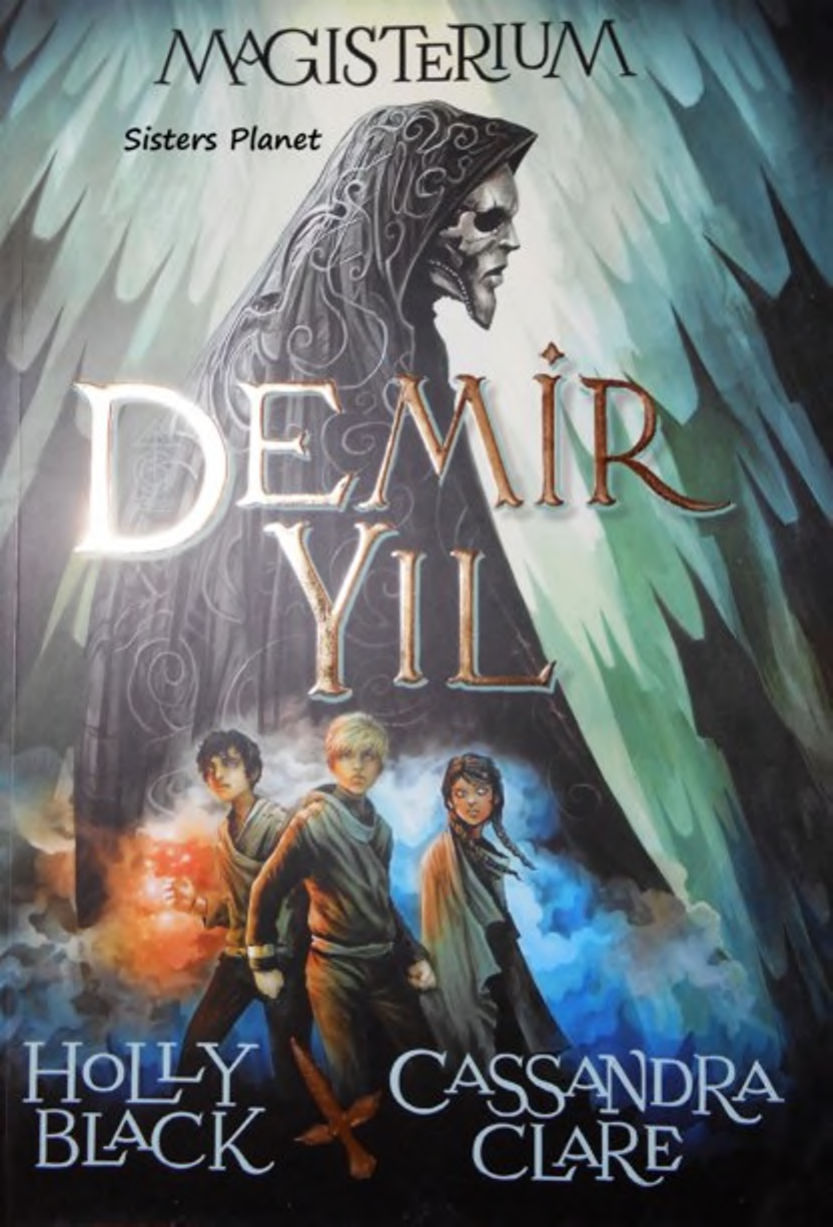
MAGISTERIUM

Sisters Planet

DEMİR YIL

HOLLY BLACK

CASSANDRA CLARE

ASLA BİR BÜYÜCÜYE GÜVENME...

Callum'un yaşındaki pek çok genç, onun yerinde olmak isterdi. Özel büyü yeteneklerine sahip olmak ve efsane okul Magisterium'a kabul edilmek herkesin rüyasıydı. Buraya girenler, ilk adım olan Demir Yıl'ı tamamlayarak, güçlerini nasıl kullanacaklarını öğreniyordu.

Oysa Callum Hunt, diğerlerinden çok farklıydı. Tüm hayatı boyunca ona, bir büyücüye güvenmemesi gerektiği söylenmişti. Bu yüzden tek şansı vardı: elinden gelenin en kötüsünü yapmak.

Fakat başarısız olma konusunda başarısız olmuştu! Şimdi o ürkünç okula kaydolmak zorundaydı. Geçmişiyle karanlık bir bağı olan ve geleceğini derinden etkileyen o uğursuz okula...

Demir Yıl, sadece bir başlangıçtı.

Call'un en büyük sınavı ise adım adım yaklaşıyordu...

ÇOK SATAN YAZARLAR HOLLY BLACK VE CASSANDRA CLARE, NEFES KESEN BÜYÜLÜ BİR DÜNYANIN KAPILARINI SİZLER İÇİN ARALIYOR!

ISBN 978-605-09-2316-2

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺ 26

Doğan Egmont

Magisterium - Demir Yıl
Özgün adı: *Magisterium - The Iron Trial*
Copyright © 2014, Holly Black ve Cassandra Clare
Kapak çizimi copyright © 2014, Alexander Chaudret
Kapak tasarımı Whitney Lyle ve Christopher Stengel
Font tasarımı copyright © 2014, Jim Tierny
İç çizimler copyright © 2014, Scott Fischer
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Baror International'dan alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

1. Baskı / İstanbul, 2014
ISBN: 978-605-09-2316-2
Sertifika no: 11940

Çeviri: Deniz Başkaya
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Adres: Cihangir Mh. Güvercin Cd. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok
Haramidere - İstanbul Tel: (0212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

MAGISTERIUM

DEMİR YIL

HOLLY BLACK
CASSANDRA CLARE

KİMSENİN BUZA YAZILMIŞ
MESAJLARLA TEHDİT ETMEDİĞİ
SEBASTIAN FOX BLACK İÇİN.

↑≋△○@

GİRİŞ

Buzulun beyaz yüzeyinde güçlükle ilerleyen adam, uzaktan bakınca bir yemek tabağında yürüyen karınca gibi görünüyor olmalıydı. Aşağıdaki La Rinconada kasabası dağınık noktalardan ibaretti. Adam daha yükseğe tırmandıkça rüzgâr şiddetleniyor; pudramsı karı yüzüne üfleyip nemli saçlarının siyah tutamlarını donduruyordu. Kehribar sarısı kar gözlüğüne rağmen, batan güneşin parlaklığı yüzünden gözlerini kırpıştırdı.

Halat kullanmamasına, sadece çivili ayakkabı ve buz baltasıyla tırmanmasına rağmen düşmekten korkmuyordu. İsmi Alastair Hunt'tı, bir bü-

yücüydü. Tırmanırken ellerini buzulun katı yüzeyinde gezdirip onu şekillendiriyordu. Ellerini ve ayaklarını yerleştirecek oyuklar oluşturarak yavaş yavaş yukarı tırmanıyordu.

Buzulun ortasında yer alan mağaraya vardığında yarı donmuş haldeydi ve gücünü elementlerin en beterini şekillendirmekte kullanmak onu bitkin düşürmüştü. Büyüsünü böyle aralıksız kullanmak enerjisini tüketse de yavaşlamayı göze alamamıştı.

Mağara dağın yan tarafında bir ağız gibi açılıyordu; girişi yukarıdan da aşağıdan da görmek imkânsızdı. Hunt bedenini mağaranın ağzına çekti; derin, kesik kesik soluyarak oraya daha erken varamadığı ve gafil avlanıp oyuna geldiği için kendisine küfretti. La Rinconada'da insanlar patlamayı görmüş ve fısıldaşarak bunun, buzun içindeki ateşin ne anlama geldiğini sormuşlardı.

Buzun içindeki ateş. Bir felaket sinyali olmalıydı... Ya da saldırı sinyali. Mağara savaşmak için çok yaşlı ya da genç büyücülerle, yaralı ve hastalarla, Alastair'in kendi karısı ve oğlu gibi bir başlarına bırakılamayacak kadar küçük çocuklar

ve anneleriyle doluydu. Orada, dünyanın en ücra köşelerinden birinde saklanıyorlardı.

Usta Rufus ısrarla aksi takdirde savunmasız kalacaklarını, belaya davetiye çıkaracaklarını söylemiş, Alastair de ona güvenmişti. Daha sonra Ölümün Düşmanı, büyücülerin şampiyonu olan, tüm ümitlerini bağladıkları o kızla, Makar'la yüzleşmeye gelmeyince Alastair hatasını anlamıştı. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde La Rinconada'mn yolunu tutmuş, yolun büyük bir kısmını bir hava elementalinin sırtında geçirmişti. Oradan sonraki yolu yürümüştü çünkü Düşman'ın elementaller üzerindeki kontrolü kestirilemezdi ve güçlüydü. Daha yükseğe tırmandıkça korkusu artıyordu.

Ne olur iyi olsunlar. Mağaraya adımını attığında aklında bu düşünce vardı. *Lütfen, ne olur iyi olsunlar.*

Ağlaşan çocukların sesleri duyuluyor olmalıydı. Endişeli konuşmaların uğultusu ve bastırılan büyü gücünün vınlaması olmalıydı. Bunların yerine, içeride sadece dağın ıssız zirvesini döven rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Mağara duvarla-

rını kaplayan buz, kanın sıçradığı noktalarda yer yer kırmızı ve kahverengiye dönüp parça parça erimişti. Alastair gözlüğünü çıkarıp yere attı; geçidin içinde güçbela ilerlerken, kendisini toparlamak için kalan gücünden kuvvet aldı.

Mağaranın duvarları tuhaf, fosforlu bir ışık yayıyordu. Girişten hayli uzaklaşmıştı ve çevresini aydınlatan bundan başka ışık yoktu; ilk cesede takılıp dizlerinin üzerine düşmesine ramak kalmasının nedeni de muhtemelen ışığın az olmasıydı. Alastair haykırarak geriye sıçradı, ardından kendi haykırışının yankısıyla irkildi. Ölen büyücü tanınmayacak şekilde yansa da deri bilekliğinin üzerindeki dövülmüş bakır parçasına bakılırsa ikinci sınıftaki bir Magisterium öğrencisiydi. On üç yaşında ya var ya yoktu.

Bu zamana dek ölüme alışmış olmalıydın, diye geçirdi içinden. Düşman'la on yıldır savaşıyor olsalar da ona bazen yüz yıl geçmiş gibi geliyordu. Başta gencecik bir adamın, bir Makaris de olsa, ölümün kendisini yenmeyi planlaması ona imkânsız görünmüştü. Fakat Düşman gücünü artırdıkça ve Makaris, Kaos Taşıyanlar ordusunu

büyüttükçe tehdit kaçınılmaz ölçüde büyümüştü... Sonuç en aciz, en masum olanların acımasızca katledilmesi olmuştu.

Alastair ayağa kalkıp mağaranın daha içine ilerledi; ümitsizce, özellikle aradığı bir yüz vardı. Magisterium ve Collegium'un yaşlı ustalarının, dostlarının ve tanıdıklarının, daha evvelki çatışmalarda yaralanmış büyücülerin cesetlerinin arasında güçlükle ilerliyordu. Aralarında Kaos Taşıyanlar'ın perişan haldeki bedenleri de yatıyordu; dört dönen gözleri sonsuza dek kararmıştı. Büyücüler hazırlıksız yakalansalar da Düşman güçlerine böyle büyük bir kayıp verdirdiklerine göre sağlam savaşmışlardı. Yaşadığı dehşet midesini kaldırmış, el ve ayak parmaklarını hissizleştirmişti; Alastair kıyımın içinde sendeleyerek ilerledi... Ta ki onu görene dek.

Sarah.

Onu en arkada, buğulu bir buz duvarına yaslanmış halde buldu. Gözleri açıktı, boşluğa bakıyordu. İrisleri bulanıktı, kirpikleri buz tutmuştu. Alastair eğilip parmaklarıyla Sarah'nın soğuk yanağını okşadı. Derin bir nefes aldı, hıçkırığı mağarada yankılandı.

Fakat oğlu neredeydi? Callum neredeydi?

Sarah'nın sağ eli bir hançeri sıkıca kavramıştı. Yeryüzünün derinliklerinden topladığı cevherleri şekillendirmekte ustalaşmıştı. Bu hançeri, Magisterium'daki son yılında kendisi yapmıştı. Hançerin bir ismi vardı: Semiramis. Alastair, hançerin Sarah için ne kadar değerli olduğunu biliyordu. *Ölmem gerekirse elimde kendi silahımla ölmek istiyorum* derdi Alastair'e hep. Ama o Sarah'nın ölmesini hiç istememişti.

Parmakları Sarah'nın soğuk yanağını okşadı.

Bir ağlama sesi işitince hızla döndü. Ölüm ve sessizlik dolu o mağarada bir ağlama sesi...

Bir çocuk.

Dönüp deli gibi bu cılız feryadın nereden geldiğini arandı. Ses, mağaranın girişine yakın bir yerden geliyordu sanki. Bazıları heykel gibi kaskatı kesilmiş cesetlerin üzerinden sekerek, geldiği yolda gerisingeri ilerlemeye başladı; ta ki aniden bir başka tanıdık yüz bu kıyımın içinden ona bakana dek.

Declan. Sarah'nm son çatışmada yaralanan erkek kardeşi. Declan son derece zalimce kullanılan hava büyüsüyle boğularak öldürülmüş gibiydi;

yüzü mosmordu, gözlerindeki damarlar çatlamıştı. Kollarından biri yana uzanmıştı ve hemen altında, mağaranın buzlu zemininden korunsun diye örgü bir battaniyeye sarılmış, Alastair'in bebeği vardı. Alastair hayretle ona bakarken, oğlan ağzını açıp bir kere daha cılız bir sesle ağladı.

Alastair transa geçmiş gibi, duyduğu rahatlamayla titreyerek diz çöktü ve çocuğu yerden kaldırdı. Oğlan ona kocaman gri gözlerle bakıp bir kez daha bağırmak için ağzını açtı. Battaniye yana düştüğünde Alastair bebeğin neden ağladığını anladı. Sol bacağı, kırık bir ağaç dalı gibi korkunç bir açıyla duruyordu.

Alastair oğlanı iyileştirmek için toprak büyüsü yapmaya çalışsa da kalan gücü sadece acısını hafifçe dindirmeye yetti. Kalbi hızla çarparak, oğlunu sıkıca battaniyeye sarıp yeniden mağarada Sarah'nın yattığı noktaya döndü. Bebeği Sarah görebilirmiş gibi tutarak, cesedinin yanında diz çöktü.

"Sarah," diye fısıldadı, gözyaşları boğazında düğümlenmişti. "Onu korurken öldüğünü anlatacağım oğlumuza. Onu büyütürken, senin ne kadar cesur olduğunu hiç unutturmayacağım."

Sarah'nın solmuş, boş bakan gözleri Alastair'e dikiliydi. Alastair çocuğu Sarah'ya biraz daha yakın tuttu ve elindeki Semiramis'i almak için uzandı. O sırada hançerin yanında kalan buzun üzerinde tuhaf bir işaret olduğunu fark etti; Sarah ölmeden önce buzu tırmalamıştı sanki. Fakat izler fazlaca kasti yapılmışa benziyordu. Eğilip biraz daha yakından bakınca, bu izlerin sözcükler olduğunu fark etti; ölürken karısının kalan son gücüyle mağaradaki buza yazdığı sözcükler.

Bunları okurken, sözcüklerin karnına iki sağlam yumruk gibi indiğini hissetti.

ÇOCUĞU ÖLDÜR.

Sisters Planet

BİRİNCİ BÖLÜM

Callum Hunt yaşadığı küçük Kuzey Carolina kasabasında bir efsane olsa da bu şöhreti hoş sebeplerden gelmiyordu. Vekil öğretmenleri alaycı sözleriyle kaçırmakla nam salmış; müdürleri, nöbetçi öğretmenleri ve aşçı kadınları kızdırmak konusunda uzmanlaşmıştı. Başta ona yardım etmeye hevesli olan rehber öğretmenleri (eh, ne de olsa zavallı oğlanın annesi ölmüştü) sonunda hep bir daha ofislerine adım atmamasını diliyorlardı. On iki yaşındaki asabi bir çocuğun sivri dilli karşılığına verecek yanıt bulamamak kadar utanç verici bir şey olamazdı.

Komşuları, Call'un o daimi somurtkanlığını, dağınık saçlarını ve şüpheci gri gözlerini gayet iyi tanıyorlardı. Kaykaya binmeyi severdi; gerçi üstünde durmayı becerebilmesi hayli zamanını almıştı; bazı arabaların üstünde ilk denemelerinden kalan göçükler vardı hâlâ. Sık sık çizgi roman dükkânının, atari salonunun ve konsol oyunları satan dükkânın önünde gezinirken görürdünüz onu. Belediye başkanı bile Call'u tanırdı. 1 Mayıs'taki geçit töreni sırasında yerel evcil hayvan dükkânında çalışan tezgâhtara görünmeden bir boa yılanına yem edilmeyi bekleyen bir kör fareyi kaçırmıştı. Çaresiz görünen, kör ve buruş buruş yaratığa acımıştı ve iyilik adına yılanın akşam yemeği menüsünde olan tüm beyaz fareleri de salmıştı.

Farelerin geçit törenine katılanların ayağına dolanacağını kestirememişti ama pek akıllı değildi bu yaratıklar. Call geçit törenini izleyenlerin de farelerden kaçacağını ummamıştı ama her şey olup bittikten sonra babasının dediği gibi, insanlar da pek zeki sayılmazdı. Geçit töreninin mahvolması Call'un suçu değildi ama herkes –özellikle

de belediye başkanı– suçlu oymuş gibi davranmıştı. Üstüne üstlük babası Call'u köstebek faresini geri vermeye zorlamıştı.

Call'un babası hırsızlığı tasvip etmezdi.

Babasına soracak olsalar, hırsızlığın neredeyse büyü kadar kötü olduğunu söylerdi.

↑≋△○@

Callum müdürün odasının önündeki rahatsız sandalyede huzursuzca kıpırdanıyor; yarın okula dönüp dönemeyeceğini, dönemezse birinin onu özleyip özlemeyeceğini merak ediyordu. Büyücü sınavından –tercihen, olabilecek en olağanüstü başarısızlıkla– kalmak için izleyeceği yolları tekrar tekrar aklından geçirdi. Babası ona başarısız olmak için izleyeceği yöntemleri defalarca tekrarlatmıştı: *Kafanın içini boşalt. Ya da o canavarlar senden ne istiyorlarsa tam aksine odaklan. Zihnini kendi sınavın yerine bir başkasının sınavına da odaklayabilirsin.* Call o sabah sınıfta kaskatı kesilen ve acıyan baldırım ovuşturdu. Boyu uzadıkça baldırı daha da acıyor gibiydi. En azından

büyücü sınavının fiziksel kısmında –bu her neyse artık– çuvallaması daha kolay olacaktı.

Beden eğitimi dersindeki çocukların koridorun ötesinden gelen seslerini, spor ayakkabılarının parlak ahşap zeminde çıkardığı gıcırtıları, çocukların birbirine yüksek sesle sataştığını işitebiliyordu. Bir kez olsun onlarla oynayabilmeyi dilerdi. Diğer çocuklar kadar hızlı ya da dengeli olmasa da bitmez tükenmez bir enerjisi vardı. Bacağı yüzünden beden eğitimi derslerinden muaf tutulmuştu; teneffüslerde koşacak, zıplayacak ya da bir yere tırmanmaya çalışacak olsa nöbetçi öğretmenlerden biri gelip ona canı yanmadan durmasını söylerdi. Devam edecek olursa da onu içeri sokarlardı.

Birkaç çürük insanın başına gelebilecek en korkunç şeymiş gibi. Bacağı olduğundan daha kötüye gidecekti sanki.

Call iç çekip okulun cam kapılarından dışarı, az sonra babasının arabasını park edeceği yere baktı. Kimsenin gözden kaçıramayacağı bir arabası vardı babasının; parlak gümüş rengi, 1937 model bir Rolls-Royce Phantom. Kasabada baş-

ka kimsede yoktu böyle bir araba. Call'un babası anacadde üzerindeki Zaman Zaman adlı bir antika dükkânını işletiyordu; eski, kırık dökük şeyleri alıp onları yepyeni, pırıl pırıl yapmak en sevdiği işti. Arabayı çalışır halde tutmak için hemen her hafta sonu tamir etmesi gerekiyordu. Ayrıca Call'dan sürekli arabayı yıkamasını ve küf tutmasın diye tuhaf bir araba cilası sürmesini istiyordu.

Rolls-Royce mükemmel işliyordu... Call'un aksine. Ayaklarım yere vururken bakışlarını spor ayakkabılarına indirdi. Üzerinde blucin olduğunda bacağında bir sorun olduğunu fark edemiyordunuz ama ne zaman ayağa kalkıp yürüse aksadığı hemen belli oluyordu. Bebekliğinden beri defalarca ameliyat edilmiş, her tür fiziksel tedaviden geçmişti ama hiçbir şey fayda etmemişti. Hâlâ ayağını sürüyerek yürüyordu; iki yana sallanan bir kayıkta dengesini sağlamaya çalışıyormuş gibi.

Daha küçükken bazen bir korsanı ya da bazen sadece uzun bir bombardımanın ardından gemisiyle batan tahta bacaklı, cesur bir denizciyi oynardı. Oyunlarında korsan, Ninja, kovboy, uzaylı, kâşif olurdu.

büyücü sınavının fiziksel kısmında –bu her neyse artık– çuvallaması daha kolay olacaktı.

Beden eğitimi dersindeki çocukların koridorun ötesinden gelen seslerini, spor ayakkabılarının parlak ahşap zeminde çıkardığı gıcırtıları, çocukların birbirine yüksek sesle sataştığını işitebiliyordu. Bir kez olsun onlarla oynayabilmeyi dilerdi. Diğer çocuklar kadar hızlı ya da dengeli olmasa da bitmez tükenmez bir enerjisi vardı. Bacağı yüzünden beden eğitimi derslerinden muaf tutulmuştu; teneffüslerde koşacak, zıplayacak ya da bir yere tırmanmaya çalışacak olsa nöbetçi öğretmenlerden biri gelip ona canı yanmadan durmasını söylerdi. Devam edecek olursa da onu içeri sokarlardı.

Birkaç çürük insanın başına gelebilecek en korkunç şeymiş gibi. Bacağı olduğundan daha kötüye gidecekti sanki.

Call iç çekip okulun cam kapılarından dışarı, az sonra babasının arabasını park edeceği yere baktı. Kimsenin gözden kaçıramayacağı bir arabası vardı babasının; parlak gümüş rengi, 1937 model bir Rolls-Royce Phantom. Kasabada baş-

ka kimsede yoktu böyle bir araba. Call'un babası anacadde üzerindeki Zaman Zaman adlı bir antika dükkânını işletiyordu; eski, kırık dökük şeyleri alıp onları yepyeni, pırıl pırıl yapmak en sevdiği işti. Arabayı çalışır halde tutmak için hemen her hafta sonu tamir etmesi gerekiyordu. Ayrıca Call'dan sürekli arabayı yıkamasını ve küf tutmasın diye tuhaf bir araba cilası sürmesini istiyordu.

Rolls-Royce mükemmel işliyordu... Call'un aksine. Ayaklarını yere vururken bakışlarını spor ayakkabılarına indirdi. Üzerinde blucin olduğunda bacağında bir sorun olduğunu fark edemiyordunuz ama ne zaman ayağa kalkıp yürüse aksadığı hemen belli oluyordu. Bebekliğinden beri defalarca ameliyat edilmiş, her tür fiziksel tedaviden geçmişti ama hiçbir şey fayda etmemişti. Hâlâ ayağını sürüyerek yürüyordu; iki yana sallanan bir kayıkta dengesini sağlamaya çalışıyormuş gibi.

Daha küçükken bazen bir korsanı ya da bazen sadece uzun bir bombardımanın ardından gemisiyle batan tahta bacaklı, cesur bir denizciyi oynardı. Oyunlarında korsan, Ninja, kovboy, uzaylı, kâşif olurdu.

Fakat asla içinde büyü geçen oyunlar oynamazdı. Asla.

Bir motor gürültüsünü işitip doğrulsa da kalktığı gibi öfkeyle banka geri oturması bir oldu. Gelen babasının arabası değildi; sadece sıradan, kırmızı bir Toyota'ydı. Hemen sonra Call'la aynı sınıftaki Kylie Myles yanında bir öğretmenle alelacele önünden geçti.

Bayan Kemal kıza, "Bale seçmelerinde iyi şanslar," deyip sınıfına döndü.

Kylie, "Peki, teşekkürler," dedi ve ardından Call'a tuhaf bir bakış attı; onu ölçüp tartıyor gibiydi. Kylie, Call'a *asla* bakmazdı. Parlak, sarı saçları ve tek boynuzlu at şeklindeki sırt çantasının yanında bir başka belirleyici özelliği de buydu. Koridorda karşılaştıklarında Kylie'nin gözleri Call görünmezmiş gibi onun ötesinde bir yerlere bakardı.

Daha da tuhaf ve şaşırtıcı olan ise Kylie'nin Toyota'ya binmeden önce Call'a yarım yamalak el sallamasıydı. Call arabanın ön koltuklarında, Kylie'nin endişeli görünen anne-babasını seçebilmişti.

Call'un gittiği yere gidiyor olamazdı, değil mi? Demir Smav'a gidiyor olamazdı. Fakat eğer öyleyse...

Kollarıyla bedenini iterek sandalyeden kalktı. Kylie sınava gidiyorsa birinin onu uyarması gerekiyordu.

Birçok çocuk, okula seçilmesinin özel olduğu anlamına geldiğini sanıyor, demişti Call'un babası, sesinde bariz bir tiksintiyle. *Ebeveynleri de öyle düşünüyor. Özellikle büyü becerileri nesiller öncesine uzanan aileler. Bu becerilerini büyük oranda kaybetmiş aileler ise büyü gücü olan çocuklarını yeniden eski güçlerine dönmek için bir ümit olarak görüyorlar. Fakat en acınası olanlar yakınlarından kimsede büyü gücü olmayan çocuklar. Onlar filmlerde gördükleri gibi şeyler yaşayacaklarını sanıyorlar.*

Onları bekleyenlerin filmlerle hiçbir alakası yok.

O an Call'un babası tiz bir fren sesiyle okulun önündeki kaldırımın yanında durdu, onun araya girmesiyle Call Kylie'yi göremez oldu. Call aksayarak kapıya gitti ve Rolls-Royce'un yanına vardığında Myles'ların Toyota'sı köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Kylie'yi uyarma ihtimali kalmamıştı artık.

"Call." Babası arabadan çıkmış, yolcu koltuğu tarafındaki kapıya yaslanmıştı. Dağınık –Call'unkiler gibi karmakarışık– siyah saçları yanlardan kırlaşmıştı; sıcağa rağmen üzerinde dirseklerinde deri yamalar olan tüvit bir ceket vardı. Call sıkça babasının eski BBC dizisindeki Sherlock Holmes'a benzediğini düşünürdü; bazen insanlar onun İngiliz aksanıyla konuşmadığına şaşardı. "Hazır mısın?"

Call omuz silkti. İnsan başarısız olursa tüm hayatını altüst edebilecek bir şeye nasıl hazır olabilirdi? Aslında başarılı olursa demeliydi. "Sanırım."

Babası kapıyı açtı. "Güzel. Atla."

Rolls-Royce'un içi de dışı gibi pırıl pırıldı. Call eski koltuk değneklerinin arka koltukta olduğunu görünce şaşırdı. Yıllardır, çocuk parkındaki tırmanma alanında düşüp *sağlam* ayak bileğini burktuğundan beri koltuk değneğine ihtiyaç duymamıştı. Call'un babası arabaya binip motoru çalıştırdığında Call değneklere işaret edip, "Bunlar ne için?" diye sordu.

Babası arabayı park yerinden çıkarmak için geriye bakarken, kaygılı bir sesle, "Durumun ne kadar kötü görünürse seni reddetme olasılıkları o kadar artar," dedi.

Call, "Bana hile yapmak gibi geldi bu," diye itiraz etti.

"Call, insanlar *kazanmak* için hile yapar. Kaybetmek için hile yapamazsın."

Call gözlerini devirdi; varsın babası neye inanıyorsa inansındı. Call'un emin olduğu tek şey, zorda kalmadıkça o koltuk değneklerini kullanmayacağıydı. Öte yandan bu konuda tartışmak da istemiyordu. Babasının hiç huyu olmamasına rağmen kahvaltıda tostu yakıp, sadece birkaç saat sonra atılmak için okula gitmek zorunda kalmaktan yakınan Call'a çıkıştığı o gün tartışmak için yanlış bir zamandı.

Şimdi babası kararlı bir şekilde direksiyona abanmış, vites kolunu sıkıca kavrayan sağ eli yersiz bir sertlikle vites değiştiriyordu.

Call bakışlarını dışarıdaki ağaçlara, ağaçların yeni yeni sararmaya başlayan yapraklarına odaklamaya ve Magisterium'a dair bildiği her şeyi

anımsamaya alıştı. Babası Ustalardan ve onların çıraklarını nasıl seçtiklerinden ilk kez bahsettiğinde, Call'u çalışma odasının büyük koltuklarından birine oturtmuştu. Okulda bir kavgaya karışan Call'un dirseği sargılıydı ve dudağı yarılmıştı; bu yüzden babasını dinleyecek havada değildi. Ayrıca babasının o çok ciddi hali onu korkutmuştu. Babası söze girdiğinde de aynı ciddiyetle konuşmuştu; Call'a korkunç bir hastalığı olduğunu söyleyecekmiş gibi. Sonra söz konusu hastalığın Call'un büyü potansiyeli olduğu ortaya çıkmıştı.

Babası konuşurken Call koltukta kamburunu çıkarıp oturmuştu. Sataşmalara alışıktı; diğer çocuklar bacağının onu kolay bir hedef yaptığını düşünüyorlardı. Genellikle onları öyle olmadığına ikna edebiliyordu. Fakat son defasında kendisinden büyük oğlanlar eve dönüş yolu üzerindeki çocuk parkının yakınlarındaki barakada onu kenara sıkıştırmışlardı. Her zamanki hakaretleri sıralayarak onu itip kakmışlardı. Callum kavgaya girişince çoğu insanın geri çekildiğini öğrendiğinden en uzun boylu oğlana vurmaya çalışmıştı. İlk hatası da bu olmuştu. Çok geçmeden onu yere

yıkmışlardı ve içlerinden biri dizlerinin üzerine oturup yüzünü yumruklamaya başlamıştı; oğlan ona özür diletmeye ve topal bir soytarı olduğunu kabul ettirmeye çalışmıştı.

Call kendinden geçmeden önce, "Bir numara olduğum için özür dilerim ezikler," demişti.

Sadece bir dakikalığına bayılmış olmalıydı çünkü gözlerini açtığında oğlanlar daha yeni uzaklaşıyorlardı. Kaçıyorlardı. Call verdiği karşılığın o denli işe yaradığına inanamamıştı.

Yattığı yerden doğrulup, "Ya," demişti. "Kaçsanız iyi edersiniz!"

Sonra etrafına bakınınca oyun alanının zemininde betonun yarıldığını fark etmişti. Salıncaklardan kulübenin duvarına kadar uzun bir yarık açılmış ve küçük yapıyı ikiye bölmüştü.

Bir tür küçük bir deprem meydana gelmiş gibiydi.

Bunun başına gelen en müthiş şey olduğunu düşünmüştü. Babası onunla aynı fikirde değildi.

"Büyü gücü aileden gelir," demişti Call'un babası. "Bir ailede illa ki herkeste olmayabilir ama anlaşılan sende var. Ne yazık ki. Çok üzgünüm Call."

"Öyleyse yerdeki yarık... Onu ben mi yaptım diyorsun yani?" Call uçarı bir sevinçle katıksız korku arasında gidip gelse de sevinç galip gelecek gibiydi. Dudaklarının kenarlarının kıvrılmaya başladığını hissedince kaslarına engel olmaya çalışmıştı. "Büyücüler böyle şeyler mi yapar?"

"Büyücüler elementleri kullanırlar; toprak, hava, su, ateş ve hatta büyünün en güçlüsü ve korkuncu olan kaos büyüsünün kaynağı olan boşluğu da. Büyüyü türlü amaçlarla kullanabilirler; bunların arasında senin yaptığın gibi yeri parçalamak da vardır." Babası kendi kendine başını sallamıştı. "Başta, büyü ilk ortaya çıktığında çok şiddetlidir. Ham bir güçtür... Fakat denge, büyü becerisini ıslah eder. Yeni uyanmış bir büyücü kadar güçlü olmak için çok çalışmak gerekir. Genç büyücülerin güçleri üzerindeki kontrolleri çok azdır. Fakat sen bununla mücadele etmelisin Call. Bir daha asla büyünü kullanmamalısın. Bunu yaparsan büyücüler seni alıp tünellerine götürürler."

"Okul orada değil mi?" diye sormuştu Call. "Magisterium yerin altında, öyle değil mi?"

Babası kasvetli bir sesle, "Kimse bulamasın

diye yerin altına gömülü," dedi. "Orada hiç ışık yok. Pencere yok. Labirent şeklinde bir yer. Oyuklarda kaybolup ölsen kimsenin haberi olmaz."

Call aniden kuruyan dudaklarını yalamıştı. "Fakat sen bir büyücüsün, değil mi?"

"Annen öldüğünden beri büyümü kullanmadım. Bir daha da hiç kullanmayacağım."

"Annem de oraya mı gitmişti? Tünellere? Gerçekten mi?" Call annesine dair bir-iki söz işitmeye hasretti. Ona dair öyle az şey biliyordu ki. Eski bir albümde, Call gibi mürekkep karası saçları ve Call'un tam ayırt edemediği bir renkte gözleri olan annesinin sararmış fotoğrafları vardı. Babasına annesi hakkında çok soru sormaması gerektiğini iyi biliyordu. Babası gerçekten gerekmedikçe Call'un annesinden bahsetmezdi.

"Evet, gitmişti," demişti babası. "Ölümünün sebebi de büyüydü. Büyücüler savaştığında –ki sıkça savaşırlar– bu yüzden ölen insanları umursamazlar. Onların dikkatini çekmemen için bir neden de bu."

O gece Call çığlıklar atarak uyanmıştı; kendisini yerin altında mahsur kalmış, toprak üzerine

yığılırken diri diri gömülüyormuş gibi hissetmişti. Ne kadar çırpınsa da nefes alamıyordu. Daha sonra rüyasında, fır dönen gözleri binlerce kötücül renk alan, dumandan oluşan bir canavardan kaçtığını görmüştü... Fakat bacağı yüzünden yeterince hızlı koşamıyordu. Rüyalarında canavar o yere yığılana kadar peşinden geliyor, Call onun sıcak nefesini ensesinde hissediyordu.

Call'un sınıfındaki diğer çocuklar karanlıktan, yatağın altına saklanan canavardan, zombilerden ya da devasa baltaları olan katillerden korkuyorlardı. Call büyücülerden ve kendisinin bir büyücü olmasından daha da fazla korkuyordu.

Şimdiyse onlarla buluşmaya gidiyordu. O büyücüler değil miydi annesinin ölümünün, babasının yüzünün nadiren gülmesinin, hiç arkadaşı olmamasının ve garajdan bozma atölyesine kapanıp yıpranmış mobilyaları, arabaları ve takıları onarmakla uğraşmasının sorumlusu olan? Call'a göre babasının kırık eşyaları onarmayı bu kadar takıntı haline getirmesinin sebebini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Virginia'ya hoş geldiklerini belirten bir tabelanın

yanından hızla geçtiler. Call'un gözüne her şey aynı görünüyordu. Ne umduğunu bilmese de daha önce Kuzey Carolina sınırları dışına pek çıkmamıştı. Asheville'in ötesine nadiren, ancak yedek parça takası ve antika fuarları için yolculuk ederlerdi; antika fuarlarında Call parlatılmamış gümüş yemek takımlarının, plastik poşetlerin içindeki beysbol kartı koleksiyonlarının ve tuhaf, eski, doldurulmuş sığır kellelerinin arasında gezinirken babası can sıkıcı bazı eşyalar için pazarlık ederdi.

Call bu sınavda başarısız olmazsa bir daha asla o takas buluşmalarına gidemeyeceğini fark etti. Midesi bulanırken içi ürperdi. Babasının zihnine iyice kazıdığı planı düşünmek için kendisini zorladı: *Kafanın içini boşalt. Ya da o canavarlar senden ne istiyorlarsa tam aksine odaklan. Zihnini kendi sınavın yerine bir başkasının sınavına da odaklayabilirsin.*

Nefesini verdi. Babasının gerginliği canını sıkıyordu. Her şey yoluna girecekti. Sınavlardan çakmak kolay işti.

Araba otobandan dar bir yola saptı. Çevredeki tek tabelanın üzerinde bir uçak sembolü ve onun

İKİNCİ BÖLÜM

Sadece yarım düzine büyücü olsa da varlıkları tüm alanı dolduruyor gibiydi. Call onların nasıl görünmesini beklediğini bilmiyordu – babasının bir büyücü olduğunu ve tüvit giymesine karşın gayet sıradan göründüğünü biliyordu. Diğer büyücülerin ise çok daha tuhaf görüneceklerini düşünmüştü. Belki sivri uçlu şapkalar falan. Ya da üzerinde gümüş rengi yıldızlar olan cübbeler. Bazılarının yeşil-derili olabileceğini de ummuştu.

Tamamen normal görünmeleri onu hayal kırıklığına uğrattı. Üç kadın, üç erkek vardı; her biri uzun kollu, kemerli, siyah tunik ve aynı kumaş-

tan pantolon giymişti. Bileklerinde deri ve metalden yapılma bilezikler olsa da Call bunların herhangi bir özelliği olup olmadığından, ya da sadece aksesuar olarak mı kullanıldığından emin değildi.

Büyücülerin en uzun boylusu, iri, geniş omuzlu, şahin burunlu, dağınık kahverengi saçlarının içinde yer yer gümüş teller olan adam öne çıkıp tribünlerde oturan ailelere seslendi.

"Talipler ve taliplerin aileleri, çocuğunuzun hayatındaki en önemli akşamüstüne hoş geldiniz."

Pekâlâ, diye düşündü Call. *Üzerimizde baskı kurmak için falan değil bu laflar.*

"Buradakilerin hepsi büyü okuluna girmek için burada olduklarını biliyorlar mı?" diye sordu fısıltıyla.

Babası başını iki yana salladı. "Ebeveynler neye istiyorlarsa ona inanır ve ne işitmek istiyorlarsa onu işitir. Çocuklarının ünlü bir atlet olmasını istiyorlarsa onun çok özel bir eğitim programına katıldığına inanırlar. Bir beyin cerrahı olmasını ümit ediyorlarsa bunun tıp okulunun ilk ayağı olduğuna inanırlar. Çocuklarının ileride zengin olmasını istiyorlarsa da burasının onların zengin-

lerle sıkı fıkı olabilecekleri türde bir hazırlık okulu olduğuna inanırlar."

Büyücü konuşmasını sürdürdü; o öğleden sonra neler olacağını, sınavın ne kadar süreceğini açıkladı. "Kiminiz çocuğunuza bu fırsatı vermek için çok uzaklardan geldiniz ve size minnettarlığımızı..."

Call onu işitebiliyordu ama kulağına bir başka ses de geliyordu; aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyormuş gibi bir ses.

Usta North'un konuşması bittiğinde tüm talipler ayağa kalkıp öne çıkmalı. Sınav başlamak üzere.

Call babasına, "Bunu duydun mu?" diye sorunca babası başını salladı. Call hepsi de büyücülere dönük yüzlere baktı; bazıları endişeliyken bazıları gülümsüyordu. "Ya çocuklar?"

Büyücü –sahipsiz sese bakılırsa, bu Usta North olmalıydı– konuşmasını bitirmek üzereydi. Call tribünden aşağı inmeye başlaması gerektiğini biliyordu çünkü bunu yapması diğerlerinden daha uzun bir zaman alacaktı. Fakat sorusunun yanıtını duymak da istiyordu.

"Azıcık gücü olan biri bile Usta Phineus'u işitebilir ve taliplerin çoğu daha önceden büyülü bir

olay yaşamıştır. Bazıları bunların neler olduğunu çoktan tahmin ediyor, bazıları zaten biliyor, geri kalanı ise öğrenmek üzere."

Çocuklar ayağa kalkarken hafif bir karmaşa oldu, metal basamaklar sallandı.

Call babasına, "İlk sınav bu demek?" dedi. "Usta Phineus'u işitip işitememiz, öyle mi?"

Babası Call'un söylediklerini pek de duymuyor gibiydi. Dalgın bir hali vardı. "Sanırım. Fakat diğer sınavlar çok daha fena olacak. Söylediklerimi aklından çıkarmazsan çabucak biter." Call'un bileğini tuttu, bu hareketi çocuğu şaşırttı; Call kendisine değer verdiğini bilse de babası genellikle sevgisini dokunarak göstermezdi. Call'un elini güçlü bir biçimde sıkıp hemen bıraktı. "Git şimdi."

Call tribünden aşağı inerken diğer çocuklar gruplar halinde toplanmaya başladı. Kadın büyücülerden biri eliyle Call'a en uçtaki gruba gitmesini işaret etti. Diğer talipler fısıldaşıyorlardı, gergin ama beklenti doluydular. Call iki grup ötede Kylie Myles'ı gördü. Ona bağırıp aslında bale okulu seçmeleri için orada bulunmadığını söylemeyi düşünse de Kylie Myles sırıtarak diğer taliplerle

konuştuğundan sesine kulak vereceğinden emin olamadı.

Bale okulu seçmeleri, diye düşündü. *İşte böyle kandırıyorlar insanları.*

Call'a yön gösteren kadın büyücü, kendi grubunu ustaca geniş salondan uzun, sade bir renge boyalı koridordan geçirirken, "Ben Usta Milagros," dedi. "Bu ilk sınavda hepiniz yan yana olacaksınız. Lütfen beni düzgün bir sıra halinde takip edin."

Neredeyse en arkadan kalan Call onlara yetişmek için biraz hızlandı. Gecikmesinin onlara sınavları umursamadığını ya da ne yaptığını bilmediğini düşündüreceği için muhtemelen bir avantaj sağlayacağını düşünse de geri kaldığında gözlerin üzerine dikilmesinden nefret ederdi. Öne geçmek için öyle acele etti ki iri, koyu renkli gözleri olan güzel bir kızın omzuna çarptı. Kız ona daha da koyu renkli saçlarının arasından kızgın bir bakış attı.

Call hemen, "Özür dilerim," dedi.

"Hepimiz gerginiz," dedi kız; bunu söylemesi tuhaftı çünkü gergin görünmüyordu. Aksine son derece sakin bir hali vardı. Kaşları mükemmel bir

yay biçimindeydi. Karamel rengi hırkasında ya da pahalı duran blucininde bir toz zerresi bile yoktu. Kızın boynunda, ucunda zarif, telkâri bir el olan bir kolye vardı; Call bu kolyeye Fatma'nın Eli adı verildiğini antika dükkânına yaptığı ziyaretlerden biliyordu. Kızın kulaklarındaki küpeler, bir zamanlar belki bir kraliçeye olmasa da bir prensese aitmiş gibi duruyordu. Call birden üstü başı çamurla kaplıymış gibi sıkıldı.

Uzun boylu, düz siyah saçlı bir Asyalı oğlan, "Hey, Tamara!" diye bağırınca kız ona döndü. Oğlan alaycı bir sırıtışla kızın kulağına Call'un işitemediği bir şeyler daha söyleyince Call oğlanın kendisi için insanlara çarpıp duran topalın teki dediğinden endişe etti. Sanki Frankenstein'ın canavarıydı. İçi küskünlükle doldu; özellikle de Tamara ona bacağını fark etmemiş gibi baktığı için. Call'a herhangi bir çocukmuş gibi kızmıştı. Call, sınavlarda başarısız olduktan sonra bir daha o insanları görmek zorunda kalmayacağını hatırlattı kendisine.

Ayrıca yeraltında ölecekti onlar.

Bu düşünce ona, sonu gelmez koridorlardan dizi dizi masaların düzgün sıralar halinde yer-

leştirildiği geniş, beyaz bir odaya yürüyecek gücü verdi. Odanın Call'un daha önce standart sınavlara girdiği odalardan bir farkı yoktu. Sade ve ahşap masalar, köhne sandalyelere iliştirilmişti. Her masada, çocuklardan birinin isminin yazılı olduğu mavi bir kitap ve onun üzerinde de bir dolmakalem vardı. Herkes bir masadan diğerine gidip kendi oturacağı yeri, kendi ismini ararken bir şamata koptu. Call üçüncü sıradaki masasını buldu ve futbol forması giymiş, saçları soluk renkli ve dalgalı bir çocuğun arkasındaki sandalyesine yerleşti. Oğlan bir büyü okulu adayından çok sporcuyu andırıyordu. Call'a onun yakınında oturmaktan içten bir memnuniyet duyuyormuş gibi gülümsedi.

Call ona gülümseme zahmetine girmedi. Mavi kitabını açıp sorularla dolu sayfalara ve *A, B, C, D, E* şıklarının yanındaki boş dairelere baktı. Sınavların korkutucu olacağını ummuştu ama görünüşe göre, can sıkıntısından ölmek dışında bir tehlike yoktu.

Usta Milagros odanın ön tarafından, "Lütfen sınav başlayana dek kitaplarınızı açmayın," dedi.

Uzun boylu, son derece genç görünen bir ustaydı ve Call'a biraz sınıf öğretmenini anımsatıyordu. Onda da gergin, ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir hal olurdu; çocuklarla uzun süre bir arada bulunmaya pek de alışık değilmiş gibi. Kadının siyah ve kısa saçlarının bir tutamı pembeye boyanmıştı.

Call kitabı kendisinden başka kimsenin açmadığını fark edip kapattı. Uyumlu davranmama konusunda hiç de zorlanmadığını babasına anlatmamaya karar verdi.

Usta Milagros sözlerine, "Öncelikle sizlere Demir Sınav'a hoş geldiniz demek istiyorum," diye devam etti. "Artık velilerinizden uzak olduğumuza göre bugün olacakları daha ayrıntılı biçimde açıklayabiliriz. İçlerinizden bazıları müzik okuluna ya da astronomi, ileri matematik ya da binicilik okullarına başvuru davetleri aldınız. Ancak artık sizin de anlayacağınız gibi buraya Magisterium'a giriş için değerlendirilmek üzere getirildiniz."

Kollarını kaldırmasıyla duvarlar ortadan kalktı. Yerlerini kabaca yontulmuş taşlar aldı. Çocuklar sıralarında otururken altlarındaki zemin, içinde yer yer mika olan, yaldızlıymış gibi parla-

yan kayalara dönüştü. Tavandan aşağı buz saçaklarını andıran pırıltılı sarkıtlar uzanıyordu.

Sarışın oğlan derin bir nefes aldı. Call odanın her yerinden alçak sesli hayret nidalarının geldiğini işitebiliyordu.

Sanki Magisterium'un mağaralarındaydılar.

Saç örgülerinin ucunda boncuklar olan güzel bir kız, "Ne müthiş," dedi.

O an Call, babasının söylediği her şeye rağmen Magisterium'a katılmak istedi. Artık okul gözüne karanlık ya da korkunç değil muhteşem görünüyordu. Bir kâşif olmak ya da başka bir gezegene gitmek gibiydi bu. Aklına babasının sözleri geldi:

Büyücüler hoş yanılsamalarla ve yalanlarla seni baştan çıkarırlar. Sakın kanma bunlara.

Usta Milagros konuşmasına devam ederken, kendine güveninin gitgide arttığı sesinden belli oluyordu. "İçlerinizden bazıları ebeveynleri ya da başka akrabaları zamanında Magisterium'da okuyan büyü vârisi öğrencilersiniz. Diğerlerinizin seçilme nedeni, sizlerde büyücü olma potansiyeli olduğuna inanmamızdır. Fakat hiçbirinizin yeri garanti değil. Mükemmel adayı ancak Ustalar belirleyebilir."

Call elini kaldırıp kendisine söz verilmesini beklemeden, "Ya okula yazılmak istemezsek?" diye sordu.

Call'un çaprazında oturan dağınık, kahverengi saçlı bir oğlan, "Bir midilli okuluna gitmeyi kim istemez ki?" diye sordu. Ufak tefek, soluk tenli, uzun ve cılız bacaklı oğlanın üstünde, önünde soluk bir at resmi olan mavi bir tişört vardı.

Usta Milagros öyle kızmıştı ki endişesini unutmuş gibiydi. "Drew Wallace," dedi. "Burası midilli okulu değil. Burada olma nedeniniz çıraklığa seçilmek ve ustam diyeceğiniz öğretmeninize Magisterium'da eşlik etmek için gerekli niteliklere sahip olup olmadığınızı belirlemek. Ayrıca yeterli büyü gücüne sahipseniz *katılım isteğe bağlı değil*." Call'a da ters ters baktı. "Sınav sizin emniyetiniz için yapılıyor. Büyü vârisi olanlarınız, eğitilmemiş büyücülerin kendilerini ve başkalarını nasıl tehlikelere atabileceklerini bilirler."

Odadan mırıltılar yükseldi. Call çocukların çoğunun Tamara'ya baktığını fark etti. Tamara sandalyesinde dimdik oturuyordu; gözlerini ileriye dikmiş, çenesini öne çıkarmıştı. Call bu ba-

kışı biliyordu. İnsanlar bacağı, ölen annesi ya da tuhaf babası hakkında fısıldaştıklarında Call'un yüzünde de bu bakış belirirdi. Kendisinden bahsedildiğini bilmiyormuş gibi yapmaya çalışan birinin bakışı...

Saç örgülü kız, "Peki Magisterium'a giremezsen ne oluyor?" diye sordu.

Usta Milagros onu teşvik edercesine, "İyi soru Gwenda Mason," dedi. "Başarılı bir büyücü olmak için üç özelliğe sahip olman gerekir. Birincisi, özünüzde büyü gücü olması. Bu zaten bir ölçüye kadar hepinizde var. İkincisi, o gücün nasıl kullanılacağı bilgisidir. Bunu da biz size verebiliriz. Üçüncüsü, kontroldür ve bunun içinizden gelmesi gerekir. Şimdi, ilk yılınızda, eğitilmemiş büyücüler olarak gücünüzün zirvesine ulaşmak üzeresiniz ama eğitiminiz de kontrolünüz de yok. Öğrenmeye ya da kontrole yatkınlığınız yoksa Magisterium'da bir yer edinemezsiniz. O zaman da sizin ve ailelerinizin büyünün etkilerinden ya da elementlere yenik düşme tehlikesinden kalıcı olarak korunmanızı sağlarız."

Elementlere yenik düşmek mi? Bu da ne demek?

Call'ın aklından bu sorular geçti. Çevresine bakınca, diğerlerinin kafasının da en az kendisininki kadar karışık olduğunu fark etti. Biri, "Bu benim sınavlardan birinden kaldığım anlamına mı gelir?" diye sordu. Bir başka çocuk, "Durun biraz, bu da ne demek?" dedi.

Drew düşünceli bir edayla bir kez daha, "Burası kesinlikle bir midilli okulu değil mi yani?" diye sordu tekrar.

Usta Milagros tüm bunları duymazdan geldi. Mağara görüntüsü yavaş yavaş silindi. Yeniden, başından beri içinde oldukları beyaz odadaydılar.

"Önünüzde duran dolmakalemler özeldir," dedi Usta Milagros, gerginliğini yeniden anımsamış gibiydi. Call onun yaşını merak etti. Zaten genç görünen Milagros'un pembe saçı onu daha da küçük gösteriyordu. Yine de Call o yaşta birinin Usta olabilmesi için çok başarılı bir büyücü olması gerektiğini tahmin edebiliyordu. "Dolmakaleminizi kullanmazsanız sınavınızı okuyamayız. Mürekkebi harekete geçirmek için kalemi sallayın. Neler yaptığınızı göstermeyi de unutmayın. Başlayabilirsiniz."

Call kitabı tekrar açtı. Gözlerini kısarak ilk soruya baktı:

> 1. İki ejder, saat ikide aynı mağaradan aynı yöne doğru yola çıkmış. İlkinin hızı, diğerinin hızının iki katından saatte 45 kilometre daha yavaş. İki saat içinde ilk ejder, ikincisinin 30 kilometre önüne geçiyor. Arkada kalan ejderin intikam almaya kararlı olduğunu hesaba katarak birinci ejderin uçuş hızını bulunuz.

İntikam mı? Call şaşkınca baktığı sayfayı çevirdi. Sonraki soru da ilkini aratmayacak cinstendi.

> 2. Lucretia bu sonbahar zehirli köpek üzümü dikmeyi planlıyor. Her birinin içinde 15 bitki olan 4 tarh köpek üzümü dikecek. Tarlanın yüzde 20'sinde de deneme mahsulü olarak yabanmersini yetiştirmek istiyor. Toplam bitki sayısı nedir? Bitkilerden kaçı köpek üzümüdür? Lucretia kapıların üçünden geçmiş

bir toprak büyücüsüyse yakalanıp kafası uçurulmadan önce kaç insanı köpek üzümüyle zehirleyebilir?

Call şaşkın gözlerle sınava baktı. Yanlışlıkla doğru şıkkı işaretlemesin diye yanlış yanıtları çıkarmaya çalışmalı mıydı cidden? Yoksa düşük bir puan almak için sadece aynı şıkkı tekrar tekrar işaretlemeli miydi? Fakat ortalamalar kanununa göre sorulardan yüzde yirmisi doğru çıkabilirdi ki bu da istediğinden yüksek bir puan olurdu.

Telaşla ne yapacağını düşünürken kalemi alıp salladı ve kâğıdı işaretlemeye çalıştı.

İşe yaramadı.

Kalemi daha da kuvvetli bastırarak tekrar denedi. Hâlâ yazamıyordu. Çevresine baktığında, içlerinden birkaçı kendisi gibi kalemleriyle cebelleşse de çocukların çoğu sorunsuzca yazıyormuş gibi göründü.

Anlaşılan normal, büyü gücü olmayan biri gibi sınavda başarısız olmak şöyle dursun, sınavı *yapamayacaktı* bile. Fakat ya kâğıdını boş bıraktığında büyücüler insanı tekrar tekrar sınava soku-

yorsa ne olacaktı? Büyü gücünü daha baştan belli etmemeye çalışmak sayılmaz mıydı bu?

Kaşlarını çatıp Milagros'un kalem hakkında söylediklerini anımsamaya çalıştı. Kalemin işlemesi için sallamak gerektiği gibi bir şeyler demişti. Belki de yeterince kuvvetli sallamamıştı.

Kalemi sıkıca avuçlayıp sertçe salladı; sınava olan öfkesiyle bileğini daha da güçlü sallıyordu. *Hadi*, diye geçirdi içinden. *Hadi aptal şey, ÇALIŞ!*

Kalemin içinden mavi mürekkep fışkırdı. Parmağını çatlağın olduğunu düşündüğü noktaya bastırıp akışı durdurmaya çalıştı... Bu sadece mürekkebin daha da güçlü fışkırmasına neden oldu. Mürekkep önündeki sandalyenin arkalığına sıçradı; mürekkep yağmurunu fark eden sarışın oğlan üstü başı berbat olmasın diye öne eğildi. Onca mürekkebin böyle ufacık bir kalemden fışkırması imkânsızdı; insanlar ona öfkeyle bakmaya başlamıştı.

Call'un kalemi bırakmasıyla mürekkep akışı duruverdi. Fakat olan olmuştu. Elleri, masası, sınav kitabı ve saçı mürekkep içinde kalmıştı. Mürekkebi parmaklarından çıkarmaya çalışsa da ti-

şörtünün üzerinde mavi parmak izleri bırakmaktan öteye geçemedi.

Mürekkebin zehirli olmamasını diledi. Bir kısmını yuttuğundan gayet emindi.

Sınıftaki herkesin gözü üzerindeydi. Usta Milagros bile endişe verici bir hayretle onu izliyordu; daha önce kimse bir kalemi bu kadar bozamamıştı sanki. Tamara'yla konuşan o sırık gibi oğlan hariç herkes susmuştu. Oğlan yine Tamara'nın kulağına fısıldamak için eğildi. Tamara'nın yüzü hiç gülmese de Call oğlanın suratındaki sırıtıştan ve gözlerindeki büyüklenmeden onunla alay ettiklerini çıkarabildi. Kulaklarının ucunun pembeye döndüğünü hissetti.

Usta Milagros hayretler içinde, "Callum Hunt," dedi. "Lütfen... Lütfen odadan çık, temizlen ve grup sana katılana dek koridorda bekle."

Call sendeleyerek ayağa kalktığında mürekkepten sırılsıklam olan sarışın oğlanın kendisine duygudaş bir gülümseme gibi gelen bir ifadeyle baktığını güçbela fark etti. Apar topar kapıdan çıkarken birisinin hâlâ kıkırdadığını işitebiliyor, Tamara'nın yüzündeki küçümseyici bakışı gözü-

nün önüne getirebiliyordu. Tamara'nın ne düşündüğü kimin umurundaydı; onlardan *herhangi birinin* ne düşündüğü kimin umurundaydı? Hiçbir önemleri yoktu. Hayatının bir parçası değildiler. Şu yaşadıklarının hiçbiri değildi.

Sadece birkaç saat daha. Tuvalette dikilmiş, toz sabun ve sert kâğıt havlularla mürekkebi silmeye çabalarken kendi kendine bu cümleyi tekrarlıyordu. Mürekkep büyülü olabilir miydi? Yapışmaya yatkın olduğu kesindi. Tuvaletten çıkıp koridorda kendisini bekleyen diğer taliplerle karşılaştığında mürekkebin bir kısmı siyah saçlarında kurumuştu ve beyaz tişörtünde kapkara parmak izleri vardı. Çocuklardan birkaçının birbirlerine "mürekkepli ucube" diye fısıldadıklarını işitti.

Siyah saçlı oğlan, "Tişörtün ne hoş olmuş," dedi. Call'un gözüne zengin çocuğu gibi görünüyordu; tıpkı Tamara gibi. Bunun sebebini tam olarak anlayamasa da oğlanın üzerinde pahalı olduğu belli özel dikim rahat, şık giysiler vardı. "İyiliğin için sonraki sınavda patlamalar olmaz umarım. Ha, dur ya da... Umarım *olur*."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Call, bunun tüm

zamanların en iyi karşılığı olmadığının farkındaydı. Usta Milagros çıkagelip onlara sessiz olmalarını söyleyene dek duvara yaslanıp omuzlarını sarkıttı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Milagros beşerli gruplar halinde isimler okuyor, her bir grubu bir koridora sokup diğer uçta beklemelerini söylüyordu. Call uçak hangarının nasıl öyle çok koridor içerebildiğini anlayamıyordu. Bunun babasının üzerine kafa yormasa daha iyi olacağını söylediği şeylerden biri olmasından şüphe etti.

Usta Milagros'un, "Callum Hunt!" diye seslenmesiyle Call grubuna katılmak için ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı. İsminin Jasper deWinter olduğunu işittiği siyah saçlı oğlanın ve Aaron Stewart adındaki, üzerine mürekkep sıçrattığı oğlanın da aynı grupta olması canını sıktı. Jasper abartılı hareketlerle Tamara'ya sarılıp ona iyi şanslar diledikten sonra gidip grubuna katıldı. Oraya varınca Call yokmuş gibi ona sırtını dönüp hemen Aaron'la konuşmaya başladı.

Call'un yeni grubundaki diğer iki çocuk, Kylie Myles ile gergin görünüşlü, kabarık ve kirli sarı saçının kâkülünde çiçek şeklinde, mavi bir toka

olan Celia adında bir kızdı.

"Hey, Kylie," dedi Call, ona Usta Milagros'un onlara çizdiği Magisterium tablosunun göz boyamaya yönelik bir yanılsamadan başka bir şey olmadığı uyarısında bulunmak için bunun mükemmel bir fırsat olduğunu düşündü. Gerçek mağaraların çıkmaz sokaklarla ve gözsüz balıklarla dolu olduğunu güvenilir bir kaynaktan işitmişti.

Kylie'nin mahcup bir hali vardı. "Rica etsem... Benimle konuşmasan?"

"Ne?" Koridorda yürümeye başladıklarında, Call diğerlerine yetişmek için aksak adımlarını hızlandırdı. "Ciddi misin?"

Kylie omuz silkti. "Bilirsin işte. İyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum ve seninle konuşmam ancak zarar getirir. Kusura bakma!" Kylie hızlanıp Jasper ve Aaron'a yetişti. Call kızın arkasından bakarken, o anki öfkeli bakışlarıyla onun kafasını delip delemeyeceğini düşündü.

Kızın peşinden, "Umarım gözsüz balıklar seni yer!" diye seslendi. Kylie onu duymamış gibi yaptı.

Usta Milagros onları son köşeden döndürüp beden eğitimi salonunu andıran geniş bir odaya sok-

tu. Yüksek bir tavan vardı ve tavanın ortasındaki büyük, kırmızı bir top başlarının üzerinde sallanıyordu. Topun yanında çatıdan sarkan, ahşap basamaklı, uzun bir ip merdiven yeri süpürüyordu.

Bu saçmalıktı. Bacağı o haldeyken buna tırmanamazdı. Bu sınavlarda kasten *çuvallaması* gerekiyordu; berbat sonuçlar alıp da büyü okuluna zaten girememesi değil.

Usta Milagros beş kişilik son grubun da gelmesinin ardından, "Şimdi sizi Usta Rockmaple'la bırakacağım," dedi. Sonra sakalları sert, burnu kıpkırmızı, kısa boylu bir büyücüye işaret etti. Usta Rockmaple'ın elinde bir dosya, boynunda bir düdük vardı; diğer büyücüler gibi siyah giysileri olsa da bir beden eğitimi öğretmenini andırıyordu.

Gözdağı vermeye yönelik olduğu belli, hesaplı bir hareketle sakalını sıvazlayıp, "Bu sınav gayet kolay," dedi. "İpe tırmanıp topu alacaksınız, hepsi bu. İlk kim çıkmak ister?"

Birçok çocuğun eli havaya kalktı.

Usta Rockmaple, Jasper'a işaret etti. Jasper ilk seçilen olması elini ne hevesli kaldırdığının değil de ne denli müthiş olduğunun bir göstergesiymiş

"Bana ilk olmayı sen istiyorsun gibi gelmişti. Fakat olsun Jasper. Herkes yaptıktan sonra, sen de hâlâ istiyorsan yeniden deneyebilirsin."

Jasper'a bir hak daha verileceği belliydi. Call, Jasper'ın hareketlerinden babasının muhtemelen önemli biri olduğunu düşündü.

Çocukların çoğu Jasper'dan daha başarılı olamadı; kimi yarıya kadar çıkıp aşağı kayarken içlerinden biri yerden azıcık yukarı bile çıkamadı. En yükseğe Celia tırmandı ama o da ipi tutan elinin gevşemesiyle bir jimnastik minderinin üzerine düştü. Çiçek şeklindeki tokası açıldı. Celia keyfinin kaçtığını belli etmek istemese de Call onun tokayı tedirgince yerine takmaya çalışmasından canının sıkkın olduğunu anladı.

Usta Rockmaple listesine baktı. "Aaron Stewart."

Aaron ip merdivenin önünde dikilip az sonra bir basketbol sahasına çıkacakmış gibi parmaklarını esnetmeye başladı. Sportif ve kendinden emin görünüyordu; Call o tanıdık kıskançlığı hissetti: Diğer çocukları rahatça basketbol veya beysbol oynarken seyrettiğinde hissettiği o kıskançlığı.

Takım sporları Call'a göre değildi; oynamasına izin verilse bile sonunda utanılacak bir duruma düşmesi yüksek ihtimaldi. Aaron gibilerin böyle şeylerden endişe etmesine gerek yoktu.

Aaron koşup ip merdivene sarıldı. Hızlı tırmanıyordu; kollarının tek, akıcı görünen bir hamlesiyle kendisini yukarı çekiyor, ayaklarıyla itiyordu. İpin aşağı uzayışından hızlı çıkıyordu. Yükseldikçe yükseldi. Callum nefesini tuttu ve etrafındaki herkesin sustuğunu fark etti.

Deli gibi sırıtan Aaron tepeye ulaştı. Elinin kenarıyla vurduğu topu bağlı olduğu yerden kurtardı ve aşağı kayıp bir jimnastikçi edasıyla yere indi.

Çocuklardan bir kısmı bir anda onu alkışlamaya başladı. Jasper bile onun başarısından mutlu olmuş gibiydi, yanına gidip gönülsüzce sırtını sıvazladı.

Usta Rockmaple, tam olarak diğerlerine söylediği sözcükleri kullanarak, "Çok iyi," dedi. Callum huysuz, yaşlı büyücünün biri onun aptal sınavını geçti diye sinirlenmiş olabileceğini düşündü.

Sonra büyücü, "Callum Hunt," dedi.

Callum öne çıktı; o an yanında bir doktor raporu olsa ne iyi olacaktı. "Yapamam."

Takım sporları Call'a göre değildi; oynamasına izin verilse bile sonunda utanılacak bir duruma düşmesi yüksek ihtimaldi. Aaron gibilerin böyle şeylerden endişe etmesine gerek yoktu.

Aaron koşup ip merdivene sarıldı. Hızlı tırmanıyordu; kollarının tek, akıcı görünen bir hamlesiyle kendisini yukarı çekiyor, ayaklarıyla itiyordu. İpin aşağı uzayışından hızlı çıkıyordu. Yükseldikçe yükseldi. Callum nefesini tuttu ve etrafındaki herkesin sustuğunu fark etti.

Deli gibi sırıtan Aaron tepeye ulaştı. Elinin kenarıyla vurduğu topu bağlı olduğu yerden kurtardı ve aşağı kayıp bir jimnastikçi edasıyla yere indi.

Çocuklardan bir kısmı bir anda onu alkışlamaya başladı. Jasper bile onun başarısından mutlu olmuş gibiydi, yanına gidip gönülsüzce sırtını sıvazladı.

Usta Rockmaple, tam olarak diğerlerine söylediği sözcükleri kullanarak, "Çok iyi," dedi. Callum huysuz, yaşlı büyücünün biri onun aptal sınavını geçti diye sinirlenmiş olabileceğini düşündü.

Sonra büyücü, "Callum Hunt," dedi.

Callum öne çıktı; o an yanında bir doktor raporu olsa ne iyi olacaktı. "Yapamam."

Usta Rockmaple onu tepeden tırnağa süzdü. "Nedenmiş?"

Hadi ama. Baksana bana. Bir bak. Call başını kaldırıp meydan okurmuş gibi büyücüye baktı. "Bacağım. Beden eğitimi hareketleri yapmamam gerek benim."

Büyücü omuz silkti. "Yapma o zaman."

Call içinde yükselen öfke dalgasını bastırmaya çalıştı. Diğer çocukların kendisine, kimi acıyarak kimi kızarak baktığının farkındaydı. İşin en kötü kısmı ise normalde fiziksel bir antrenman şansına balıklama atlayacak olmasıydı. Sınavdan *kalmak* için yapması gereken neyse onu yapmaya çalışıyordu sadece. "Bu bir mazeret *değil*," dedi. "Bacak kemiklerim bebekken kırılmış. On ameliyat geçirdim ve şimdi bacağımı altmış demir vida bir arada tutuyor. Yara izlerini görmek ister misiniz?"

Callum, Usta Rockmaple hayır desin diye can atıyordu. Sol bacağı kırmızı ameliyat izleriyle, üst üste binmiş dokularla doluydu. Bacağını asla başkalarına göstermezdi; aklı erip de yabancıların bacağına nasıl baktığını fark ettiğinden beri şort bile giymiyordu. Neden o kadar açıklama yaptığı-

nı da bilmiyordu; zaten ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği kızgın olduğuydu.

Usta Rockmaple, bir süredir elinde tuttuğu düdüğü dalgınca çevirdi. "Bu sınavlar pek de göründükleri gibi değildir," dedi. "En azından bir dene Callum. Başaramazsan sıradakine geçeriz."

Call ellerini yukarı kaldırdı. "Peki. *Peki.*" Ağır ağır yaklaştığı ip merdivene bir elini attı. Kasten sol ayağını en alt basamağa koyup ağırlığını o tarafa verdikten sonra yukarı uzandı.

Ağrı baldırından yukarı şimşek gibi çıktı ve merdiveni bırakmadan gerisingeri düştü. Jasper'ın arkasından güldüğünü işitebiliyordu. Bacağı ağrıyordu, midesi hissizleşmişti. Tekrar merdivene ve en tepedeki kırmızı, kauçuk topa baktığında başının ağrıdan zonkladığını hissetti. Yıllarca tribünde oturmuş, herkes sahayı defalarca turlarken o aksayarak geriden gelmişti; tüm bunlar zihninde canlanırken ulaşamayacağını bildiği topa öfkeyle baktı ve aklından şunu geçirip durdu: *Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden...*

Kırmızı top, kuvvetli bir patlama sesiyle alev aldı. Biri tiz bir çığlık attı; bağıran Kylie'ydi sanki

ama Call sesin Jasper'a ait olmasını diledi. Usta Rockmaple da dahil herkes, içi havai fişekle doluymuş gibi bir şenlik havasında yanan kırmızı topa bakıyordu. Yanan kimyasalların çirkin kokusu havaya yayılırken, Call zemine yağan erimiş plastik parçalarından kaçmak için geriye sıçradı. Yanan toptan damlayan yapışkan maddelerin birazı tişörtünün omzuna düştü.

Mürekkep *ve* erimiş plastik. O gün şıklığı üzerindeydi.

Çocuklar dumandan nefes alamamaya ve öksürmeye başlayınca, Usta Rockmaple, "Çıkın," dedi. "Herkes dışarı çıksın."

Jasper, "Fakat benim sıram!" diye itiraz etti. "Şu ucube topu patlattığına göre ben ikinci denememi nasıl yapacağım? Usta Rockmaple..."

Büyücünün, "ÇIKIN DEDİM," diye gürlemesiyle çocuklar telaşla odadan çıkmaya başladı. Call geriden onları takip ederken, Jasper *ve* Usta Rockmaple'ın yüzlerinde nefrete benzeyen bir ifadeyle kendisine öfkeli bakışlar attığını fark etti.

Ucube sözcüğü, yanık kokusu gibi etrafa yayıldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Usta Rockmaple öfkeyle yürüyor, grubu bir koridordan geçirip sınav salonundan uzaklaştırıyordu. Herkes o kadar hızlı yürüyordu ki Callum'un onlara yetişmesi imkânsızdı. Bacağı her zamankinden de çok acıyordu ve yanan bir araba lastiği fabrikası gibi kokuyordu. Aksayarak grubun arkasından giderken, Magisterium tarihinde kendisi kadar kötü çuvallayan biri daha var mı acaba diye aklına takıldı. Belki de hem kendi hem debaşkalarının iyiliği için eve erken gitmesine izin verirlerdi.

Aaron grubun gerisinde kalıp Call'un yanına gitti, "Sen iyi misin?" diye sordu. Yüzünde iyi ni-

yetli bir gülümseme belirdi; grubun kalanının bir vebaymış gibi sakındığı Call'la konuşmakta bir tuhaflık görmüyordu sanki.

Call dişlerini sıkarak, "İyiyim," dedi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Orada ne yaptığını hiç bilmiyorum ama her ne ise *müthişti*. Usta Rockmaple'ın yüzündeki bakış şey gibiydi..." Aaron, Usta Rockmaple'ın tepkisini, kaşlarını çatıp gözlerini ve ağzını kocaman açarak taklit etmeye çalıştı.

Call gülmeye başlasa da kahkahasını çabucak bastırdı. Oradaki çocukların hiçbirine, özellikle de süper-yetenekli Aaron'a yakınlık duymak istemiyordu.

Köşeyi döndüler. Sınıfın geri kalanı bekliyordu. Usta Rockmaple boğazını temizledi; anlaşılan Call'u azarlayacaktı ama yanındaki Aaron'ı gördü. Büyücü edeceği lafları içine atıp yeni bir odanın kapısını açtı.

Call grubun geri kalanıyla birlikte odaya girdi. İlk sınavdakine benzer sıkıcı bir çalışma alanıydı burası da; içeride her birinin üzerinde birer sayfa kâğıt olan sıralar vardı.

Daha kaç yazılı olacak? Callum bu soruyu sormak istese de Usta Rockmaple'm ona yanıt verecek havada olmadığını düşündü. Sıraların hiçbirinde isim olmadığından, birine oturup kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kylie oturup, "Usta Rockmaple!" diye seslendi. "Usta Rockmaple, kalemim yok benim."

"Kaleme ihtiyacın olmayacak zaten," dedi büyücü. "Büyünüzü kontrol etme becerinizi ölçen bir sınav bu. Hava elementini kullanacaksınız. Sadece düşünce enerjinizi kullanarak önünüzdeki kâğıda onu yerden havalandırana kadar odaklanın. Dümdüz havaya kaldırın kâğıdı, sağa sola sallanmayacak ya da düşmeyecek şekilde. Bunu başardığınızda lütfen kalkıp odanın ön tarafında bana katılın."

Call ferahladı. Tek yapması gereken kâğıdın havalanmamasını sağlamaktı ki bu da gayet basitti. Hayatı, sınıflarda kâğıtları uçurmakla geçmemişti zaten.

Aaron yanındaki sırada oturuyordu. Eli çenesindeydi ve yeşil gözlerini kısmıştı. Call ona yan gözle bakınca, Aaron'ın sırasındaki kâğıdın dos-

doğru havaya kalktığını gördü. Kâğıt kısa bir süre havada asılı kaldıktan sonra sıraya indi. Aaron yüzünde bir sırıtışla odanın ön tarafına bekleyen Usta Rockmaple'ın yanına gitti.

Call solundan bir kıkırdama geldiğini işitti. O yana baktığında Jasper'ın sıradan bir dikiş iğnesini parmağına batırdığını gördü. Bir kan damlası belirdi ve Jasper parmağını ağzına götürüp emdi. Call, *Ne tuhaf bir tip*, diye geçirdi içinden. Fakat hemen sonra Jasper sırada ellerim-bağlıyken-bile-büyü-yapabilirim havasında kaykıldı. Görünüşe göre yapabiliyordu da; sırasında duran kâğıt katlanıp buruşarak yeni bir şekil almaya başladı. Birkaç kez daha katlanan kâğıt bir uçağa dönüştü ve Jasper'ın sırasından fırlayıp Call'un alnına çarptı. Call'un eliyle vurduğu uçak yere düştü.

"Jasper, bu kadarı yeter," dedi Usta Rockmaple, fakat sesi Call'un beklediği kadar öfkeli çıkmamıştı. "Kalkıp buraya gel."

Jasper ağır adımlarla odanın ön tarafına geçerken Call dikkatini kendi kâğıdına çevirdi. Çevresindeki çocuklar sıralarında duran kâğıtlara bakıp fısıldıyorlar, hareket etsinler *istiyorlardı*.

Call'un midesi tedirginlikten kasıldı. Ya bir hava akımı kâğıdını önüne katarsa ne olacaktı? Ya... Kâğıt kendi kendine kanatlanıverirse ne olacaktı? Bundan puan alır mıydı?

Olduğun yerde kal, diye geçirdi içinden öfkeyle. *Kımıldayayım deme sakın.* Kendisini kımıldamasın diye elini açıp parmaklarını kâğıda bastırırken hayal etti. *Off, çok aptalca. Günü heba etmekten başka bir şey değil.* Fakat yerinden kalkmadan odaklanmaya devam etti. Bu kez yalnız değildi. Birçok çocuk kâğıdını yerinden oynatamamıştı. Aralarında Kylie de vardı.

Usta Rockmaple bıkkın bir sesle, "Callum?" dedi.

Call geri yaslandı. "Yapamıyorum."

"Yapamıyorsa *gerçekten* yapamıyordur," dedi Jasper. "Şu eziğe bir sıfır verin de bir fırtına yaratıp hepimizi kâğıt kesiğinden öldürmesin."

"Tamam," dedi büyücü. "Hepiniz bana kâğıtlarınızı getirin de notunuzu vereyim. Haydi, sıradaki grup gelmeden şu odayı toparlayalım."

Rahat bir nefes alan Call, kâğıda uzanınca donakaldı. Kâğıdın kenarlarını tırnaklarıyla canla

başla sıradan sökmeye çalışsa da nasıl olmuşsa kâğıt sıranın ahşabına gömülmüştü. Onu bir türlü tutamıyordu. "Usta Rockmaple..." dedi. "Kâğıdımda bir sorun var."

Jasper, "Herkes sırasının altına saklansın," dedi ama kimse ona aldırış etmedi. Herkesin gözü Call'un üzerindeydi. Usta Rockmaple sessizce onun yanına gidip kâğıda baktı. Kâğıt basbayağı sırayla kaynaşmıştı.

"Kim yaptı bunu?" diye sordu Usta Rockmaple. Sesinden hayrete düştüğü belliydi. "Biri kötü bir şaka mı yaptı yoksa?"

Sınıfta kimseden çıt çıkmıyordu.

Usta Rockmaple, Call'a, "Bunu *sen* mi yaptın?" diye sordu.

Sadece yerinden oynamasın diye uğraşıyordum. Perişan halde bunları düşünen Call düşündüğünü dillendiremedi. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum. Belki de kâğıtta bir kusur vardır."

"Bildiğin kâğıt işte!" diye bağırdı büyücü. Ardından kendisini topladı. "Tamam. Peki. Sana sıfır veriyorum. Yo, dur biraz, tarihte Demir Sınav

testlerinde eksi puan alan ilk talip olacaksın sen. Sana eksi on veriyorum." Başını iki yana salladı. "Son sınava herkesin tek başına girmesinden hepimiz memnun olacağız bence."

Callum o anda en çok, bu sınavların yakında bitecek olmasından memnundu.

↑≋△○@

Bu kez talipler koridorda, çift kanatlı bir kapının önünde içeri çağrılmayı bekliyorlardı. Jasper, Aaron'la konuşuyor ve konunun Call olduğunu belli edecek şekilde ona bakıyordu.

Call iç çekti. Bu son sınavdı. Bunu düşününce gerginliğinin bir kısmı uçup gitti. Son sınav ne denli iyi geçerse geçsin o ana dek aldığı berbat puanlara fazla bir etkisi olmazdı. Bir saatten kısa bir süre içinde, babasıyla evin yolunu tutacaktı.

Kendisini o ana dek tanıtmamış olan bir büyücü, "Callum Hunt," diye seslendi. Kadının boynunda detaylı, yılan şeklinde bir kolye vardı ve isimleri elindeki klasörden okuyordu. "Usta Rufus içeride seni bekliyor."

Call yaslandığı duvardan doğrulup kadın büyücünün peşi sıra çift kanatlı kapıdan geçti. Geniş, boş ve loş bir odaya girdiler; ahşap zeminde bir büyücü tek başına, geniş ve ahşap bir kâsenin yanında oturuyordu. Kâse suyla doluydu ve ortasında bir alev yanıyordu; hem de fitil ya da mum olmadan.

Call durup baktı, ensesinde hafif bir karıncalanma hissetti. O gün birçok tuhaf şey görmüştü ama mağara yanılsamasından beri ilk kez büyünün varlığını böyle adamakıllı hissediyordu.

Büyücü konuştu: "İnsanların eskiden düzgün yürümek için başlarının üstüne kitap koyarak yürüdüklerini biliyor muydun?" diye sordu. Sesi pes ve gürdü; uzaktaki bir yangının sesini andırıyordu. Usta Rufus iri, koyu tenli ve kel kafası makademya fındığı* gibi pürüzsüz bir adamdı. Tek ve kıvrak bir hareketle kâseyi iri, nasırlı parmaklarının arasına aldı.

Alev yerinden bile kıpırdamadı. Tek fark yaydığı ışığın biraz daha parlaklaşması oldu.

"Onu kızlar yapmaz mıydı?" diye sordu Call.

* Avustralya'da yetişen bir fındık türü. (e.n.)

Usta Rufus kaşlarını çatıp, "Neyi?" diye sordu.

"Başlarının üzerinde kitaplarla yürüme işini."

Büyücünün attığı bakış Callum'a, onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey söylediğini hissettirdi. "Kâseyi al," dedi Usta Rufus.

"Fakat alev söner," diye itiraz etti Call.

"Sınav bu zaten," dedi Rufus. "Bak bakalım alevi canlı tutabilecek misin, tutarsan da ne kadar sürecek." Kâseyi Call'a verdi.

O ana dek sınavlardan hiçbiri Call'un umduğu gibi çıkmamıştı. Yine de her birinde başarısız olmayı başarmıştı; başarısızlığının nedeni ya kasten çabalaması ya da büyücülüğe uygun olmamasıydı. Usta Rufus'un Call'u elinden geleni yapmaya teşvik eden bir yanı olsa da bunun bir önemi yoktu. Call asla ama asla Magisterium'a girmeyecekti.

Call kâseyi eline aldı.

Neredeyse anında alev, Call bir gaz lambasının düğmesini fazlaca çevirmiş gibi harlandı. İrkilen Call kâseyi kasten yana yatırıp alevi içindeki suyla söndürmeye çalıştı. Fakat alev sönmek şöyle dursun suda da yanmayı sürdürdü. Paniğe kapı-

lan Call kâseyi sallayıp alevin üzerine dalgacıklar gönderdi. Alev cızırdamaya başladı.

"Callum Hunt." Usta Rufus kollarını geniş göğsünde kavuştrmuş, kayıtsız bir yüz ifadesiyle Call'a bakıyordu. "Beni şaşırttın."

Call tek kelime etmedi. Elinde içinde çalkalanan su ve cızırdayan alevin olduğu kâseyi tutmuş, öylece duruyordu.

"Magisterium'da babanı da anneni de eğitmiştim," dedi Usta Rufus. Ciddi ve hüzünlü bir hali vardı. Alevin ışığı gözlerinin altında siyah gölgeler oluşturuyordu. "Çıraklarımdı onlar. Sınıfın en başarılı öğrencileriydiler; Demir Sınav'da en iyi notları almışlardı. Oğlunun sınavda başarısız olmak için besbelli çabaladığını görse annen hayal kırıklığına uğrardı; hem de sebep sadece..."

Fakat Rufus cümlesini bitiremedi; çünkü Call'un annesinden bahsetmesiyle ahşap kâse kırıldı; ikiye bölünmek yerine her biri Call'un avuçlarına batacak kadar keskin bir düzine küçük parçaya ayrıldı. Call elindekileri bıraktığında kâsenin her bir parçasının alev aldığını ve usul usul yandığını gördü. Ayaklarının dibine küçük

odun parçaları düştü. O an Call'a, ateş ona içine adım atması ve öfkesini, korkusunu ışığında boğması için el ediyormuş gibi geldi.

Alevler yanan benzin gibi suyun içinde yükselirken Call odaya bakındı. Call'un tek hissettiği, bu büyücünün annesini bir zamanlar tanımasının, karşısında duran o adamın annesinin ölümüyle bir ilgisi olabileceği düşüncesinin onda uyandırdığı büyük öfkeydi.

"Kes şunu! Hemen kes şunu!" diye bağırdı Usta Rufus, Call'un iki elini tutup birbirine vurdu. Ellerinin birbirine çarpmasıyla taze kesikler Call'un canını yaktı.

Alevler aniden söndü.

"Bırak beni!" Call ellerini Usta Rufus'un ellerinden çekip kanlı avuçlarını pantolonuna sildi ve lekelere yenilerini ekledi. "Böyle yapmak istememiştim. Neler olduğunu bile bilmiyorum."

"Bir sınavda daha başarısız oldun; işte olan bu," dedi Usta Rufus, öfkesinin yerini mesafeli bir merak almıştı. Call'u bir panoya iğnelenmiş bir böcek gibi inceliyordu. "Tribüne, babanın yanına gidip aldığın notu bekleyebilirsin."

Neyse ki odanın diğer ucunda bir kapı daha vardı. Call o kapıdan geçip diğer taliplerle karşılaşmadan babasının yanma gidebilirdi. Giysilerindeki kanı görse Jasper'ın yüzünün alacağı ifadeyi hayal edebiliyordu.

Elleri titriyordu.

Tribün oturakları sıkılmış görünen ebeveynlerle ve onların etrafta gezinen küçük çocuklarıyla doluydu. Sohbet edenlerin mırıltıları hangarda yankılanırken, Call az önce geçtiği koridorların tuhaf sessizliğini fark etti; yeniden insanların gürültüsünü işitmek onu şaşırtmıştı. Talipler beş farklı kapıdan yavaş yavaş çıkıp ailelerinin yanına gidiyordu. Tribünün altına üç beyaz tahta konmuştu; öğrenciler dışarı çıkarken büyücüler tahtalara onların aldığı puanları yazıyordu. Call tahtalara bakmadı. Dosdoğru babasına yöneldi.

Alastair'in kucağında kapağı kapalı bir kitap vardı; kitabı okumaya niyetlenmiş de bir türlü başlayamamış gibiydi. Call yaklaştıkça babasının yüzünde beliren ferahlamayı fark etti; ama oğluna adamakıllı bakınca adamın bu ifadesinin yerini hemen endişe aldı.

Alastair hızla ayaklanınca kitap yere düştü. "Callum! Üstün başın kan ve mürekkep olmuş; üstelik yanık plastik kokuyorsun. Ne oldu?"

"Çuvalladım. Sa-sanırım gerçekten çuvalladım." Call sesinin titrediğini fark etti. Gözünün önüne durmadan kâsenin yanan parçaları ve usta Rufus'un yüzü geliyordu.

Babası Call'u teselli etmek için elini omzuna koydu. "Call, sorun yok. Çuvallaman *gerekiyordu* zaten."

"Biliyorum ama sanmıştım ki ben..." Babasının sınavda başarısız olması için verdiği onca tüyoyu hatırlayarak ellerini ceplerine soktu. Call'un başarısız olmak için çabalaması bile gerekmemişti. Tüm sınavlarda başarısız olmuştu çünkü ne yaptığının farkında değildi, çünkü büyüde başarısızdı. "Her şeyin farklı olacağını sanmıştım."

Babası sesini alçalttı. "Her ne alanda olursa olsun başarısızlığın kötü bir his olduğunu biliyorum Call. Fakat en iyisi bu. Gerçekten iyi iş çıkardın."

"Eğer 'gerçekten iyi' derken 'eline yüzüne bulaştırmayı' kastediyorsan, evet," diye homurdandı.

Babası sırıttı. "İlk sınavdan tam not aldığını gö-

rünce bir an için endişelenmiştim ama sonradan o puanları geri aldılar. Daha önce birinin aldığı puanları *kaybettiğini* hiç görmemiştim."

Call kaşlarını çattı. Babasının bu sözü iltifat olsun diye söylediğini bilse de onda hiç öyle bir etki yaratmamıştı.

"Son sıradasın. Büyü gücü olmayıp da senden iyi not alanlar var. Bence bir meyveli dondurmayı hak ettin; eve dönerken yolda alabileceğimiz en büyük dondurmayı alırız. En sevdiğinden; karamelli, fıstık ezmeli *ve* şekerlemeli olandan. Tamam mı?"

Call, "Olur," deyip oturdu. Canı karamelli, fıstık ezmeli *ve* şekerlemeli dondurmayı düşünüp neşelenemeyeceği kadar sıkkındı. "Tamam."

Babası da tekrar oturdu. Memnun görünüyor, kendi kendine başını sallıyordu. Diğer puanlar ulaştığında memnuniyeti daha da arttı.

Call sonunda beyaz tahtalara bakabildi. Aaron ve Tamara en üstteydiler ve neredeyse aynı puanları almışlardı. Sinir bozucu olan, Jasper'ın onların üç puan gerisinde, ikinci sırada olmasıydı.

Off, neyse ne, diye düşündü Call. Ne bekliyordu ki? Babasının dediği gibi, büyücüler ahmaktı ve

belli ki ahmakların en ahmakları en iyi puanları alıyorlardı.

Ancak en yukarısı *hep* ahmaklarla dolu değildi. Kylie başarılı olamasa da Aaron'ın sonuçları iyiydi. Call'a göre bu sonuç iyi olmuştu. Aaron iyi sonuçlar almayı gerçekten istiyormuş gibiydi. Yine de başarılı olmak Magisterium'a girmek demekti ve Call'un babası hep bunun en kötü düşmanının bile başına gelmesini istemediğini söylerdi.

Call, en azından kendisine iyi davranan Aaron için sevinsin mi üzülsün mü bilemiyordu. Tek bildiği, bu konuyu düşündükçe başına ağrılar girdiğiydi.

Usta Rufus kapıların birinden girdi. Tek söz etmese de tüm kalabalık o konuşmuş gibi sustu. Salona bakınan Call'un gözüne birkaç tanıdık yüz çarptı; endişeli görünen Kylie ve dudağını ısıran Aaron. Jasper soluk ve gerginken Tamara rahat, soğukkanlı ve endişesiz görünüyordu. Tamara, krem rengi giysileri kahverengi tenlerini öne çıkaran, şık, siyah saçlı bir çiftin ortasında oturuyordu. Annesinin elbisesi ve eldivenleri fildişi rengiydi; babasının üzerinde ise baştan aşağı krem rengi bir takım vardı.

Usta Rufus'un, "Bu yılın talipleri," demesiyle herkes bir anda öne eğildi. "Sizlere bugün bizimle olduğunuz ve sınavda büyük bir çaba sergilediğiniz için teşekkür ederim. Magisterium olarak, çocuklarını getirip sınavlarını bitirmelerini bekleyen ailelere de teşekkür ederiz."

Ellerini arkasında kavuşturup tribüne göz gezdirdi.

"Burada dokuz büyücü var ve her birinin en fazla altı aday seçme yetkisi var. O adaylar Magisterium'da geçirecekleri beş yıl boyunca onların çırakları olacaklar; dolayısıyla bu bir ustanın hafifsemeyeceği türden bir seçim. Ayrıca şu an buradaki çocuk sayısının, Magisterium'a girme hakkı kazanabileceklerden fazla olduğunu anlamanız gerek. Seçilmezseniz sebebi bu tür bir eğitim için uygun olmayışınız değildir; lütfen uygun görülmeyişinizin birçok muhtemel nedeni olduğunu ve güçlerinizin keşfine devam edilmesinin ölümcül sonuçları olabileceğini göz önünde bulundurun. Siz buradan ayrılmadan önce bir büyücü size tutmanız gereken sırlara dair yükümlülüklerinizi açıklayacak; kendinizi ve ailenizi korumanız için gerekli olan araçları verecek."

Çabuk ol da bitir şunu. Rufus'un söylediklerine pek de ilgi göstermeyen Call içinden böyle geçirdi. Diğer öğrenciler de yerlerinde huzursuzca kıpırdanıyorlardı. Saçları hoş kesimli Asyalı annesi ile beyaz babasının arasında oturan Jasper parmaklarıyla dizlerine vuruyordu. Call gözlerini Rufus'a diken babasına baktı; babasının yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Babası ikinci el Rolls-Royce'uyla büyücüyü ezmeyi düşünüyor gibiydi; hem de aracın şanzımanım yine bozmak pahasına.

"Sorusu olan var mı?" diye sordu Rufus.

Salon sessizdi. Babası Call'a fısıltıyla, "Her şey yolunda," dedi. İyi de Call ona her şeyin yolunda *olmadığını* düşündürecek bir şey yapmamıştı ki... Babası Call'a daha da sıkı sarıldı; parmakları oğlunun omzuna gömüldü. "Seçilmeyeceksin."

"Pekâlâ!" diye gürledi Rufus. "Hadi seçim aşamasına geçelim!" Büyücü üzerinde puanlar yazan tahtanın yanına varana dek geri geri gitti. "Talipler, isimlerinizi söylediğimizde lütfen ayağa kalkıp ustanız olacak kişinin yanına gidin. Çırak almayacak olan Usta North'tan sonraki en kıdemli büyücü olarak seçime ben başlıyorum." Bakışları-

nı kalabalıkta gezdirdi. "Aaron Stewart."

Sağdan soldan alkış tutanlar olsa da Tamara'nın ailesi yerinden kıpırdamadı. Tamara inanılmaz ölçüde hareketsiz ve kaskatı oturuyordu; mumyalanmıştı sanki. Call, babası eğilip kulağına bir şey fısıldadığında, Tamara'nın irkildiğini fark etti. Belki o da nihayetinde herkes gibi bir insandı.

Aaron ayağa kalktı. *Ne beklenmedik bir seçim*, diye geçirdi içinden Call alay edercesine. Sarı saçları, atletik fiziği ve efendiliğiyle Kaptan Amerika'yı andırıyordu. Kendisine iyi davranmış olsa da Call'un içinden babasının kitabını Aaron'ın kafasına fırlatmak geliyordu. Kaptan Amerika iyi, hoştu ama onunla rekabete girmek istemezdiniz.

Sonra Call izleyicilerin alkış sesleriyle irkildi. Aaron'ın yanında oturan bir ailesi yoktu. Kimse ona sarılmıyor, sırtını sıvazlamıyordu. Yalnız gelmiş olmalıydı. Aaron gülümsedi ve ardından sıraların arasındaki basamaklardan hızla inip Usta Rufus'un yanına geçti.

Rufus boğazını temizledi. "Tamara Rajavi," dedi.

Ayağa kalkan Tamara'nın siyah saçları uçuştu. Anne-babası operadaymışlar gibi nazikçe alkış tutuyorlardı. Tamara durup onlara sarılmadı; sadece sakince yürüyüp kendisine tebrik edercesine gülümseyen Aaron'ın yanına geçti.

Call, Usta Rufus'un ilk seçimi yapmasına ve doğrudan listenin en tepesindekileri seçmesine diğer büyücülerin kızıp kızmadığını merak etti. Call olsa kızardı.

Usta Rufus'un siyah gözleri bir kez daha odada gezindi. Call, Rufus'un bir sonraki ismi söylemesini beklerken herkesin nasıl suspus olduğunu fark etti. Jasper oturduğu yerden kalkmaya hazırlanıyor gibiydi.

Usta Rufus'un, "Son çırağım da Callum Hunt olacak," demesiyle Call neye uğradığını şaşırdı.

Taliplerden birkaçının ağzından şaşkınlık dolu nidalar çıkarken beyaz tahtalarda Call'un ismini arayıp eksi puanıyla en altta bulan ve haliyle aklı karışan izleyicilerden mırıltılar yükseldi.

Call, Usta Rufus'a baktı. Usta Rufus da boş gözlerle ona karşılık verdi. Yanında duran Aaron, Call'a yüreklendirici bir gülümsemeyle bakarken

Tamara'nın yüzünde katıksız bir hayret vardı.

Usta Rufus, "*Callum Hunt* dedim," diye yineledi. "Callum Hunt, lütfen aşağıya gel."

Call ayağa kalkacak olsa da babası onu tutup yerine oturttu.

Alastair Hunt ayağa kalkıp, "Kesinlikle olmaz," dedi. "Bu kadarı da olmaz Rufus. Onu alamazsın."

Usta Rufus salonda başka kimse yokmuş gibi Call'a ve babasına baktı. "Hadi ama Alastair, kuralları herkes kadar sen de biliyorsun. Kaçınılmaz olan bir konuda yaygara yapmayı bırak. Oğlanın eğitilmesi gerekiyor."

Büyücüler Call'un iki yanında kalan tribünün basamaklarını çıkarken babası onu bırakmadı. Siyah giysiler içindeki büyücüler babasının tarif ettiği kadar kötü görünüyorlardı. Çatışmaya hazır bir halleri vardı. Call'un oturduğu sırayla aynı hizaya geldiklerinde durup babasının ilk hamleyi yapmasını beklediler.

Call'un babası büyü yapmayı bırakalı uzun zaman olmuştu; son derece hamlamış olmalıydı. Diğer büyücülerin onu alaşağı etmesi işten bile değildi.

Call babasına dönüp, "Gideceğim," dedi. "Merak

etme. Ne yaptığımı biliyorum. Okuldan attıracağım kendimi. Beni orada uzun süre tutmak istemeyecekler, sonra eve döneceğim ve her şey eskiden olduğu gibi..."

"Anlamıyorsun," dedi Call'un babası; sıkıca yapıştığı oğlunu çekip ayağa kaldırdı. Salondaki herkes elbette onlara bakıyordu. Babası aklını kaçırmış gibiydi; gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Haydi. Koşmamız gerek."

Call babasına durumunu hatırlatmak için, "*Yapamam*," dedi. Fakat babasının kulağı bir şey duyacak gibi değildi.

Babası Call'u elinden tutup bir banktan diğerine atlayarak kaçmaya başladı. İnsanlar yana çekilerek ya da ayağa fırlayarak onlara yol açtı. Basamaklarda duran büyücüler ikisine doğru koştu. Call aksayarak babasının peşinden gidiyor, ikisi aşağı inerken dengesini kaybetmemeye çalışıyordu.

Hangarın zeminine ayak basmalarıyla Rufus, Call'un babasının karşısına dikildi.

"Yeter," dedi Usta Rufus. "Oğlan burada kalacak."

Call'un babası aniden durdu. Call'a arkasından sarıldı; bu tuhaftı çünkü babası ona daha önce hiç

sarılmamıştı. Ancak bu sarılmadan çok bir güreşçinin rakibini kavramasını andırıyordu. Tribünden aşağı koştuklarında Call'un bacağına bir ağrı girmişti. Dönüp babasına baktı ama onun gözleri Usta Rufus'a kilitlenmişti. Alastair, "Ailemden öldürdüklerin yetmedi mi?" diye sordu.

Usta Rufus tribünde oturanlar söylediklerini işitmesin diye sesini alçalttı; yine de Aaron ve Tamara besbelli konuşulanları işitiyordu. "Ona hiçbir şey öğretmemişsin," dedi Usta Rufus. "Eğitilmemiş bir büyücü toprağı yarmayı bekleyen bir fay hattı gibidir ve o yarık açılırsa hem kendisinin hem de çok sayıda insanın ölümüne neden olur. Bu yüzden bana ölümden bahsetme."

"Peki," dedi Call'un babası. "Onu kendim eğiteceğim. Onu eğitip Birinci Kapı'ya hazır edeceğim."

"Onu eğitmek için on iki yılın vardı ve o yılları değerlendirmedin. Üzgünüm Alastair. Böyle olması gerek."

"Puanına bir bak, okula seçilmemeliydi. Seçilmek istemiyor! Değil mi Call? Öyle değil mi?" Babası bunları söylerken Call'u sarsıyordu. Oğlan istese de ağzını açamazdı.

"Bırak onu Alastair," dedi Usta Rufus, sesi hüzün doluydu.

Call'un babası, "Hayır," diye karşılık verdi. "O benim çocuğum. Haklarım var. Onun geleceğine ben karar veririm."

"Hayır," dedi Usta Rufus. "Veremezsin."

Call'un babası geri çekmeye çalışsa da yeterince atik davranamadı. Call, büyücüler onu babasından çekip alırken, bedenini sıkıca kavrayan kolları hissetti. Babası bağırırken Call debelendi. Ancak çırpınışı kâr etmedi ve onu Aaron ile Tamara'nın yanına götürdüler. Çocukların ikisi de dehşet içindeydi. Call kendisini tutan büyücülerden birine sertçe dirsek attı. Acı dolu bir homurtu işitti ve biri kolunu sırtına doğru büktü. Call yüzünü buruştururken tribünde oturan, çocuklarını aerodinamik eğitimi alacakları bir okula yazdırmak için oraya geldiklerini sanan ebeveynlerin şimdi ne düşündüğünü merak etti.

"Call!" İki büyücü babasını zaptetmişti. "Call, onların dediklerinin tek kelimesini dinleme! Ne yaptıklarını bilmiyorlar! Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar!" Alastair'i çıkışa sürüklüyorlardı.

Call olanlara inanamıyordu.

Aniden havada bir şey parıldadı. Babasının kolunu büyücünün ellerinden kurtardığını görmese de öyle olsa gerekti. Bir hançer ona doğru uçmaya başladı. Dosdoğru üzerine gelen bir hançer... Sanki sıradan bir hançerin havada o kadar yol alması doğal değildi. Call sivri ucu kendisine dönük, vızıldayarak yaklaşan hançerden gözünü alamıyordu.

Bir şey yapması gerektiğini biliyordu.

Hançerden kaçması gerektiğini biliyordu.

Fakat nedense yapamadı.

Ayakları yere çivilenmişti sanki.

Hançer, Call'a santimetreler kala durdu; Aaron silahı daldan sarkan bir elmayı koparırcasına kolayca yakaladı.

Bir an için herkes yerinden kıpırdamadan bakakaldı. Call'un babası hangarın uzak uçtaki kapılarından dışarı sürüklendi. Gitmişti.

Call'un hemen yanında bir ses, "Al," dedi. Konuşan Aaron'dı; elinde hançeri tutuyordu. Call daha önce böyle bir şey görmemişti hiç. Hançer gümüş renginde ve ışıl ışıldı, metalin üzerinde sarmal şekiller vardı. Kabzası kanatlarını açmış

bir kuş şeklindeydi. Kesici kısmının üzerinde süslü bir yazıyla *Semiramis* yazıyordu.

"Sanırım bu senin, değil mi?" dedi Aaron.

Call hançeri alıp, "Sağ ol," dedi.

Tamara yüzünü Call'a çevirmeden fısıltıyla, "*O* baban mıydı?" diye sordu. Sesinde kınayan bir ton vardı.

Büyücülerden bazıları Call'a, onun deli olduğunu düşünüyormuş ve o hale nasıl geldiğini anlıyormuş gibi bir ifadeyle bakıyordu. Call eline hançeri aldığında kendisini daha iyi hissetti; o zamana dek bıçakları ancak ekmeğe fıstık ezmesi sürmek ya da biftek kesmek için kullanmasına rağmen. Call ona, "Evet," dedi. "Babam güvende olmamı istiyor."

Usta Rufus'un başını salladığı Usta Milagros öne çıktı.

"Bu istenmedik durum için çok özür dileriz. Hepinize yerlerinizde kalıp sakin olduğunuz için teşekkür ederiz," dedi Usta Milagros. "Artık törenin başka aksamalar olmadan devam edeceğini umuyoruz. Çırak seçme sırası bende."

Kalabalık tekrar sustu.

"Beş kişi seçtim," dedi Usta Milagros. "İlki Jasper deWinter. Jasper, lütfen aşağı inip yanıma gel."

Jasper ayağa kalkıp Usta Milagros'un yanına geçti ve Call'a doğru kısa, nefret dolu bir bakış attı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ustaların hepsi çıraklarını seçmeyi bitirdiğinde güneş batmaya başlamıştı. Birçok çocuk ağlayarak oradan ayrılmış, aralarında Kylie'nin de olması Call'u memnun etmişti. Call'a kalsa Kylie'yle hiç düşünmeden yer değiştirirdi ama buna izin verilmediğine göre, en azından kalmak zorunda bırakılarak onu epey kızdırmıştı. Aklına gelen tek teselli buydu ve Magisterium'a gitme vakti yaklaştıkça her avuntuya sarılıyordu.

Call'un babasının Magisterium'a dair uyarıları onda hep hayal kırıklığı uyandıracak kadar ayrıntısız olmuştu. Call orada yanık lekesi içinde, üzerine

kan ve mavi mürekkep bulaşmış halde, bacağında giderek şiddetlenen bir ağrıyla dikilirken o uyarıları aklından geçirmekten başka yapacak bir işi yoktu. *Büyücüler kimseyi, hiçbir şeyi umursamaz, tek dertleri araştırmalarını ilerletmektir. Çocukları ailelerinden çalarlar. Canavardır onlar. Çocuklar üzerinde deney yaparlar. Annen onlar yüzünden öldü.*

Aaron, Call'la konuşmaya çalışsa da Call'un hiç sohbet edesi yoktu. Kemerine taktığı hançerin kabzasıyla oynuyor ve korkutucu görünmeye çalışıyordu. Sonunda Aaron ısrarından vazgeçip Tamara'yla konuşmaya başladı. Tamara, söylediğine göre okulda her alanda en iyi olan bir ablasından Magisterum'a dair çok şey öğrenmişti. İşin sinir bozucu tarafı, Tamara'nm ablasından da başarılı olmaktaki kararlılığıydı. Aaron ise sadece büyü okuluna kabul edildiği için mutlu gibiydi.

Call onları uyarmayı düşündü. Sonra babasının kim olduğunu gören Tamara'nın sesindeki o korku dolu tonu anımsadı. *Boş ver,* diye geçirdi içinden. Saatte otuz kilometre hızla ilerleyen ve intikam almaya kararlı ejderler onları yese umurunda bile olmazdı.

Nihayet tören bitti ve herkes park yerine çıkarıldı. Gözleri yaşlı ebeveynler çocuklarına sarılarak öpüşüp vedalaştılar ve ellerine bavullar, eşya torbaları ve nevaleler tutuşturdular. Call elleri cebinde dikiliyordu. Babasının orada olup ona veda edemeyişi bir yana, bavulu bile yoktu. Birkaç gün giysilerini değiştirmezse şimdikinden de beter kokacaktı.

İki sarı okul otobüsü bekliyordu ve büyücüler öğrencilerini çırağı oldukları ustalara göre dağıtmaya başladılar. Her bir otobüste birden çok grup vardı. Usta Rufus'un çırakları Usta Milagros, Usta Rockmaple ve Usta Lemuel'inkilerle birlikte yolculuk edecekti.

Call beklerken, Jasper onun yanma gitti. Çantaları da giysileri kadar pahalı görünüyordu ve derilerinin üzerinde *JDW* harfleri damgalanmıştı. Call'a küçümseyen gözlerle baktı.

"Usta Rufus'un grubundaki o yer," dedi. "O yer *benimdi.* Sen kaptın."

Jasper'ı kızdırmasının kendisini mutlu etmesi gerekse de Call insanların Rufus tarafından seçilmeyi bir onur gibi görmesinden bıkmıştı. "Bak.

Beni seçsin diye hiçbir şey yapmadım. Hatta niyetim seçilmek değildi, tamam mı? Burada olmak istemiyorum."

Jasper öfkeden titriyordu. Yakından baktığında Call pahalı olmasına rağmen Jasper'ın çantasında özenle ve defalarca yamanmış delikler olduğunu görüp şaşırdı. Ayrıca Jasper'ın giysisinin kolunun iki üç santim kadar kısa olduğunu fark etti; giysileri ikinci elmiş ya da artık ona küçükmüş gibiydi. Call onun ismini bile çantanın üzerindeki kısaltmaya uysun diye başkasından ödünç almış olabileceğini düşündü.

Belki de ailesinin bir zamanlar parası vardı. Ancak artık yok gibi görünüyordu.

Jasper ümitsizce, "Yalancının tekisin," dedi. "Bir şey yaptın. Kimse Magisterium'un en saygın ustası tarafından kazara seçilmez; bu yüzden boş yere beni aldatmaya kalkma. Okula gittiğimizde bana ait olan yeri almayı görevim bileceğim. Eve dönmek için *yalvaracaksın*."

"Dur biraz," dedi Call. "Yalvaranın eve dönmesine izin veriyorlar mı?"

Jasper Call'a, Babil dilinde konuşmuş gibi bak-

tı. "Bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun," dedi Jasper. "Hiçbir fikrin yok. Seninle aynı otobüste olmaya bile dayanamıyorum." Call'a sırtını dönüp diğer ustaların yanına gitti.

Call okul otobüslerinden hep nefret etmişti. Yolda kendisine eşlik edecek bir arkadaşı –daha doğrusu hiç arkadaşı– olmadığından nereye oturacağını bilemezdi. Diğer çocuklar onun tuhaf olduğunu düşünürlerdi. Demir Sınav sırasında, *büyücü* olmak isteyenlerin arasında bile tuhaf biri olarak göze çarpmıştı. En azından bu otobüste epey boş yer vardı; hatta bir sıra koltuğu bile kendisine ayırabilirdi. *Yanık araba lastiği gibi kokmamın bununla bir ilgisi olabilir,* diye düşündü. Yine de bu durum onu rahatlatmıştı. Tek isteği yalnız bırakılmak ve olanlar üzerine düşünebilmekti. Son doğum gününde babasına kendisine bir telefon alsın diye yalvarmıştı; telefonu olsa ne iyi olurdu şimdi. Babasının sesini duysa yeterdi. Onu çığlıklar atıp sürüklenirken anımsamak istemiyordu. Call sadece şimdi ne yapması gerektiğini öğrenmek istiyordu.

Araç hareket edince, Usta Rockmaple ayağa

kalkıp okuldan bahsetmeye başladı. Demir Yıl öğrencilerinin kışı orada geçireceğini çünkü yarım yamalak eğitilip eve gitmelerinin tehlikeli olabileceğini açıkladı. Ayrıca onlara bütün hafta boyunca ustalarıyla nasıl çalışacaklarını, cumaları diğer ustaların derslerine katılacaklarını ve her ay önemli bir sınava gireceklerini söyledi. Call ayrıntılara odaklanmakta zorlanıyordu; özellikle de Usta Rockmaple dengeyle ilintili görünen Büyünün Beş İlkesi'ni sıraladığında. Doğayla ilintili de olabilirdi ilkeler. Ya da onun gibi bir şeyle işte. Call dikkat kesilmeye çalışsa da sözcükler hafızasına kazıyamadan silinip gidiyordu sanki.

Bir buçuk saat kadar süren bir yolculuğun ardından otobüsler mola verdi. Call mola yerinde valizleri olmadığı gibi parasının da olmadığını fark etti. Herkes çikolata, cips ve gazoz alırken o acıkmamış ve susamış gibi yapıyordu.

Otobüse döndüklerinde, Aaron'ın arkasına oturdu.

"Bizi nereye götürdüklerini biliyor musun?" diye sordu Call.

"Magisterium'a," diye karşılık verdi Aaron, sesi

Call'un aklından biraz endişe ediyormuş gibi çıkmıştı. "Bilirsin, *okul* işte. Hani *çırak* olacağımız yer var ya?"

"İyi de orası tam olarak nerede? Tüneller nerede?" diye sordu Call. "Ayrıca geceleri odalarımıza kilitleyecekler mi sence bizi? Pencerelerde parmaklıklar var mıdır ki? Of, dur biraz, hayır... Ne de olsa orada pencere olmayacak, değil mi?"

"Hımm," dedi Aaron, sonra peynir, sarmısak ve ekmek aromalı cipsin poşetini açtı. "Cips ister misin?"

Tamara koltukların arasındaki koridora eğildi. "Gerçekten akıl hastalığın mı var?" diye sordu; bu kez Call'a hakaret etmek değil, daha çok konuyla ilgili cidden konuşmak istiyor gibiydi.

"Oraya varınca öleceğimizi biliyorsun, değil mi?" dedi Call, bunu otobüsteki herkesin kendisini işitebileceği kadar yüksek sesle söylemişti.

Sözleri uzun bir sessizlikle karşılandı.

Nihayet Celia söze girdi. "Hepimiz mi?"

Çocuklardan bazıları kıs kıs güldü.

"Eh, hayır, *belli ki* hepimiz değil," dedi Call. "Fakat bir kısmımız. Yine de kötü bir durum!"

Usta Rufus ve Usta Rockmaple hariç herkes yine Call'a baktı; ustalar en önde oturmuş, çocukların arkada neler yaptıklarına dikkat etmiyordu. Call o gün hayatı boyunca görmediği kadar deli muamelesi görmüştü ve artık bu durum canına tak etmişti. Sadece Aaron, Call'a deliymiş gibi bakmıyordu. Onun tepkisi elindeki cipsi ısırmak oldu.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu Aaron. "Öleceğimizi yani?"

"Babam," dedi Call. "Babam Magisterium'da okuduğundan nasıl bir yer olduğunu biliyor. Büyücülerin üzerimizde deney yapacaklarını söylemişti."

"Sınavda sana bağıran adam mıydı o? Şu bıçağı fırlatan?" diye sordu Aaron.

"Genellikle öyle şeyler yapmaz," diye mırıldandı Call.

"Eh, belli ki Magisterium'da okumuş ve *hâlâ* hayatta," dedi Tamara. Sesini alçalttı. "Kız kardeşim de orada. Ebeveynlerimizden de bu okulda okuyanlar var."

"Evet ama annem öldü," dedi Call. "Babam da artık okulla ilgili her şeyden nefret ediyor. Bu ko-

nuda konuşmuyor bile. Annemin okul yüzünden öldüğünü söylüyor."

"Ona ne oldu?" diye sordu Celia. Kucağında bir paket şekerleme vardı. Call'un içinden bir tane istemek geldi çünkü bunlar ona, asla yiyemeyeceği o meyveli dondurmayı anımsatıyordu. Diğer sebep ise kızın sesinin iyi niyetli çıkması, soruyu sanki Call'un abuk sabuk laflar eden bir deli olduğunu düşündüğünden değil, gerçekten büyücüler konusunda endişe etmemesini istediği için sormasıydı. "Yani seni doğurduğuna göre Magisterium'da ölmemiş olmalı, değil mi? Önce mezun olması gerek."

Celia'nın sorusu Call'u afallattı. Call parçaları birleştirse de olayların kronolojisi üzerine hiç düşünmemişti. Bir ara, bir yerlerde bir çatışma olmuştu; bir büyü savaşının parçasıydı bu. Babası ayrıntıya inmezdi. Hep savaşın çıkmasına büyücülerin göz yumduğundan söz ederdi.

Büyücüler savaştıklarında ki sıkça savaşırlar; savaş yüzünden ölen insanlara aldırmazlar.

"Bir savaş," dedi Call. "Bir savaş olmuş."

"Eh, bu pek de açıklayıcı değil," dedi Tamara.

"Fakat annenin yaşı düşünüldüğünde Üçüncü Büyücü Savaşı olsa gerek. Düşman'ın savaşı."

"Tek bildiğim Güney Amerika'da bir yerlerde öldükleri."

Celia'nın nefesi kesildi.

"Demek dağda öldü," dedi Jasper.

Drew arkadan, "Dağ mı?" diye sordu; sesi kaygılı çıkmıştı. Call onu anımsadı; midilli okulu hakkında soru soran oğlan.

"Soğuk Katliam," dedi Gwenda. Call, kızın seçildiğinde doğum günüymüş gibi gülümseyerek ve boncuklu saç örgülerini sallayarak ayağa kalkışını anımsadı. "Hiçbir şey bilmiyor musun sen? Düşman'ı hiç duymadın mı Drew?"

Drew'ün yüzündeki ifade donakaldı. "Hangi düşman?"

Gwenda kızgınlıkla iç çekti. "*Ölümün Düşmanı*. Makarislerin sonuncusu ve Üçüncü Savaş'ın sebebi."

Drew'ün hâlâ şaşkın bir hali vardı. Call da Gwenda'nın söylediklerini anladığından emin değildi. Makaris mi? Ölümün Düşmanı mı? Tamara arkasına bakınca yüzlerindeki ifadeyi fark etti.

"Çoğu büyücü dört elemente erişebilir," diye açıklamaya koyuldu. "Usta Rockmaple'ın büyü yapmak için suyu, havayı, toprağı ve ateşi kullanmaktan bahsettiğini hatırlıyor musunuz? Bir de kaos büyüsü hakkında söylediği tüm o şeyleri?"

Call otobüsün ön tarafında atılan nutku, kaosa ve yutmaya dair sözleri anımsadı. O an Call'a moral bozucu gelen bu şeyler şimdi de pek farklı gelmiyordu.

"Yoktan var edebilirler, o yüzden onlara Makaris diyoruz. Var edenler. Güçlüler. Tehlikeliler de. Tıpkı Düşman gibi."

Call'un omurgasından aşağı bir ürperti indi. Büyü ona babasının anlattığından da ürkütücü geliyordu. "Ölümün Düşmanı olmak kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedi, bunu daha çok muhalefet etmek adına söylemişti. "Ölüm öyle harika bir şey falan olduğundan demiyorum. Yani, kim Ölümün Dostu olmak ister ki?"

"Öyle değil." Tamara ellerini kucağında kavuşturdu; kızdığı belli oluyordu. "Düşman büyük bir büyücüydü –belki de büyücülerin en ustası– ama delirdi. Sonsuza dek yaşamak ve ölüleri tekrar

ayaklandırmak istiyordu. Bu yüzden ona Ölümün Düşmanı diyorlardı; ölümü yenmeye çalıştığı için. Dünyayı kaosa sokmaya, boşluğun gücünü hayvanlara aktarmaya başlamıştı... Hatta insanlara da. Boşluktan bir parçayı insanların içine aktarması, o insanları düşünemeyen canavarlara çevirmişti."

Otobüsten bakınca dışarıda güneşin battığını gördüler; sadece ufkun en dibinde, onlara gecenin henüz çöktüğünü anımsatan kızıl ve altın rengi bir leke vardı. Otobüs karanlığın içinde ilerlerken, Call otobüs camından gördüğü gökyüzünde daha fazla yıldızı seçer oldu. İçinden geçtikleri ormanda ise sadece belli belirsiz şekiller seçebiliyordu; yapraklarla ve taşlarla dolu bir karanlık göz alabildiğine uzanıyordu.

Jasper, "Muhtemelen hâlâ bu işlerle uğraşıyordur," dedi Jasper. "Anlaşmayı bozmayı bekliyordur."

Tamara, "O kendi neslinin tek Makari'si değildi," dedi; ezberlediği bir öyküyü ya da defalarca işittiği bir öyküyü anlatıyor gibiydi. "Biri daha vardı. Şampiyonumuz olan o kızın adı Verity Torres'ti. O zamanlar yaşı bizden biraz büyüktü

ama çok cesurdu ve Düşman'la savaşlarımıza önderlik etmişti. Kazanıyorduk." Verity hakkında konuşurken Tamara'nın gözleri parladı. "Fakat sonra Düşman kimsenin aklına gelmeyecek bir kalleşlik yaptı." Tamara otobüsün ön tarafındaki ustalar onu duymasın diye bir kez daha sesini alçalttı. "Herkes büyük bir çatışmanın kapıda olduğunu biliyordu. Bizim tarafımız, yani iyi büyücüler, ailelerini ve çocuklarını rehin alınmasınlar diye uzaktaki bir mağaraya saklamışlardı. Düşman mağaranın yerini buldu ve savaş alanı yerine onları öldürmek için mağaraya gitti."

Celia, "Onları kolayca öldürebileceğini düşünüyordu," diye araya girdi; sesi yumuşaktı. Belli ki o da öyküyü defalarca dinlemişti. "Mağarada sadece çocuklar, yaşlılar ve bebekleri olan birkaç ebeveyn vardı. Düşman'ı püskürtmeye çalıştılar. Mağarada Kaos Taşıyanlar'ı öldürdüler ama Düşman'ı yok edecek kadar güçlü değillerdi. Sonunda herkes ölürken Düşman oradan kaçtı. Yaşanan vahşet, Meclis'i Düşman'a ateşkes önermeye itti; Düşman da teklifi kabul etti."

Korku dolu bir sessizlik oldu. "İyi büyücülerden

hayatta kalan olmadı mı?" diye sordu Drew.

Call, "Midilli okulunda herkes hayatta," diye mırıldandı. Birdenbire mola yerinde üzerinde yiyecek bir şeyler alacak parası olmadığına sevindi çünkü o an ne yese çıkaracağından emindi. Annesinin öldüğünü biliyordu. Hatta bir çatışmada öldüğünü de... Fakat ayrıntıları hiç öğrenememişti.

"Ne?" Tamara yüzünde buz gibi bir öfkeyle Call'a doğru döndü. "Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey." Call kollarını kavuşturup geriye yaslandı. Tamara'nm ifadesinden fazla ileri gittiğini anlamıştı.

"Akıl almaz birisin. Annen Soğuk Katliam'da ölmüşken onun fedakârlığı hakkında şaka yapabiliyorsun. Her şey Düşman'ın değil de büyücülerin suçuymuş gibi davranıyorsun."

Call bakışlarını kaçırdı; yüzü kızarmıştı. Söylediklerinden utanmasına karşın öfke de hissediyordu çünkü tüm bunları onun da bilmesi gerekirdi, değil mi? Babası ona anlatmalıydı bunları. Fakat anlatmamıştı.

"Annen dağda öldüyse, o sırada sen neredeydin?" diyerek araya girdi Celia, besbelli ortamı

sakinleştirmeye çalışıyordu. Saçındaki, sınav sırasında düştüğünde iki büklüm olan çiçek tokasının bir köşesi de hafifçe yanmıştı.

"Hastanede," dedi Call. "Doğduğumda bacağımın durumu çok kötü olduğundan ameliyat geçirmişim. Sanırım annem hastanenin bekleme salonunda kalsa daha iyi olurmuş; her ne kadar kahvesi kötü de olsa." Canı sıkıldığında hep böyle oluyordu. Ağzından çıkan sözleri pek kontrol edemiyordu.

Tamara, "Sen bir yüz karasısın," diye çıkıştı; sınavdaki o soğuk, ölçülü kızdan eser kalmamıştı. Gözleri öfkeden fır fır dönüyordu. "Magisterium'daki büyü vârisi öğrencilerin yarısının aileleri dağda ölmüştür. Böyle konuşmaya devam edersen birileri seni bir yeraltı havuzunda boğar ve arkandan kimse üzülmez, ben dahil."

"Tamara," dedi Aaron. "Hepimiz aynı çırak grubundayız. Gitme üstüne. Annesi ölmüş. Bu konuda istediğini hissetmekte özgür."

"Benim büyük teyzem de orada öldü," dedi Celia. "Annem ve babam hep bu konuyu açarlar ama büyük teyzemi hiç tanımadım ben. Sana kızmıyorum Call. Bunun hiçbirimizin başına gelmemesini

dilerdim. Onların da."

Arkadan bir oğlan, "Eh, ben kızgınım ama," dedi. Call onun isminin Rafe olduğunu sanıyordu. Uzun boylu, gür, siyah ve kıvırcık saçlı Rafe, üstünde loş ışıkta cılız, yeşil bir ışık yayan sırıtan bir kurukafa olan bir tişört giymişti.

Call kendisini daha da kötü hissetti. Celia'dan ve Rafe'den özür dileyecekken Tamara yüzünü Aaron'a çevirip öfkeyle, "Fakat onun umurunda değil sanki," dedi. "Onlar birer kahramandı."

Aaron ağzını açamadan, "Hayır, değillerdi," diye çıkıştı Call. "Kurbandı onlar. *Büyü* yüzünden öldüler ve artık hiçbir şey onları geri getiremez. Şu sizin Ölümün Düşmanı bile, öyle değil mi?"

Hayret dolu bir sessizlik oldu. Otobüsün başka yerlerinde kendi sohbetlerine dalmış olanlar bile dönüp şaşkınlıkla Call'a baktılar.

Babası Call'un annesinin ölümü için hep büyücüleri suçlamıştı. Call da babasına güveniyordu. Gerçekten. Fakat tüm gözler kendisine çevrildiğinde ne düşüneceğinden emin olamadı.

Sessizliği Usta Rockmaple'ın horultusu bozdu. Otobüs engebeli, toprak bir yola sapmıştı.

Celia sesini iyice alçaltıp, "Okulun yakınlarında Kaos Taşıyan hayvanlar olduğunu işittim. Düşman'ın deneylerinden kalma."

"Atlar gibi mi?" diye sordu Drew.

Tamara ürpererek, "Umarım öyle değildir," dedi. Drew hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Kaos Taşıyan bir atın olsun istemezdin. Kaos Taşıyan yaratıklar Düşman'ın hizmetkârlarıdır. İçlerinde boşluktan bir parça taşırlar ve bu da onları diğer hayvanlardan zeki ancak kana susamış ve deli yapar. Sadece Düşman ya da onun uşakları onları kontrol edebilir."

"Öyleyse içlerine şeytan girmiş zombi atlar gibi mi bunlar?" diye sordu Drew.

Onun bu sorusuna Gwenda yanıt verdi: "Tam olarak öyle değil. Onları gözlerinden ayırt edebilirsiniz. Gözleri ışık yayar –soluk bir ışıltıdır bu ve içlerinde dönen renkler vardır– ama bunun haricinde sıradan görünürler. Korkutucu olan da bu. Umarım fazla dışarı çıkmamız gerekmez."

"Umarım gerekir," dedi Tamara. "Umarım onları nasıl tanıyıp öldüreceğimizi öğreniriz. *Bunu* yapmak istiyorum."

"Aa, tabii ya," diye mırıldandı Call. "Deli olan *benim*. Magisterium'da endişe edecek hiçbir şey yok. Uğursuz midilli okulu, bekle bizi, geliyoruz."

Fakat Tamara'nın ona kulak astığı yoktu. Eğilmiş, Celia'yı dinliyordu. "Gözlerinden ayırt edilemeyen yeni bir tip Kaos Taşıyan olduğunu işittim," diyordu Celia. "Yaratık, Düşman ona istediğini yaptırana dek neler olup bittiğini bile fark etmiyormuş. Mesela kedin seni gözetleyebiliyor ya da..."

Otobüs aniden durdu. Kısa bir an için Call bir başka benzin istasyonuna girmiş olabileceklerini düşünse de Usta Rufus ayaklandı. "Geldik," dedi. "Lütfen düzgün bir sıra halinde otobüsten inin." Birkaç dakika boyunca her şey gayet sıradandı; Call bir okul gezisine çıkmış gibi hissetti. Çocuklar bavullarını ve torbalarını alıp itişe kakışa otobüsün ön tarafına yürüdüler. Call, Aaron'ın ardından indi ve alacak bir bavulu olmadığından, etrafına adamakıllı ilk o bakabildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Call dik bir dağ yamacının önünde duruyordu. Her iki yanı ormandı, önündeyse devasa, çift kanatlı bir kapı duruyordu. Yıpranmış kapı gri renkteydi ve çatal şeklinde, içe, birbirlerine doğru kıvrılan, demir menteşeleri vardı. Call uzaktan bakılsa ya da otobüsün farlarının ışığı olmasa kapıların neredeyse görünmez olacağını düşündü. Kapının üzerindeki kayaya ilk kez gördüğü bir sembol kazınmıştı:

Sembolün altında şunlar yazıyordu: *Ateş yanmak ister, su akmak ister, hava yükselmek ister, toprak bağlamak ister, kaos yutmak ister.*

Yutmak. Sözcük Call'un içini ürpertti. *Kaçmak için son şans,* diye düşündü. Ama çok hızlı hareket edemiyordu ve zaten kaçacak bir yer de yoktu.

Diğer çocuklar eşyalarını almış, onun gibi ayakta dikiliyorlardı. Usta Rufus çift kanatlı kapıya doğru yürüdüğünde hepsi sustu. Usta North öne çıktı.

"Magisterium'un koridorlarına adım atmak üzeresiniz," dedi Usta North. "Bir kısmınız için bir rüyanın gerçekleşmesi bu. Diğerleriniz için de bir rüyanın başlangıcı olmasını ümit ediyorum. Hepinize diyeceğim şu ki Magisterium'un varlık amacı sizin emniyetinizdir. Büyük bir gücünüz var ve eğitim olmadan o güç tehlikelidir. Burada size, kontrolü öğrenmenizde yardımcı olacak ve sizin gibi büyücülerin çok eski zamanlara dek uzanan şanlı tarihini öğreteceğiz. Hepinizin eşsiz bir kaderi var; şu güne dek yürüdüğünüz yoldan farklı, burada keşfedeceğiniz bir kader. Gücünüzün ilk kıpırtılarına şahit olduğunuzda bunu tahmin etmiş olabilirsiniz. Ancak dağın girişinde dururken,

en azından birkaçınızın nasıl bir işe bulaştığınızı merak ettiğini tahmin edebiliyorum."

Çocuklardan bazıları mahcup mahcup güldü.

"Uzun zaman önce, ta en başında, ilk büyücülerin de aklında aynı soru vardı. Simyacıların, özellikle de Paracelcus'un öğretilerine merak duyduklarından elemental büyüyü keşfetmeye yöneldiler. Sınırlı başarılar elde ettiler; ta ki bir simyacı kendisinin zorlandığı uygulamaları küçük oğlunun kolayca yapabildiğini fark edene kadar. Büyücüler, büyünün doğuştan büyü gücü olan bireylerce yapılabileceğini ve büyüyü en iyi küçük yaştakilerin yapabildiğini keşfettiler. Bunun ardından büyücüler, eğitim verecek ve kendilerinden bir şeyler öğrenecekleri yeni öğrenciler buldular; Avrupa'nın her köşesinde büyü gücü olan çocuklar aradılar. Güç çok azında vardı; belki yirmi beş çocuktan birinde. Fakat büyücüler bulabildiklerini bir araya getirip ilk büyü okulunu açtılar. Bu süreç boyunca kulaklarına eğitilmemiş oğlanların ve kızların evlerde yangınlara yol açıp alevler içinde can verdiği, kimisinin yağmur fırtınalarında boğulduğu, hortumların içine çekildiği ya da toprakta açılan

deliklere düştüğü gibi haberler geliyordu. Aldıkları eğitim sayesinde, büyücüler hiçbir zarar görmeden lavların üzerinde yürümeyi, oksijen tüpleri olmadan denizin en derin köşelerinde yüzmeyi, hatta uçmayı öğrendiler."

Usta North'un söyledikleri Call'un içinde bir şeyleri kıpırdattı. Aklına henüz çok küçükken, babasından kendisini havaya atmasını istediği geldi ama babası bunu yapmaz, ona uçabilecekmiş gibi yapmamasını söylerdi. Call gerçekten uçmayı öğrenebilir miydi?

Beyninin güvenilmez bir köşesi ona şöyle fısıldıyordu: *Uçabilecek olsan koşamamanın bir önemi kalmazdı.*

"Burada elementallerle, o müthiş güzelliğe sahip ve bir o kadar da tehlikeli yaratıklarla tanışacaksınız. Toprağı, havayı, suyu ve ateşi şekillendirecek; bu elementlerle dilediğiniz gibi oynayacaksınız. Bizim geleceğimiz olurken, geçmişimizi de inceleyeceksiniz. Geçmişteki sıradan yaşantınızda asla göremeyeceğiniz ayrıcalıklı şeyleri keşfedeceksiniz. Müthiş bilgiler edinecek, müthiş işler başaracaksınız.

"Magisterium'a hoş geldiniz."

Bir alkış koptu. Call çevresine bakındı; herkesin gözleri parlıyordu. Ne kadar direnmeye çalışsa da kendi yüzünde de aynı ifadenin olduğuna emindi.

Usta Rufus öne çıktı. "Yarın okulu daha da ayrıntılı şekilde göreceksiniz ama bu gecelik ustalarınızı izleyin ve odalarınıza yerleşin. Onlar size Magisterium'da yol gösterirken lütfen birbirinizden ayrılmayın. Tünel sistemi karmaşıktır ve iyice öğrenene dek kaybolmak işten bile değildir."

Tünellerde kaybolmak, diye düşündü Call. Magisterium'u ilk işittiği andan beri onu korkutan işte tam da buydu. Yeraltında mahsur kaldığı o kâbusu anımsadı. Bazı şüpheleri canlanıyor, babasının uyarıları kafasının içinde yankılanıyordu.

Fakat bana uçmayı öğretecekler. Call orada olmayan biriyle tartışıyormuş gibi aklından bu düşünceyi geçirdi.

Usta Rufus, iri ellerinden birini havaya kaldırdı; parmaklarını ayırarak fısıltıyla bir şeyler söyledi. Bilekliğinin metali, ateşte ısınmış gibi parlamaya başladı. Hemen sonra, neredeyse çığlığı andıran sesli bir gıcırtıyla kapı açılmaya koyuldu.

Işık üzerlerine akarken, çocuklar ilerlemeye başladı; hayret sesleri çıkarıyorlar, heyecanla bağırıyorlardı. Call bol bol, "Vay!" "Müthiş!" dendiğini duydu.

Bir dakika sonra, Call gördüklerinin epey müthiş olduğunu gönülsüzce kabullenmek zorunda kaldı.

Karşısında geniş bir giriş holü vardı; Call'un bir iç mekânda hayal edebileceğinden daha geniş bir alandı. İçine üç basketbol sahası sığar, geriye de hâlâ boş alan kalırdı. Zemin, havaalanı hangarındaki yanılsamada gördüğü aynı pırıltılı mikadandı. Duvarlar ise damlataşla kaplıydı ve bunlar akıttıkları balmumu duvarlara bulaşan, eriyip duran binlerce mumu andırıyordu. Dikitler odanın kenarları boyunca yükselirken sarkıtlar yukarıdan aşağı sallanıyor, yer yer birbirlerine değecek kadar yakınlaşıyorlardı. Bir ırmak akıyordu; ışıldayan bir safir gibi parlak mavi renkteki ırmak odayı ikiye bölüyor, bir duvara açılmış bir kemerin içinden girip bir başka kemerden çıkıyordu. Irmağın üzerinde yontma taştan bir köprü vardı. Köprünün yanlarına şekiller yontulmuştu; henüz

Call'a yabancı olsalar da bunlar ona babasının fırlattığı hançerin üzerindeki işaretleri anımsattı.

Demir Sınav'da seçilen çıraklar yanından hızla geçip odanın ortasında toplanırken Call geride kaldı. Bacağı uzun otobüs yolculuğunda uyuştuğundan şimdi her zamankinden de yavaş yürüyeceğinin farkındaydı. Uyuyacakları yerin uzun bir yürüme mesafesinde olmamasını diledi.

Kocaman kapılar arkalarında kapanırken çıkan gürültü Call'u irkiltti. Arkasına dönmesiyle sivri uçlu dikitleri gördü; tavandan aşağı bir bir düşüp gürültüyle zemine çarpan dikitler, kapının önünde aşılmaz bir engel oluşturdu.

Call'un arkasında duran Drew sesli bir şekilde yutkundu. "Fakat... Nasıl tekrar dışarı çıkacağız?"

"Çıkmayacağız," dedi Call, en azından bu soruya yanıt verdiği için mutluydu. "Asla dışarı çıkmayacağız ki."

Drew ağır ağır Call'dan uzaklaştı. Call onu suçlayamayacağını düşünse de gerçekleri söylüyor diye kendisine ucube muamelesi yapılmasından da bıkmaya başlıyordu artık.

Bir el onu kolundan tuttu. "Haydi." Aaron'dı bu.

Call döndüğünde, Usta Rufus ile Tamara'nın yola koyulduklarını fark etti. Tamara anne-babasının dikkatli bakışları altında yürüyüşünün aksine kasıla kasıla yürüyordu. Call kendi kendine söylenerek, üçünün peşi sıra kemerlerin birinden geçip Magisterium'un tünellerine girdi.

Usta Rufus bir elini havaya kaldırdı ve avucunda bir alev belirdi; alev bir meşale gibi titrek bir ışık yayıyordu. Alev Call'a son sınavda suyun üstünde yanan ateşi anımsattı. Sınavda adamakıllı başarısız olmak için ne yapması gerektiğini merak etti; buraya gelmemesini sağlayacak bir başarısızlık için ne yapması gerektiğini...

Hafif kükürt kokusunun olduğu dar bir koridordan teker teker geçtiler. Koridor bir başka odaya açılıyordu; bu odada bir dizi havuz vardı. Havuzlardan biri çamurlu kabarcıklar çıkarırken, bir diğeri insanların ayak seslerini işitmeleriyle sağa sola kaçışan gözsüz balıklarla doluydu.

Call'un içinden, Ölümün Düşmanı'nın hizmetkârları olsalar Kaos Taşıyan gözsüz balıkları ayırt etmenin imkânsız olabileceğine dair bir şaka yapmak geldi. Eh, ne de olsa bu balıkların gözleri

yoktu. Fakat balıkların tüm öğrencileri gizlice gözetlediğini hayal edince, kendisini korkutmaktan öteye geçemedi.

Ardından, en uçtaki duvarında beş kapı olan bir mağaraya vardılar. Kapılardan ilki demirdi; ikincisi bakır, üçüncüsü bronz, dördüncüsü gümüştü. Sonuncu ise pırıl pırıl altından yapılmıştı. Tüm kapılar Usta Rufus'un elindeki ateşi yansıtıyor, alevler ayna gibi parlak yüzeylerinde ürkütücü bir dansla kıpırdanıyordu.

Call yukarılarda bir yerde bir şeyin parladığını fark etti; kuyruklu bir şey hızla gölgelerin içine girdi ve gözden kayboldu.

Usta Rufus onları mağaranın içine sokmadan ya da kapılardan geçirmeden büyük, yuvarlak, yüksek tavanlı, farklı yönlere açılan beş kemerli geçidi olan bir odaya götürdü.

Call tavanda, sırtlarında mücevherler olan, bazıları mavi alevlerle yanar gibi görünen bir grup kertenkele gördü.

Tamara nefesi kesilerek, "Elementaller," dedi.

"Bu taraftan," dedi Usta Rufus, uzun zamandır ağzından çıkan ilk sözlerdi bunlar. Gür sesi boş

alanda yankılandı. Call diğer büyücülerin nerede olduklarını merak ediyordu. Belki vakit sandığından daha geçti ve uyuyorlardı. Öte yandan, yanından geçtikleri odaların boş oluşuna bakılırsa sanki orada, yeraltında yalnızdılar.

Nihayet Usta Rufus, normalde kapı tokmağı olması gereken yerinde metal bir panel olan geniş, kare bir kapının önünde durdu. Kolunu kaldırmasıyla bilekliği bir kez daha parladı; bu kez kısa bir ışık yaydı. İçinde bir şeyler tıkırdayan kapı ardına kadar açıldı.

Aaron huşu içinde, "Bunu biz de yapabilir miyiz?" dedi.

Usta Rufus başını eğip ona gülümsedi. "Evet, sizler kesinlikle odalarınıza bilekliklerinizi kullanarak girebileceksiniz; her ne kadar her yere giremeyecek olsanız da... Hadi, odanıza girin de çıraklığınızın Demir Yıl'ını nerede geçireceğinizi görün."

"Demir Yıl mı?" diye tekrarladı Call, demir kapıları düşünerek.

Usta Rufus içeri girdi ve bir kolunu sallayarak, oturma odası ve çalışma alanının bileşimi gibi görünen odayı gösterdi. Mağara duvarları yüksekti,

yukarı doğru kavis alarak bir kubbe oluşturuyordu. Kubbenin ortasından kocaman, bakır bir avize sarkıyordu. Avizenin her birinde yanan birer meşale olan, alev desenleri yontulmuş bir düzine kıvrık kol vardı. Taş zeminde masalar mükemmel hizalanmamış bir çember oluştururken içinde bir inek kızartacak kadar geniş bir şöminenin karşısında birbirlerine çevrili kanepeler duruyordu. Hatta bu şömineye, ineğin yanında bir de *midilli* sığardı. Call, Drew'ü düşünerek gülümsemesini gizledi.

"Muhteşem," dedi Tamara, her şeyi daha iyi görmek için dönerek etrafa bakındı. Kısa bir an için de olsa, kadim bir büyücü ailesinden gelen bir büyücü gibi değil herhangi bir çocuk gibiydi.

Taş duvarlar parlak kuvars ve mika damarlarıyla kaplıydı ve meşale ışığı üzerlerine vurduğunda, girištekine benzeyen beş sembollü bir desen oluşuyordu; bir üçgen, bir çember, dalga şeklinde üç çizgi, yukarı bakan bir ok ve bir spiral.

"Ateş, toprak, su, hava ve kaos," dedi Aaron.

Otobüste anlatılanları dikkatle dinlemiş olmalıydı.

"Çok iyi," dedi Usta Rufus.

Call sembolleri gösterip, "Neden o şekilde sıralanmışlar?" diye sordu.

"Semboller beşli diziliş oluşturacak şekilde sıralanmıştır. Şimdi, bunlar sizin için." Tek parça kayadan yontulmuş gibi duran bir masadan üç bileklik aldı. Geniş, deri bilekliklerin manşetlerine bir demir şeridi perçinlenmiş ve aynı metalden bir tokayla tutturulmuştu.

Tamara kendi bilekliğini kutsal bir nesneyi tutarmış gibi eline aldı. "Vay."

Call kendi bilekliğini şüpheyle inceleyerek, "Büyülü mü bunlar?" diye sordu.

"Bu bileklikler, Magisterium'da kaydettiğiniz ilerlemenin nişaneleridir. Yıl sonundaki sınavı geçerseniz, farklı bir metal kazanacaksınız. Demir, sonra sırasıyla bakır, bronz, gümüş ve nihayet altın. Altın Yıl'ı da bitirdiğinizde artık çırak değil ustabaşı olacak ve Collegium'a kabul edileceksiniz. Sorunun yanıtına gelince Call, evet, bunlar büyülüdür. Bir metal şekillendirici tarafından yapıldılar ve anahtar görevi görüyorlar; tünellerdeki sınıflara girmenizi sağlıyorlar. Manşetinize ekleyeceğiniz ek metaller ve taşlar alacaksınız;

bunlar başarılarınızın göstergesi olacak. Böylece mezun olduğunuzda burada yaptıklarınızı yansıtacaklar."

Usta Rufus küçük bir mutfağa yürüdü. Usta Rufus, içine genellikle brülörlerin yerleştirildiği çember şeklinde taşlar olan, tuhaf görünümlü bir ocağın üstündeki bir dolaba uzanıp içinden üç boş, tahta tabak çıkardı. "Genellikle ilk gece yemekhanede bunalmasınlar diye yeni çırakları odalarına götürmeyi uygun görürüz; dolayısıyla bu akşam burada yemek yiyeceksiniz."

Call, "Bu tabaklar *boş*," dedi.

Rufus elini cebine götürüp bir paket salam ve bir somun ekmek çıkardı; bu ikisinin cebine sığması imkânsızdı. "Öyle. Fakat uzun süre boş kalmayacak." Salamın ambalajını açıp üç sandviç yaptı ve sandviçlerin her birini birer tabağa koyduktan sonra dikkatle ikiye kesti. "Şimdi aklınıza en sevdiğiniz yemeği getirin."

Call gözlerini Usta Rufus'tan ayırıp bir Tamara'ya bir Aaron'a baktı. Bir tür büyü müydü bu yaptıkları? Usta Rufus salam yerken aklınıza lezzetli bir şeyi getirirseniz salamın tadının gü-

zelleşeceğini mi söylemeye çalışıyordu? *Call'un zihnini okuyabiliyor muydu?* Ya büyücüler başından beri düşüncelerini okudularsa ve...

Usta Rufus'un, "Call," demesiyle irkildi. "Bir sorun mu var?"

Call'un ağzından, "Düşüncelerimi işitebiliyor musunuz?" sözleri dökülüverdi.

Usta Rufus ona hayretle, gözlerini Magisterium'un tavanındaki ürkütücü kertenkeleler gibi yavaşça bir kez kırparak baktı. "Tamara. Call'un düşüncelerini okuyabiliyor muyum ben?"

"Büyücüler, düşüncelerini ancak yansıtırsan okuyabilirler," dedi Tamara.

Usta Rufus başını salladı. "Peki, sence yansıtmak derken Tamara neyi kastediyor Aaron?"

Aaron biraz düşünüp, "Odaklanarak düşünmek mi?" dedi.

"Evet," dedi Usta Rufus. "Lütfen odaklanarak düşünün."

Call en sevdiği yemekleri zihninden defalarca geçirdi. Ancak başka düşünceler dikkatini dağıtıyordu; gözünün önüne getirince komikleşen şeylerdi bunlar. Bir pastanın içinde pişen turta gibi.

Ya da piramit şeklinde dizilen otuz yedi kek.

Usta Rufus'un ellerini havaya kaldırmasıyla her şey Call'un aklından uçup gitti. İlk sandviç yayılmaya, salam dilimlere ayrılarak tabağın üzerinde sarmalanmaya başladı. Tabaktan nefis kokular yayılıyordu.

Aaron öne eğildi; otobüste yediği cipse rağmen bayağı açtı. Salamın bir kısmı bir tabağa, kâseye ve sürahiye dönüştü; kâsenin içi ekmek kırıntılarıyla kaplı peynirli makarna doluydu. Makarna fırından henüz çıkmış gibi tütüyordu. Tabakta ise üzerinde dondurma olan kek duruyordu; sürahinin içindeyse Call'un elma suyu olduğunu tahmin ettiği kehribar rengi bir sıvı vardı.

Afallayan Aaron, "Vaay," dedi. "Tam olarak aklımdan geçirdiğim şey. Fakat gerçek mi?"

Usta Rufus başını salladı. "Sandviç kadar gerçek. Büyünün Dördüncü İlkesi'ni anımsayın; *bir şeyin şeklini değiştirebilirsiniz ama özünü değiştiremezsiniz.* Ben de yiyeceğin özünü değiştirmediğimden, gerçekten dönüşmüş oldu. Şimdi sıra sende Tamara."

Call, Usta Rufus'un dediklerinden Aaron'm

peynirli makarnasının salam tadında olabileceğini mi anlamalıydı acaba? Fakat en azından, büyünün ilkelerini anımsamayanın sadece kendisi olmadığı anlaşılıyordu.

Yemeği oluşmaya başlarken Tamara tepsisini almak için öne çıktı. Tepsinin bir ucunda yeşil bir şeyler olan büyük bir suşi tabağı, diğer ucundaysa bir kâse soya sosu vardı. Tabağın içinde ayrıca üç pembe ve yuvarlak moçi* topu duruyordu. İçecek olarak da sıcak yeşil çayı olmuştu ve gerçekten halinden memnun görünüyordu.

Sonra sıra Call'a geldi. Şüpheyle tepsisine uzandı, ne bulacağından emin değil gibiydi. Fakat tepside gerçekten en sevdiği yemek vardı; mayonez soslu parmak tavuk, domatesli spagetti ve tatlı olarak da mısır gevrekli, fıstık ezmeli sandviç. Call'un fincanında, yüzeyinde renkli şekerlemeler yüzen kremşantili sıcak çikolata vardı.

Usta Rufus memnun görünüyordu. "Artık yerleşmeniz için sizi bırakıyorum. Biri birazdan gelip eşyalarınızı bırakacak..."

* Moçi (mochi): Pirinci hamur kıvamına gelene kadar döverek yapılan bir Japon tatlısı (ç.n.)

"Babamı arayabilir miyim?" diye sordu Call. "Yani, telefon etmem mümkün mü? Benim telefonum yok da."

Sessizlik çöktü. Sonra Usta Rufus, Call'un beklemediği kadar nazik bir sesle, "Cep telefonları Magisterium'da çalışmaz Callum," dedi. "Yerin çok altındayız çünkü. Sabit hatlı telefonumuz da yok. Elementleri kullanarak iletişim kurarız. Bence Alastair'e sakinleşmesi için biraz zaman tanı, sonra ikimiz onunla temas kurarız."

Call itiraz etmeye yeltenmedi. Acımasızca hayır dememiş olsa da kesin bir hayırdı bu. "Şimdi," diye devam etti Usta Rufus, "üçünüzün yarın dokuzda kalkıp giyinmiş olmanızı istiyorum; cin gibi, öğrenmeye hazır olmanızı da. Birlikte yapacak çok işimiz var ve sınavdaki gibi ümit vaat eden çıraklar olmazsanız üzülürüm."

Call, Usta Rufus'un bu sözleriyle Tamara ve Aaron'ı kastettiğini düşündü; zira kendisinin sınavdaki gibi ümit vaat etmesi demek, yeraltı ırmağını ateşe vermesi demek olurdu.

Usta Rufus gittikten sonra, birlikte yemek yemek için pürüzsüz taş masanın çevresindeki ta-

bure şeklinde dikitlerin üzerine oturdular.

Tamara yemek çubuklarını havaya kaldırdı ve Call'a, "Ya spagettinin üzerine mayonez sosu koyarsan ne olur?" diye sordu.

"Daha bile lezzetli olur," dedi Call.

"İğrenç," dedi Tamara, tabağından bir damla bile taşırmadan japonturpunu soya sosuna batırdı.

Call, "Bir mağarada olduğumuza göre suşin için taze balığı nereden getirdiler sanıyorsun?" diye sordu, bir parmak tavuğu ağzına götürürken. "Bahse girerim şu yeraltı havuzlarından birine ağ atıp ne var ne yoksa çekmişlerdir. Gulug gulug."

Aaron dertli bir sesle, "Çocuklar," dedi. "Sizin yüzünüzden makarnamı yiyemiyorum."

Call bir daha, "Gulug gulug!" dedi; gözlerini yumup başını bir yeraltı balığı gibi bir ileri bir geri salladı. Tamara yemeğini alıp kanepeye gitti ve Call'a arkasını dönüp balığını yemeye devam etti.

Yemeklerinin geri kalanını sessizce yediler. Bütün gün pek bir şey yememesine rağmen, Call akşam yemeğini bitiremedi. Babasını evde, darmadağın mutfak masasında yemek yerken hayal

etti. Eve dair her şeyi özlüyordu; daha önce hiçbir şeyi böyle özlememişti.

Call tepsisini itip ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Hangi oda benim?"

Aaron sandalyesinde geriye yaslanıp çevresine bakındı. "İsimlerimiz kapılarda yazıyor."

"Ya," dedi Call, kendisini aptal, biraz da tedirgin hissetti. İsmi oradaydı, kuvars damarlarının ortasına yazılmıştı. *Callum Hunt.*

İçeri girdi. Lüks bir odaydı bu, evdeki odasından çok daha genişti. Taş zeminde kalın bir halı duruyordu. Halıda beş elementin tekrar eden desenleri vardı. Mobilyalar taşlaşmış ahşaptan yapılmış gibiydi. Yumuşak, altın rengi bir parlaklık yayıyorlardı. İçeride ayrıca bir gardırop ve bir şifonyer de vardı. Ancak Call yerleştirecek giysileri, gelecek eşyası olmadığından kendini yatağa atıp yastığı yüzüne bastırdı. Fakat bunun fazla faydası olmadı. Tamara ve Aaron'ın ortak odada kıkırdadığını işitebiliyordu. Daha önce öyle konuşmuyorlardı. Herhalde onun gitmesini beklemişlerdi.

Bir şey böğrüne batıyordu. Babasının kendisine verdiği hançeri unutmuştu. Meşale ışığının altın-

da, kemerinden çektiği hançere baktı. *Semiramis.* Sözcüğün ne anlama geldiğini merak etti. Acaba sonraki beş yılı insanlar gülerken tuhaf bıçağıyla odasında bir başına mı geçirecekti? İç çekerek bıçağı komodinin üzerine bıraktı ve ayaklarını yatak örtülerinin altına sokup uyumaya çalıştı.

Ama uykuya dalması saatler aldı.

ALTINCI BÖLÜM

Call kulağında çığlığı andıran bir sesle uyandı. Kendini yana atmasıyla yataktan düşmesi bir oldu, dizini mağaranın zeminine çarptı. Korkunç sesler devam ediyor, duvarlardan yankılanıyordu.

Çığlıklar azalmaya başlarken odasının kapısı ardına kadar açıldı. Önce Aaron belirdi, sonra da Tamara. İkisinin de üzerinde birinci sınıf üniformaları vardı: gri, pamuklu tunikler ve altlarında aynı kumaştan yapılmış, bolca pantolonlar. İkisi de bileğine demir bileklikler takmıştı: Tamara'nınki sağ bileğinde, Aaron'mki sol bileğindeydi. Tamara

siyah saçlarını başının iki yanında iki örgü yapmıştı.

Call dizüstü oturup, "Of," dedi.

Aaron ona, "Sadece zil," diye karşılık verdi. "Kahvaltı vaktinin geldiğini haber veriyor."

Call daha önce okula gitmek için alarmla uyandırılmamıştı hiç. Hep babası gelip omzunu hafifçe sarsardı; ta ki Call uyku mahmuru gözlerle homurdanarak yattığı yerde dönene dek. Call yutkundu, evini öyle özlüyordu ki...

Tamara parmağıyla Call'un arkasındaki bir noktaya işaret etti, düzgün kaşları kalktı. "*Bıçağınla* mı uyudun?"

Call geriye bakmasıyla babasının kendisine verdiği bıçağın komodinden –muhtemelen kollarını sağa sola salladığı sırada hançere çarpmıştı– yastığına düştüğünü fark etti. Yanaklarının kızardığını hissetti.

Aaron omuz silkerek, "Kimi insanlar pelüş hayvanlarla uyur," dedi. "Kimilerinin de bıçakları vardır."

Call ayağa kalkarken Tamara gidip yatağa oturdu. Call istese de dengesini toplamak için yatağın

direğine tutunmadı. Uyurken giysileri kırışmış, saçları dağılmıştı; diğer ikisinin onu izledikleri-nin, zaten acıyan bacağını daha da burkmaması için ne denli yavaş hareket etmesi gerektiğinin farkındaydı.

Tamara bıçağı havaya kaldırıp çevirerek, "Ne yazıyor burada?" diye sordu. "Yan tarafında. Semi...ram...mis mi?"

Doğrulan Call, "Bence yanlış telaffuz ediyor-sun," dedi.

"Bahse varım, bu ismin ne anlama geldiğini bil-miyorsundur bile," deyip sırıttı Tamara.

Call'un aklına, hançerin üzerindeki sözcüğün hançerin *adı* olabileceği hiç gelmemişti. Bıçakla-rı isimleri olacak nesneler olarak görmemişti hiç. Yine de Kral Arthur'un Ekskalibur'u ve *Hobbit*'te-ki Bilbo'nun İğne'si vardı, değil mi?

Tamara, "Kısaca Miri demelisin bence," deyip hançeri Call'a geri verdi. "Hoş bir bıçak bu. Ger-çekten güzel yapılmış."

Call, Tamara kendisiyle dalga mı geçiyor diye iyice yüzüne baksa da kız ciddi görünüyordu. An-laşılan iyi silahlara saygı duyuyordu. Call, "Miri,"

diye tekrar etti, hançeri elinde çevirince silahın keskin ucu parladı.

"Hadi Tamara," dedi Aaron, üniformasının yenlerini çekiştirdi. "Bırakalım da Call giyinsin."

Call, "Üniformam yok," dedi.

"Tabii ki var. Hemen şurada." Aaron odadan çıkarken Tamara yatağın ayakucuna işaret etti. "Hepimize ulaştı üniformalar. Hava elementalleri getirdi herhalde."

Tamara haklıydı. Biri tam da Call'un bedeninde, güzelce katlanmış bir üniformayı battaniyesinin üzerine bırakmıştı; yanında da bir okul çantası duruyordu. Bu ne zaman olmuştu? O uyurken mi? Yoksa geçen gece uyuduğunda üniformayı ve çantayı fark etmemiş miydi? Önce kendisine batacak sivri parçalar ya da düğmeler olmadığından emin olmak için şöyle bir çırptığı üniformayı temkinli bir şekilde giydi. Kumaş düz, yumuşak ve son derece rahattı. Yatağın kenarında bulduğu botlar ağırdı ve zayıf ayak bileğini sıkıca kavrıyor, dengeliyordu. Tek sorun Miri'yi koyacak bir cebi olmamasıydı. O da bıçağı eski çorabının içine sokup botunun boğazına tıkıştırdı. Sonra deri çan-

tanın askısını başından geçirip ortak odaya gitti. Tamara ve Aaron orada oturuyor, öfkeli Usta Rufus kollarını kavuşturmuş, ikisinin tepesinde dikiliyordu.

"Üçünüz geciktiniz," dedi Usta Rufus. "Sabah alarmı yemekhanede kahvaltıya gelinmesi için yapılan bir çağrıdır. Kişisel alarm saatiniz değil. Bu bir daha olmasa iyi olur yoksa kahvaltı yüzü göremezsiniz."

Tamara gözlerini Call'a çevirip, "Fakat biz..." diye söze girdi.

Usta Rufus'un sert bakışıyla karşılaşan Tamara kalakaldı. "Bana kendin hazırken bir başkası yüzünden geç kaldığını mı söyleyecektin Tamara? Çünkü o zaman sana çıraklarımın birbirlerini kollamaktan sorumlu olduklarını ve birinin başarısızlığının hepsinin başarısızlığı sayılacağını söylerdim. Şimdi, sen ne diyecektin bakalım?"

Tamara başını eğdi, saç örgüleri sallandı. "Hiçbir şey Usta Rufus," dedi.

Usta Rufus bir kez başını salladı, kapıyı açıp koridora çıktı ve peşinden gelmeleri için onları orada bıraktı. Call aksayarak kapıya gitti; uzun bir yürü-

yüş yapmamalarım diliyordu ve bundan daha fazla dilediği bir şey varsa o da birkaç lokma yemek yemeden başını daha da derde sokmamaktı.

Aniden Aaron yanında bitiverdi. Call az kalsın şaşkınlıktan küçük bir çığlık atacaktı. Call, Aaron'da bu şaşırtıcı huyun olduğunu düşündü; kararlı, sarışın bir mıknatıs gibi yanma sokuluveriyordu. Call'un omzunu dürtüp kendi eline imalı bir bakış attı. Call gözlerini Aaron'm baktığı noktaya çevirdiğinde oğlanın parmaklarından sarkan nesneyi gördü. Call'un bilekliğiydi bu. "Tak şunu," diye fısıldadı Aaron. "Rufus görmeden. Hep bileğinde olması gerekiyor."

Call homurdansa da bilekliği alıp taktı; pırıldayan tunç grisi bileklik bir kelepçeyi andırıyordu.

Yakışır. Ne de olsa burada bir mahkûmum.

Yemekhane Call'un ümit ettiği gibi fazla uzakta değildi. Uzaktan bakıldığında okul kafeteryasından pek de farklı görünmüyordu: Konuşan çocukların çıkardıkları uğultu, çatal bıçak takımlarının takırtıları.

Yemekhane yine o taşa dönüşmüş, erimiş dondurmayı andıran devasa sütunların olduğu başka

bir geniş mağaraydı. Kayaların içinde mika parçacıkları parıldıyor, başlarının üzerinde mağaranın tavanı gölgelerin arasında kayboluyordu. Yine de vakit öyle erkendi ki Call'un şahit olduğu ihtişama hayran olacak hali yoktu. Tek isteği yatağa dönüp uyumak ve bir önceki gün hiç yaşanmamış gibi davranmaktı; babasıyla evdeymiş de kendisini sıradan giysiler giymesine, sıradan bir yatakta uyuyup sıradan yiyecekler yemesine izin verilen sıradan okuluna götüren otobüsü bekliyormuş gibi yapmak istiyordu.

Yemekhanenin önünde kendisini bekleyen yiyeceklerin sıradan olmadığı kesindi. Salonun bir yanına dizili, dumanı tüten taş kazanlar tuhaf yiyeceklerle doluydu: Güveçte pişmiş, mor yumru kökler; siyaha çalacak kadar koyu renkli yeşil sebzeler; kıvırcık yosunlar ve pizza kadar geniş, pasta gibi dilimlenmiş bir mantar. Yanındaki bir kâsede içinde ağaç kabuğu parçaları yüzen, kahverengi çay demleniyordu. Mavi, yeşil, beyaz ve kırmızı üniformalar içinde çocuklar çayı ahşaptan oyulmuş fincanlara dolduruyorlardı; üniformalarındaki her renk, Magisterium'da kaçıncı sınıfta olduklarını

gösteriyordu. Çeşitli taşların iliştirildiği bileklikle-rindeki altın, gümüş, bakır ve bronz parıldıyordu. Call taşların ne anlama geldiğini bilmese de hayli havalı göründükleri kesindi.

Tamara, yeşil şeylerden tabağına bir kepçe atmıştı bile. Aaron ise Tamara'nın seçimine yüzünde Call'unkine benzer bir dehşet ifadesiyle bakıyordu.

"Lütfen bana Usta Rufus'un bunu farklı bir şeye dönüştüreceğini söyle," dedi Aaron.

Tamara gülmemek için kendisini tutarken, yüzünde suç işlemiş gibi bir ifade vardı. Call onun çok da gülmeyen bir aileden geldiğini düşündü. "Göreceksin," dedi.

"Görecek miyiz?" diye ciyakladı Drew. Önceden midilli baskısı olan tişörtüyle sırıtan oğlanın üzerinde şimdi Demir Yıl öğrencilerinin üniforması olan dik yakalı tunik ve pantolon vardı. Kuşkucu bir tavırla elini uzatıp yosun dolu bir kâseyi devirdi ve ardından kendisi yapmamış gibi yan yan uzaklaştı.

Masalarında oturan büyücülerden biri –Call detaylı bir yılan kolyesi olan o kadını daha önce Demir Sınav'da görmüştü– iç çekip Drew'ün de-

virdiklerini temizlemeye gitti. Kendisine büyücünün yılan kolyesi bir saniyeliğine hareket etmiş gibi gelen Call gözlerini kırpıştırdı. Hemen ardından hayal gördüğüne kanaat getirdi. Muhtemelen kafein eksikliği bunlara sebep oluyordu.

Aaron'a, "Kahve nerede?" diye sordu.

"Kahve içemezsin," dedi Aaron, mantardan bir dilim alırken gözlerini kıstı. "Sağlığın için zararlı. Büyümeni yavaşlatır."

"Fakat evde hep içerdim," diye itiraz etti Call. "Hep kahve içerim. *Espresso* içerim ben."

Aaron omuz silkti; belli ki Callum'la ilgili delice konulara verdiği standart tepki buydu. "Şu tuhaf çay var."

Call önündeki yeşil bulamaca bakıp sitemkâr bir sesle, "Fakat ben kahve severim," dedi.

Sırada Call'un arkasında duran Celia, "Jambon özledim," dedi. Saçında yeni, parlak, bu kez uğurböceği şeklinde bir toka vardı. Tokanın neşeli görüntüsüne karşın kızın yüzü hüzünlü bir ifadeye bürünmüştü.

Call ona, "Kafeinsizlik insanı çıldırtır," dedi. "Delirip birini öldürebilirim."

Celia, Call komik bir espri yapmış gibi kıkırdadı. Öyle sanmış olabilirdi. Call sarı saçlı, güneşte hafifçe yanmış burnunda çiller olan kızın güzel olduğunu fark etti. Celia'nın Jasper ve Gwenda'yla Usta Milagros'un çıraklarından biri olduğunu anımsadı. Kıza acıyası geldi; ne de olsa Jasper gibi bir gıcıkla aynı odada kalması gerekiyordu.

Tamara omzunun üzerinden geriye bakıp kayıtsızca, "Birini *cidden* öldürebilir," dedi. "Kocaman bir bıçağı var, botu..."

Aaron, "Tamara!" diye bağırıp onun sözünü kesti.

Tamara, Aaron'a masum bir gülümsemeyle baktıktan sonra elinde tabağıyla Usta Rufus'un yanına gitti. Call ilk kez Tamara'yla bir ortak noktaları olabileceğini düşündü: sorun çıkarma içgüdüsü.

Tüm oda çırak gruplarının kanepelerde oturdukları taş masalarla doluydu; bazı ikinci ve üçüncü sınıf öğrencileri ustalarıyla, diğerleri ise yalnız oturuyordu. Demir Yıl öğrencileri ustalarının etrafına toplanmıştı; Jasper, Celia, Gwenda ve Nigel adında bir çocuk, saçının pembesi o gün daha da parlak görünen Usta Milagros'un yanındaydı;

Drew, Rafe ve Laurel adında bir kız aksi görünen Usta Lemuel'le oturuyorlardı. Beyaz üniformalı dördüncü sınıf öğrencilerinden ve kırmızı üniformalı beşinci sınıf öğrencilerinden sadece birkaçı oradaydı ve hepsi de bir köşeye toplanmış, ciddi bir tartışmanın ortasındaymış gibi konuşuyorlardı.

"Kalan çocuklar nerede?" diye sordu Call.

"Görevlerde," dedi Celia. "Üst sınıflardaki çıraklar sahada eğitim alırlar ve bazı erişkin büyücülerin bir kısmı buraya araştırmalarında ve deneylerinde tesisleri kullanmak için gelir."

"Bakın," dedi Call, sesini alçaltarak. "*Deneyler!*"

Celia pek de endişeli görünmüyordu. Sadece Call'a bakıp sırıttı ve ustasının masasına yöneldi.

Call kendisini, bir yosun yığınından ibaret sade kahvaltılarının başında çoktandır oturan Aaron ve Usta Rufus'un arasındaki sandalyeye bıraktı. Call'un tabağı mantarlarla ve o yeşil şeylerle kaplıydı; bunları tabağına koyduğunu anımsamıyordu. İçinden, "*Aklımı kaçırıyorum herhalde,*" diye geçirdi. Ardından bir çatal dolusu mantar alıp ağzına tıktı.

Tat ağzının içinde patladı. Aslında fena değildi.

Gerçekten hoştu. Kenarları çıtır çıtır, biraz da tatlıydı; sosisin üzerine gezdirilen akçaağaç şurubunun tadı gibi.

"Hımm," dedi Call, bir ısırık daha aldı. Yeşillikler kaymaksı ve yoğundu; esmer şekerli yulaf lapası gibi. Aaron yüzünde şaşkın bir ifadeyle yiyecekten kaşık kaşık ağzına tıkıyordu.

Tamara'nın bu şaşkın halini görüp kendisine kıs kıs güleceğini düşünse de kız ona bakmıyordu bile. Tamara odanın diğer ucundaki uzun ince bir kıza el salladı; o kızın da saçları kendisininki gibi uzun ve siyah, kaşları mükemmeldi. Ağır ağır el sallayan kızın bileğindeki bakır bileklik parıldadı. Tamara gururla, "Kız kardeşim," dedi. "Kimiya."

Call önce yeşil giysiler içindeki birkaç öğrenciyle ve Usta Rockmaple'la aynı masada oturan kıza, sonra da Tamara'ya baktı. Orada olmaktan mutluluk duymanın, kendisini korkunç bir kaza geçirmiş gibi hissetmeyip seçildiğine sevinmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Tamara ve kız kardeşi oranın iyi bir yer olduğundan, Call'un babasının tarif ettiği gibi bir kötülük yuvası olmadığından son derece emindiler.

Fakat babası neden yalan söyleyecekti ki Call'a?

Usta Rufus yosununu çok tuhaf bir şekilde, ekmek dilimlermiş gibi kesiyordu. Ardından o parçaları da tekrar tekrar yarıya bölüyordu. Bu görüntü Call'u öylesine korkuttu ki Aaron'a dönüp, "Burada senin ailenden kimse var mı peki?" diye sordu.

"Yok," dedi Aaron, bu konudan bahsetmekten hazzetmiyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Hiçbir yerde ailem yok. Magisterium'u eskiden tanıdığım bir kızdan işitmiştim. Ara sıra, sıkıldığımda yaptığım bir numarayı görmüştü; toz zerrelerini etrafta dolaştırıp şekillendiriyordum. Bana Magisterium'da okuyan bir erkek kardeşi olduğunu söylemişti; aslında kardeşinin ona bundan söz etmemesi gerekirmiş. Kardeşi mezun olup da kız onun yanına taşınınca ben de sınav için alıştırmalar yapmaya başladım."

Call gözlerini kısıp önündeki mantar yığının üzerinden Aaron'a baktı. Onun öyküyü öylesine sıradanmış gibi anlatması, Call'a konunun aslında daha derin olabileceğini düşündürdü. Yine de soru sormak istemiyordu. Başka insanların haya-

tını didiklemeleri canını çok sıkardı. Belki Aaron da kendisi gibiydi.

Aaron ve Call sessizliğe bürünüp tabaklarındaki yiyeceklerle oynamaya başladılar. Tamara yemeğe kaldığı yerden devam etti. Holün diğer ucunda Jasper deWinter kollarını sallıyor, belli ki Tamara'nm dikkatini çekmeye çalışıyordu. Call, Tamara'yı dirseğiyle dürtünce kız ona bakıp somurttu.

Rufus yosundan küçük bir ısırık aldı. "Bakıyorum üçünüz şimdiden samimi olmuşsunuz."

Kimseden ses çıkmadı. Jasper'ın Tamara'ya yaptığı el hareketleri iyice telaşlı bir hal almıştı. Belli ki ondan bir şey yapmasını istiyordu ama Call bunun ne olduğunu çıkaramıyordu. Tamara'nın havaya sıçramasını mı istiyordu? Ya da elindeki yulaf lapasını fırlatmasını mı?

Tamara tekrar Usta Rufus'a döndü ve derin bir nefes alıp pek de yapmak istemediği bir şey için cesaretini topladı. "Jasper'ın durumunu tekrar düşünür müsünüz? Sizin tarafınızdan seçilmek onun rüyasıydı, bunu biliyorum ve grubumuzda ona yer var..." Konuşması yarım kaldı, bunun se-

bebi muhtemelen Usta Rufus'un ona bir farenin başını ısırıp koparmak üzere olan bir yırtıcı kuş gibi bakmasıydı.

Usta Rufus nihayet konuştuğunda sesi öfkeli değil, sakindi. "Üçünüz bir takımsınız. Önümüzdeki beş yıl boyunca birlikte çalışacak, birlikte dövüşecek ve evet, birlikte yemek yiyeceksiniz. Size başka kimse katılmayacak çünkü bileşimi bozabilir bu." Ayağa kalktı, geriye ittiği sandalyesi sert zeminde takırdadı. "Şimdi kalkın! İlk dersimize gidiyoruz."

Call'un büyü eğitimi başlamak üzereydi.

Sisters Planet

YEDİNCİ BÖLÜM

Call kendisini mağaralarda uzun, perişan bir yürüyüşe hazırlasa da Usta Rufus üçünü dümdüz bir koridordan geçirip bir yeraltı ırmağına götürdü.

Call'a New York'ta bir metro tünelindeler gibi gelmişti; antika eşyalar bulmak için babasıyla şehre gitmişlerdi sanki. Aklına karanlığa bakıp trenin gelişine işaret eden ışıkları bekleyişi geldi. Gözleri ırmağı da aynı şekilde taradı; her ne kadar neyi beklediğinden ve o şeyin neye işaret edeceğinden emin olmasa da... Arkalarında dik bir kaya duvarı yükselirken, su yanlarından hızla sadece gölgeler

seçebildikleri daha küçük bir mağaraya akıyordu. Havada ıslak mineral kokusu vardı. Kıyı boyunca yedi gri kayık düzgün bir sırayla bağlanmıştı. Kayıklar her biri yan tarafları boyunca üst üste binip önünde buluşan, bakır perçinlerle tutturulmuş tahtalardan yapılmıştı; küçük Viking gemilerini andırıyorlardı. Call'un gözleri kürek, motor hatta kalın bir direk arasa da kayıkları yüzdürebilecek herhangi bir şey gözüne çarpmadı.

"Geçin hadi," dedi Usta Rufus. "Binin."

Aaron kayıkların ilkine güçlükle çıkıp binmesine yardımcı olmak için elini Call'a uzattı. Call içerleyerek uzanan eli tuttu. Tamara bir nebze gergin bir halde onların peşi sıra kayığa bindi. Tamara yerleşir yerleşmez Usta Rufus kayığa adım attı.

"Magisterium'da dolaşmanın en yaygın yöntemi, yeraltı ırmaklarını kullanmaktır. Yolları öğrenene dek sizi mağaralarda gezdireceğim. Sonunda her biriniz yolları, suyu sizi istediğiniz yere götürmeye nasıl ikna edeceğinizi öğreneceksiniz."

Usta Rufus kayığın yan tarafından eğilip suya fısıldadı. Rüzgârın etkisiyle yüzeyde yumuşak bir

dalgalanma oldu. Hem de yeraltında rüzgâr olmamasına rağmen...

Aaron bir başka soru sormak için öne eğilse de aniden kayığın hareketlenmesiyle popo üstü oturdu.

Call çok daha küçükken babası onu böyle başlayan kayık gezilerinin yapıldığı büyük bir lunaparka götürmüştü. Call çalan neşeli müziğe ve dans eden kuklalara rağmen kayıklara her binişinde ağlamış, ödü kopmuştu. Üstelik onlar lunaparktaki kayık gezileriydi. Bu ise gerçekti. Call'un aklına yarasalar, keskin kayalar ve bazen mağaralarda deniz seviyesinin yüz binlerce metre aşağısına dek inen kayalıklar ve delikler olduğu geldi. O tür tehlikelerden nasıl sakınacaklardı? Karanlıkta doğru yöne gittiklerini nereden bileceklerdi?

Kayık suda karanlığın içine ilerledi. Call hayatında öyle bir karanlık görmemişti. Gözlerinin önüne getirdiği elini bile göremiyordu. Midesi altüst olmuştu.

Tamara belli belirsiz bir ses çıkardı. Call korkan tek kişi kendisi olmadığı için sevindi.

Sonra mağarayı bir parıltı aldı. Duvarların soluk, fosforlu, yeşil yosunlarla parıldadığı bir oda-

ya geçtiler. Su bile kayığın pruvasının değdiği noktalarda ışığa dönüşüyordu; Aaron elini ırmağa soktuğunda su onun parmaklarını da aydınlattı. Havaya attığı su damlaları kıvılcımlara dönüştü. "Müthiş," diye mırıldandı Aaron.

Gerçekten müthiş denebilecek bir manzaraydı. Kayık sessizce parlayan suların üzerinde kayarken Call gevşemeye başladı. Üzerinde düzinelerce rengin olduğu kaya duvarlarının ve uzun, soluk renkli sarmaşıkların çatıdan sarkıp ırmağın üzerinde yüzdüğü odalardan geçtiler. Sonra tekrar karanlık bir tünele girip kuvars sarkıtların bıçak ağzı gibi parladığı, taşların sanki doğal olarak şekillenip kavisli banklara hatta masalara dönüştüğü bir başka taştan odaya girdiler. İçinden geçtikleri odalardan birinde iki usta havada uçan disklerle sessizce dama oynuyordu. Birinin, "Yendim seni!" demesiyle ahşap diskler yeniden sıralandı ve oyunun başındaki yerlerini aldı.

Kayık, görünmez bir el dümenindeymiş gibi taş basamaklı küçük bir platforma yaklaşıp olduğu yerde nazikçe iki yana sallandı.

Kayıktan ilk inen Aaron oldu, ardından Tamara

ve Call indi. Aaron, Call'a yardım etmek için elini uzatsa da o bu jesti görmezlikten geldi. Kayığın yan tarafından aşmak için kollarını kullanarak hantalca yere indi. Bir an için sırtüstü ırmağa düşeceğini, etrafa bol miktarda fosforlu su sıçratacağını düşündü. İri bir el omzunu kavrayıp bedenini dengeledi. Başını kaldırdığında Usta Rufus'un yüzünde tuhaf bir ifadeyle kendisini izlediğini görüp şaşırdı.

Afallayan Call, "Yardımınıza ihtiyacım yok," dedi.

Rufus hiçbir şey demedi. Call büyücünün yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Usta Rufus elini Call'un omzundan çekti.

"Gelin," dedi ve uzun adımlarla çakıllı kıyıda uzanan düz bir patikada yürümeye başladı. Çırakları apar topar peşinden gittiler.

Patika boş, granit bir duvara doğru uzanıyordu. Rufus elini taşa koyunca taş saydamlaştı. Call şaşırmadı. Tuhaf olaylara alışmıştı artık. Rufus havanın içinden geçercesine duvardan geçti. Tamara onun peşinden gitti. Call, Aaron'a bakınca beriki omuz silkti. Derin bir nefes aldıktan sonra Call da onları izledi.

Call kendisini duvarları çıplak kayadan bir odacıkta buldu. Zemin tamamen düz taştandı. Odanın ortasında bir kum yığını vardı.

"Önce Büyünün Beş İlkesi'ne değinmek istiyorum. Otobüsteki ilk dersimizden bu ilkelerin bazılarını anımsıyor olmalısınız ama sizin –hatta anne-babandan ne kadar ders alsan da senin bile, Tamara– epey bilgi sahibi olana dek bu ilkeleri adamakıllı anlamınızı beklemiyorum. Ancak bunları not alabilirsiniz ve sizden üzerlerine düşünmenizi istiyorum."

Call çantasının içini yoklayıp elle dikilmiş bir defter ve sınavdaki şu sinir bozucu dolmakalemlerden birini çıkardı. Kalemi hafifçe salladı; bu kez patlamamasını dileyerek.

Usta Rufus konuşmaya başlayınca Call söylenenleri yeterince hızlı not almaya çalıştı. Şunları yazdı:

1. Güç dengesizlikten, kontrol dengeden gelir.

2. Tüm elementler doğalarına göre hareket eder: *Ateş yanmak ister, su akmak ister,*

hava yükselmek ister, toprak bağlamak ister, kaos yutmak ister.

3. Her büyüde bir güç değiştokuşu vardır.

4. Bir şeyin şeklini değiştirebilirsiniz ama özünü değiştiremezsiniz.

5. Tüm elementlerin bir karşı ağırlığı vardır. Ateş suyun karşı ağırlığıdır. Hava toprağın karşı ağırlığıdır. Kaosun karşı ağırlığı ise ruhtur.

"Sınavlar sırasında," dedi Usta Rufus, "hepiniz güçlerinizi sergilediniz. Ancak odaklanma olmadan güç bir hiçtir. Ateş evinizi yakabilir de ısıtabilir de, aradaki farkı ateşe hükmetme beceriniz belirler. Odaklanma olmadan elementler üzerinde çalışmak çok tehlikelidir. Bazılarınıza bunun ne denli tehlikeli olduğunu söylemeye gerek duymuyorum."

Call bakışlarını, kendisine baktığını düşündüğü Usta Rufus'a çevirdi; ne de olsa ne zaman me-

şum konulardan bahsetse ona bakıyordu. Ancak bu kez Usta Rufus, Tamara'ya baktı. Tamara'nın yanakları kızarmıştı ve çenesi meydan okurcasına yukarı kalkmıştı.

"Siz üçünüz haftada dört gün benimle eğitim yapacaksınız. Beşinci günde diğer büyücülerden biri size ders anlatacak, sonrasında ayda bir kez öğrendiklerinizi kullanacağınız bir uygulama olacak. O gün diğer çırak gruplarıyla ya birlikte çalışacak ya da birbirinize karşı mücadele edeceksiniz. Hafta sonları ve geceleri alıştırma yapmanız ve ders çalışmanız için size aittir. Alıştırma odalarının yanında bir kütüphanemiz, bir de oyalanmanız için galerimiz var. Dersimize başlamadan önce bana sorunuz var mı?"

Kimse konuşmadı. Call, Usta Rufus şu galeri denen yere nasıl gidileceğini tarif etse çok memnun olacağını söylemeyi düşünse de kendisini tuttu. Aklına hangarda babasına, kendisini Magisterium'dan attıracağım söylediği geldi. Öte yandan o sabah uyandığında, bunun çok da iyi bir fikir olmayabileceğini hissedip huzursuz oldu. Usta Rufus'un karşısında sınavlarda başarısız ol-

maya çabalaması işe yaramamıştı. Bu yüzden rol yapması da işe yaramayabilirdi. Usta Rufus, bes-belli Call çırak olarak okulda yer edinene kadar Alastair'le iletişime geçmesine izin vermeyecekti. Ne kadar zor gelse de belki Rufus rahatlayıp onun babasıyla iletişim kurmasına izin verene dek elinden geldiğince iyi davranışlar sergilemeliydi. Sonrasında, nihayet Alastair'le *konuşabildiğinde* birlikte okuldan kaçışını planlayabilirlerdi.

Keşke kaçma konusunda biraz daha istekli olabilseydi.

"Pekâlâ. Bu odayı neden bu şekilde düzenlediğimi tahmin edebilir misiniz?"

Call, "Yoksa kumdan kalenizi kuvvetlendirmek için yardıma mı ihtiyacınız var?" diye mırıldandı. Anlaşılan en iyi tavrı bile o kadar da iyi değildi. Yanında dikilen Aaron gülmemek için kendisini tuttu.

Usta Rufus bir kaşını kaldırsa da Call'un söylediklerini duymazdan geldi. "Üçünüzün çember şeklinde kuma oturmanızı istiyorum. Nasıl rahat ediyorsanız öyle oturabilirsiniz. Hazır olduğunuzda, zihninizle kumu hareket ettirmeniz ge-

rekecek. Sizi çevreleyen havadaki gücü hissedin. Topraktaki gücü hissedin. Gücün topuklarınızdan yükseldiğini hissedin, aldığınız nefeste hissedin onu. Şimdi gücü *odaklayın*. Kumu tane tane ayırıp iki yığın oluşturacaksınız; birinde koyu, diğerinde açık renk kum olacak. Başlayabilirsiniz!"

Son sözü sanki bir yarıştalar da yeşil ışıkla işaret vermiş gibi söylemişti; ancak Call, Tamara ve Aaron'ın tek yaptığı dehşet içinde ona bakmak oldu. Konuşmaya ilk cesaret eden Tamara'ydı.

"Kumu ayırmak mı?" dedi. "Daha faydalı bir şeyler öğrenmemiz gerekmez mi? Başıboş elementallerle savaşmak, kayıkları yönetmek gibi. Ya da..."

"İki yığın," dedi Rufus. "Biri açık, diğeri koyu renkli. Başlayın şimdi."

Sonra dönüp uzaklaştı. Duvar, o yanına yaklaşınca tekrar saydamlaştı; içinden geçmesiyle de yeniden taşa döndü.

Tamara onun ardından hüzünle, "Alet kutumuz da mı olmayacak?" dedi.

Üçü penceresiz ve kapısız bir odada yalnızdılar. Call klostrofobisi olmadığına sevindi, yoksa çıldı-

rıp kolunu falan kemirmeye başlayabilirdi.

"Eh," dedi Aaron, "sanırım işe koyulmalıyız."

O bile bu sözleri şevkle söyleyememişti.

Call oturdu. Nemden bacağının ağrımaya başlaması ne kadar zaman alacaktı acaba? Call bunu kafasına takmamaya çalıştı. Tamara ve Aaron da oturunca, üçü kum yığının çevresinde bir üçgen oluşturdu. Üçü öylece yığına bakıyordu. Nihayet Tamara bir elini uzatınca havaya bir miktar kum yükseldi. "Açık renk," dedi ve bir kum tanesi dönerek yere indi. "Koyu renk." Bu kez diğerinin biraz ötesine bir başka kum tanesi gönderdi. "Açık. Koyu. Açık. Koyu."

Gözlerini kısıp kum yığınına bakan Call, "Büyü okulu tehlikeli bir yer olacak diye endişelendiğime inanamıyorum," dedi.

"Sıkıntıdan ölebilirsin burada," dedi Aaron. Call kıs kıs güldü.

Tamara perişan halde onlara baktı. "Ancak bu ihtimali düşünmek beni bu işi yapmaya heveslendirebilir."

Küçücük kum tanelerini hareket ettirmek Call'un düşündüğünden de zordu. Daha önce nesneleri

hareket ettirdiği anları anımsadı; Usta Rufus'un sınavında kâseyi nasıl kazara kırdığını ve o an zihninde işittiği vızıltıyı. Kuma bakarken o vızıltıya odaklandı ve kum hareket etmeye başladı. Bu uzaktan kumandayla bir cihazı çalıştırmak gibiydi biraz; kumu parmaklarıyla tutmasa da bir şekilde tutuyordu. Elleri yapış yapış olmuş, boynu tutulmuştu; tek bir kum tanesini açık renkli mi koyu renkli mi olduğunu görecek kadar havada tutmak çok zor bir işti. Daha da kötüsü, o taneyi ekleneceği doğru yığına indirmekti. Birkaç kez konsantrasyonunu kaybedip taneleri yanlış yığına gönderdi. O zaman da o taneyi bulup geri çekmesi gerekmişti ki bu hem zaman alıyordu hem de *daha çok* konsantrasyon gerektiriyordu.

Kum odasında duvar saati yoktu, çocukların üçü de kol saati takmıyordu, bu yüzden Call orada ne kadar zaman geçirdiklerini kestiremedi. Nihayet bir başka öğrenci belirdi; ince uzun oğlanın mavi üniformasından ve bronz bilekliğinden bir üçüncü sınıf Magisterium öğrencisi olduğu anlaşılıyordu. Call oğlanın o sabah yemekhanede Tamara'nın kız kardeşinin ve Usta Rockmaple'ın

yanında oturduğunu anımsar gibiydi.

Call gözlerini kısarak oğlanın yüzünde fesat bir ifade olup olmadığına baktı. Ancak oğlan sadece dağınık saçlarının arasından sırıtıp içi yosun ve peynirli sandviçle dolu çuval bezinden bir torbayı ve toprak bir sürahiyi ayaklarının dibine bıraktı. Sonra, "Yiyin çocuklar," deyip geldiği yoldan geri döndü.

Call çok acıktığını fark etti. Saatlerdir odaklanmaya çalışıyordu ve beyni bulanmıştı. Bitkindi, yerken konuşacak hali bile kalmamıştı. Daha da beteri, geri kalan kuma baktığında henüz yığının çok az bir kısmını eksilttiklerini fark etti. Geri kalan yığın gözüne devasa göründü.

Uçtukları falan yoktu. Büyü yapmayı böyle hayal etmemişti. Berbat bir şeydi bu.

"Haydi," dedi Aaron. "Yoksa akşam yemeğini de burada yemek zorunda kalacağız."

Call yoğunlaşmaya, dikkatini tek bir kum tanesine odaklamaya çalışsa da öfkesi dikkatinin dağılmasına neden oldu. Kum tanesi patlayıp tüm yığınlar sağa sola savruldu; taneler duvarlara çarptıktan sonra yere dökülüp devasa, şekilsiz bir

yığın oluşturdu. Onca emekleri boşa gitmişti.

Dehşete kapılan Tamara'nın nefesi kesildi. "Ne... Ne yaptın *sen*?"

Aaron bile Call'u boğacakmış gibi duruyordu. Call ilk kez Aaron'ı kızgın görüyordu.

"Be... Ben..." Call özür dileyecek olsa da kendisini tuttu. Özrünün hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. "Öylece oluverdi işte."

Tamara son derece sakin bir sesle, "Seni öldüreceğim," dedi. "Bağırsaklarını yığınlara ayıracağım."

"Off," dedi Call. Tamara'nın bunu yapabileceğine az çok inanmıştı.

"Tamam," dedi Aaron. Sakinleşmek için derin derin nefes aldı. Elleri saçlarındaydı; sanki tüm öfkesini kafatasının içine geri göndermeye çalışıyordu. "Tamam, her şeyi en baştan yapmamız gerekecek."

Tamara toprağa tekme savurdu. Ardından çömeldi ve usandırıcı, tek tek kum tanelerini hareket ettirme işine koyuldu. Call'a doğru bakmıyordu bile.

Call tekrar yoğunlaşmaya çalıştı, gözleri yanıyordu. Usta Rufus gelip onlara akşam yemeğine, oradan da odalarına gidebileceklerini söylediğin-

de başı zonkluyordu ve o an bir daha asla plaja gitmek istemeyeceğine karar verdi. Koridorlarda ilerlerken, Aaron ve Tamara ona bakmadılar.

Yemekhane dostça sohbet eden, çoğu kıkırdayan ve kahkahalar atan çocuklarla doluydu. Call, Tamara ve Aaron Usta Rufus'un arkasında, kapı aralığında dikilmiş, kızarmış gözlerle önlerine bakıyordu. Üçünün de saçları kum, yüzleri kir içindeydi. "Ben diğer ustalarla yemek yiyeceğim," dedi. "Akşamın geri kalanında ne isterseniz yapabilirsiniz."

Call ve grup arkadaşları robot gibi hareket ederek yemek almaya başladılar; mönüde mantar çorbası, farklı renklerde yosun yığınları ve tatlı olarak da rengârenk bir puding vardı. Üçü kendileri gibi Demir Yıl öğrencilerinin toplandığı bir masaya geçtiler. Call masadakilerden bazılarını tanıyordu. Mesela Drew'ü, Jasper'ı ve Celia'yı. Celia'nın karşısına oturdu. Kızın ilk işi çorbasını Call'un kafasına boca etmek olmamıştı –bir önceki okulunda böyle bir olay yaşamıştı– ki bu da iyiye işaret gibiydi.

Ustalar odanın diğer yanındaki yuvarlak bir ma-

sada oturuyorlardı. Herhalde öğrencilere uygulayacakları yeni işkenceler üzerinde fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Call, öğretmenlerin çoğunun haince gülümsediklerini gördüğünden emindi. Call öğretmenleri izlerken zeytin yeşili üniformalar içindeki üç kişi –iki kadın, bir erkek– kapıdan içeri girdi. Ustaların masasını üstünkörü eğilip selamladılar.

Celia Call'a, "Onlar Meclis üyeleri," dedi. "Meclis yönetim birimimizdir; İkinci Büyücüler Savaşı'ndan sonra kurulmuştur. Yaşı büyük çocuklardan birinin bir kaos büyücüsü olacağını umuyorlar."

"Şu Ölümün Düşmanı denen adam gibi mi?" diye sordu Call. "Kaos büyücülerini bulurlarsa ne oluyor? Onları öldürüyorlar mı? Ne yapıyorlar?"

Celina sesini alçalttı. "Hayır, tabii ki öldürmüyorlar! Bir kaos büyücüsü bulmak *istiyorlar*. Bir Makar'ı ancak bir başka Makar'ın durdurabileceğini söylüyorlar. Düşman hayattaki tek Makaris olduğundan bize karşı avantajlı konumda."

"Burada birinin o güce sahip olduğu *ihtimali* bile olsa gelip kontrol ederler," dedi Jasper. Tartışmaya yakın olmak için iyice eğilmişti. "Ümitsiz haldeler."

"Kimse Anlaşma'nın uzun ömürlü olacağına inanmıyor," dedi Gwenda. "Ve savaş yeniden başlarsa..."

"Peki, aradıkları kişinin burada olabileceğini düşündüren nedir?" diye sordu Call.

Jasper ona, "Dedim ya," diye yanıt verdi, "ümitsiz haldeler. Fakat sen endişe etme; aldığın puanlar feci. Kaos büyücülerinin aslen büyü yapmada *başarılı* olması gerekir."

Bir dakikalığına Jasper normal bir insan gibi davransa da anlaşılan o dakikanın sonu gelmişti. Celia ona öfkeyle baktı.

Herkes ilk dersleri hakkında konuşmaya başladı. Drew onlara usta Lemuel'in derslerde gerçekten sert olduğunu söyledi ve diğerlerinin ustalarının da onunki gibi olup olmadığını sordu. Herkes bir ağızdan konuşmaya başladı; aralarından bazıları Call'un ilk dersi kadar moral bozucu olmayan, daha eğlenceli geçen derslerini anlatıyordu.

Jasper, "Usta Milagros bize kayıkları sürdürdü," diye nispet yaptı. "Küçük şelaleler vardı. Rafting yapmak gibiydi. Müthişti."

Tamara şevksizce, "Harika," dedi.

İnce bir parça yosun ısıran Celia, "Jasper bize yolumuzu kaybettirdi," deyince Jasper'ın gözleri hiddetle parladı.

"Sadece bir dakikalığına dedi," Jasper. "Önemli bir şey değildi."

Peter adındaki bir oğlan, "Usta Tanaka bize ateş topları yapmayı öğretti," dedi. Call, Tanaka'nın Milagros'tan sonra çıraklarını seçen usta olduğunu anımsadı. "Ateşi tuttuk ama hiçbir yerimiz yanmadı." Peter'ın gözleri parlıyordu.

Drew, "Usta Lemuel bize taşlar fırlattı," dedi.

"Ne?" dedi Aaron.

"Drew," diye tısladı Laurel; o da usta Lemuel'in çıraklarındandı. "Fırlatmadı. Bize zihin gücüyle taşları nasıl hareket ettirebileceğimizi gösteriyordu. Drew taşlardan birinin önüne çıktı."

Drew'ün köprücükkemiğindeki kocaman çürüğü açıklıyor bu. Aklından bu düşünce geçen Call kendisini kötü hissetti. Babasının, ustaların öğrencilerin canını yakmayı umursamadıklarına dair uyarılarını anımsadı.

"Yarın metallere geçeceğiz," dedi Drew. "Bahse girerim bu kez üzerimize bıçak fırlatır."

Tamara soğuk bir edayla, "Bütün günü bir kum yığının içinde geçirmektense bana bıçak fırlatılmasını yeğlerim," dedi. "Hiç olmazsa bıçaklardan kaçabilirsin."

Jasper yüzünde bir sırıtışla, "Anlaşılan Drew kaçamıyor," dedi. Bir kereliğine de olsa Call'dan başka birine sarıyordu ama Call bu durumdan da hiç hazzetmedi.

Aaron, "Burada zaman sürekli dersle geçiyor olamaz," dedi, genellikle sakin olan sesinde endişe vardı. "Değil mi? Eğlenceli bir şeyler de olmalı. Usta Rufus'un bize bahsettiği şu yerin adı neydi?"

Celia dosdoğru Call'a bakarak, "Yemekten sonra galeriye gitsek mi?" dedi. "Oyunlar var orada."

Jasper öfkelenmiş gibiydi. Call, Celia'yla şu galeriye ya da artık her ne ise oraya gitmesi gerektiğini biliyordu. Jasper'ı kızdıracak her işe değerdi; ayrıca Magisterium'da neyin nerede olduğunu öğrenmesi, zihninde bilgisayar oyunlarında gezdikçe ortaya çıkan haritalar gibi bir harita oluşturması gerekiyordu.

Kaçış yolunu belirlemesi gerekiyordu.

Call başını iki yana sallayıp çatalındaki yosunu

ağzına götürdü. Tadı biftek gibiydi. Kendisi gibi bitkin görünen Aaron'a baktı. Call'un bedeni kurşun gibi ağırdı. Tek isteği gidip uyumaktı. Ertesi gün, Magisterium'dan bir çıkış yolu aramaya başlayacaktı.

Celia'ya, "Oyun havamda olduğumu sanmıyorum," dedi. "Başka zaman yaparız."

↑≋△○@

Yemekten sonra odalarına giderlerken, "Belki bu bir testtir," dedi Tamara. "Mesela sabrımız, emirlere itaatimiz sınanmış olabilir. Belki yarın gerçek bir eğitim alırız."

Yürürken elini duvara sürten Aaron'ın yanıt vermesi biraz zaman aldı. "Evet. Belki de."

Call hiçbir şey söylemedi. Çok yorgundu.

Büyünün zor iş olduğunu anlamaya başlamıştı.

↑≋△○@

Ertesi gün Call'un Kum ve Sıkıntı Odası adını taktığı yere dönmeleriyle Tamara'nın ümitleri suya

düştü. Hâlâ ayırmaları gereken bir sürü kum vardı. Call'un içini yine suçluluk sardı.

Aaron, Usta Rufus'a, "Fakat işimiz bitince başka şeyler yapabiliriz, değil mi?" dedi.

Büyücü gizemli bir tavırla, "Önünüzdeki işe odaklanın," dedi ve duvardan geçip dışarı çıktı.

İç çektiler. Oturup çalışmaya koyuldular. Kum ayırma işi haftanın geri kalanında devam etti. Tamara derslerden sonra tüm zamanını kız kardeşiyle, Jasper'la ya da onlar gibi pahalı giysileri olan, büyü vârisi öğrencilerle geçiriyordu. Aaron zamanını *diğer herkesle* geçirirken, Call odalarında surat asıp oturuyordu. Kum ayırmaca bir hafta daha sürdü. Kum yığını sanki giderek büyüyordu; birisi bu sınavın asla bitmemesini istiyormuş gibiydi. Call tek tek su damlalarının bir insanın alnına tekrar tekrar çarparak onu delirttiği bir tür işkence olduğunu işitmişti. O işkencenin nasıl işe yaradığını hiç anlamamıştı; ta ki o zamana dek.

Daha kolay bir yolu olmalı, diye düşünse de zihninin plan yapan kısmı büyü için ayrılan kısımla aynı olmalıydı çünkü aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Bakın," dedi Call nihayet. "Siz çocuklar bu işte iyisiniz, değil mi? Sınavlarda en iyi sonuçları alan büyücülersiniz. Listenin tepesindesiniz."

Diğer ikisi ona bakmadığı boş gözlerle baktı. Aaron, diğer ikisinin ona bakmadığı bir an kafasına kaya falan mı düştü acaba diye düşünüyor gibiydi.

"Sanırım," dedi Tamara. Birinci gelmek kendisini pek de heyecanlandırmıyor gibiydi. "En azından kendi yılımızın en iyileriyiz."

"Peki, eh, ben berbatım. En kötüyüm. Sınavda sonuncu geldim ve şimdiden işlerimizi berbat ettim; demek ki açıkça hiçbir şey bilmiyorum. Fakat daha hızlı bir yol olmalı. Herhalde bir şey yapmamız gerek. Belki öğrenmemiz gereken bir ders vardır. Aklınıza gelen bir şey var mı? *Herhangi bir şey*?" Sesi yalvarır gibi çıkmıştı.

Tamara duraksadı. Aaron başını iki yana salladı.

Call, Tamara'nın yüz ifadesini görünce, "Ne?" dedi, "Yoksa yapılabilecek bir şey var mı?"

"Eh, bazı büyü ilkeleri var; elementlerle bağlantı kurmak için... Özel bazı yollar," dedi Tama-

ra. Oturuş pozisyonunu değiştirince siyah örgüleri sallandı. "Usta Rufus'un muhtemelen öğrenmemizi istemeyeceği türde şeyler."

Aaron hevesle başını salladı. O odadan çıkma ümidi yüzünü aydınlatıyordu.

"Rufus'un topraktaki gücü hissetmek hakkında söylediklerini biliyorsunuz, değil mi?" Tamara onlara bakmıyordu. Uzaktaki bir şeye odaklanmış gibi gözlerini kum yığınlarına dikmişti. "Hızlı yoldan daha çok güce ulaşmak için bir yol var. Fakat kendinizi elemente açmanız ve... Eh, bir de bir kum tanesi yemeniz gerek."

"Kum yemek mi?" dedi Call. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Tehlikeli sayılır bu iş. Büyünün İlk İlkesi'nden dolayı. Fakat nedense işe yarar da. Elemente daha yakın olursunuz; mesela toprak büyüsü yapıyorsanız taş ya da kum yersiniz, ateş büyücüleri kibrit yerken hava büyücüleri içindeki oksijen için kan içebilirler. Bu iyi bir fikir olmasa da..."

Call'un aklına Demir Sınav'da kanlı parmağına bakıp sırıtan Jasper geldi. Kalbi küt küt atmaya başladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Tamara duvara baktı. Derin bir nefes aldı. "Babam. Nasıl yapılacağını öğretmişti bana. Bunun acil durumlar için olduğunu söylemişti ama sınavlarda başarılı olmamı da acil durum olarak görüyor. Yine de hiç yapmadım çünkü beni korkutuyor; çok fazla güç çekip o gücü kontrol edemezseniz element sizi içine çekebilir. Ruhunuzu alıp yerine ateş, hava, su, toprak ya da kaos koyar. O elementin yaratıklarından birine dönüşürsünüz. Elementaller gibi."

"O kertenkele yaratıklardan birine mi?" diye sordu Aaron.

Call aynı soruyu kendisi sormak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Tamara başını iki yana salladı. "Elementaller farklı boyutlardadır. Kertenkelelere benzer şekilde küçük olabilecekleri gibi ejderler, ejderhalar ya da deniz yılanları gibi kocaman, büyüyle şişmiş de olabilirler. Hatta insan büyüklüğünde bile olabilirler. Dolayısıyla dikkatli olmamız gerek."

"Ben dikkatli olurum," dedi Call. "Ya sen Aaron?"

Aaron kumlu ellerini sarı saçlarında gezdirip

omuz silkti. "Her şeyi şu işe yeğlerim. Hem şu işi Usta Rufus'un umduğundan kısa sürede bitirirsek, bize yapacak yeni bir şeyler vermek zorunda kalır."

"Tamam. Ne olacaksa olsun." Tamara parmağının ucunu yalayıp kum yığınına dokundurdu. Birkaç kum tanesi parmağına yapıştı. Ardından parmağını ağzına götürdü.

Call ve Aaron da onu taklit ettiler. Islak parmağını ağzına sokan Call, birisi geçen hafta bir yeraltı mağarasında oturup kum yiyeceğini söylese ne düşüneceğini merak etti. Kumun tadı kötü değildi, işin aslı bir tadı da yoktu. Sert tanecikleri yutup bekledi.

Birkaç saniye sonra, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Biraz endişelenmeye başlamıştı. Kendisine, sınavdan sonra Jasper'a hiçbir şey olmadığını hatırlattı. Üçüne de bir şey olmayacaktı.

"Şimdi yoğunlaşacağız," dedi Tamara.

Call kum yığınına baktı. Bu kez düşüncelerini yığına odakladığında küçük taneleri tek tek sezebiliyordu. Ufacık deniz kabuğu parçalarının yanı sıra kristal parçacıklar ve kayaların delik deşik et-

tiği sarımtırak taşlar zihninde canlandı. Tüm kum yığınını ellerine aldığını hayal etti. Ancak yük ona ağır geldi ve kum parmakları arasından dökülüp zeminde birikti. Kendisini çevresindeki her şeyden soyutlamaya çalışıp –Tamara ve Aaron'dan, altındaki soğuk taştan, odadaki hafif esintiden– sadece o an için önemli olan iki şeye, kendisine ve kum yığınına odaklandı. Kum ona katı ve hafif geliyordu; strafor gibi. Kaldırması kolay olacaktı. Tek eliyle havaya kaldırabilirdi. Tek parmağıyla bile. Tek bir... düşünceyle. Kumun yükseldiğini ve ayrıştığını hayal etti.

Kum yığını sarsılırken tepesinden birkaç tanecik döküldü. Ardından yığın havaya yükseldi. Küçük bir fırtına bulutu gibi üçünün tepesinde asılı kaldı.

Tamara ve Aaron bakakalmışlardı. Call geriye kaykılıp bedenini ellerinin üstünde dengeledi. Bacaklarına iğneler batıyordu sanki. Yanlış bir pozisyonda oturmuş olmalıydı. Ancak kuma o kadar odaklanmıştı ki bunu fark etmemişti. "Sıra sizde," dedi, duvarlar ona az öncekinden daha yakın görünüyor, sanki altındaki toprağın nabzını his-

sediyordu. Yere batmanın nasıl bir his olacağını merak etti.

"Kesinlikle," dedi Aaron. Kum bulutu ikiye ayrıldı; biri açık renkli, diğeri koyu renkli tanelerden oluşuyordu. Tamara elini kaldırıp havaya ağır hareketlerle bir spiral çizdi. Call ve Aaron kumun tepelerinde dönüp farklı şekiller alışını hayranlıkla izlediler.

Duvar açıldı. Usta Rufus maske gibi ifadesiz bir yüzle odanın ucunda dikiliyordu. Tamara'nın ciyaklamasıyla havada süzülen kum yığını hızla yere indi ve havaya kalkan tozlar Call'u nefessiz bıraktı.

Usta Rufus, "Ne yaptınız?" diye sordu.

Aaron'ın beti benzi atmıştı. "Ben... Biz böyle olmasını..."

Usta Rufus kolunu onlara doğru sertçe savurdu. "Aaron, sessiz ol. Callum, benimle gel."

"Ne?" dedi Call. "Fakat ben... Haksızlık bu!"

"Benimle... Gel..." diye yineledi Rufus. "*Hemen.*"

Call ağır ağır ayağa kalktı; zayıf bacağı acıyordu. Aaron ve Tamara'ya baktı ama onlar Call'a değil, başlarını eğmiş kendi ellerine bakıyordu.

Sadakat buraya kadarmış. Aklında bu düşünceyle Usta Rufus'un peşi sıra odadan çıktı.

Rufus onu karmaşık koridorlardan geçtikleri kısa bir yürüyüşün ardından ofisine soktu. Ofis Call'un umduğu gibi çıkmamıştı. İçerideki eşyalar moderndi. Bir duvarı çelik kitaplıklar kaplarken, diğerinin önünde şekerleme yapılabilecek kadar büyük, şık, deri kaplı bir kanepe uzanıyordu. Odanın bir yanına raptiyelerle, karalanmış denklemleri andıran rakamlar yerine tuhaf işaretlerle dolu bir sürü kâğıt iliştirilmişti. Kâğıtların altında sert ahşaptan bir çalışma masası vardı. Yüzeyinde bir sürü leke olan masanın üzeri bıçaklarla, deney tüpleriyle ve tuhaf görünüşlü, doldurulmuş hayvanlarla kaplıydı. Saat bağlanmış fare kapanlarına benzeyen hassas, çarklı birtakım modellerin yanında küçük bir kafeste canlı bir hayvan vardı; sırtında mavi alevler yanan şu kertenkelelerden biri. Rufus'un yazı masası köşeye sıkıştırılmıştı. Odanın geri kalanındaki eşyaların arasın-

da sırtan kapaklı bir yazı masasıydı bu. Masanın üstünde, içinde küçük bir hortum dönen cam bir kavanoz duruyordu.

Call her an kavanozu kıracakmış gibi gelen hortumdan gözlerini ayıramıyordu.

Usta Rufus kanepeye işaret edip, "Callum, otur," dedi. "Seni neden Magisterium'a getirdiğimi açıklamak istiyorum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Call bakakalmıştı. İki haftayı toprağı ayrıştırmakla geçirdikten sonra Rufus'un kendisine karşı açık sözlü ve samimi olacağı fikrinden çoktan vazgeçmişti. Aslında o an, Magisterium'da ne işi olduğunu bir gün öğrenebileceği fikrini bir yana bırakmış olduğunun da farkına vardı.

Rufus'un bir kez daha, "Otur," demesiyle Call oturdu. Bacağına saplanan ağrıdan yüzünü buruşturdu. Saatlerce soğuk, taş zeminde oturduktan sonra kendisine çok rahat gelen kanepeye gömüldü. "Şu ana dek okulumuz hakkında ne tür izlenimler edindin?" diye sordu Rufus.

Call yanıt veremeden aniden hızlanan rüzgârın sesini işitti. Sesin Usta Rufus'un masasının üzerindeki kavanozdan geldiğini şaşkınlıkla fark etti. Küçük hortum kararıyor, şekilleniyordu. Hemen sonra hortum zeytin yeşili üniformalı bir Meclis üyesinin şeklini aldı. Saçları simsiyah bir adamdı bu. Şaşkınca çevresine bakınıyordu.

"Rufus?" dedi adam. "Rufus, orada mısın?"

Rufus tahammülsüzce homurdanıp kavanozu ters çevirdi. "Şimdi olmaz," demesiyle kavanozun içindeki görüntü yeniden bir hortuma dönüştü.

Call hayretle, "Telefon gibi bir şey mi bu?" diye sordu.

"Telefon gibi," dedi Rufus. "Daha önce dediğim gibi Magisterium'daki elemental büyünün yoğunluğu birçok teknolojik cihazın işleyişini bozuyor. Ayrıca biz işleri bildiğimiz gibi yapmayı tercih ediyoruz."

"Babam endişelenmiş olabilir, ne de olsa benden haber almayalı epey..."

Usta Rufus masasına yaslanıp kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Öncelikle," dedi, "Magisterium ve eğitimin hakkında neler düşündüğünü öğrenmek istiyorum."

"Kolay," dedi Call. "Sıkıcı, anlamsız ama kolay."

Rufus'un yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Orada yaptığın çok zekiceydi," dedi. "Beni kızdırmak istiyorsun çünkü bunu yaparsan seni eve göndereceğimi düşünüyorsun. Eve gönderilmeyi istediğine inanıyorsun da."

Call o plandan vazgeçeli epey bir zaman olmuştu. İnsanları kızdıracak sözler söylemek için özel bir çaba harcadığı da yoktu; kendiliğinden dilinin ucuna geliyorlardı zaten. Omuz silkti.

"Neden seni seçtiğimi merak ediyor olmalısın," dedi Rufus. "Seni, en son sırada gelen seni. Büyücü adaylarının en yetersizini. Sanırım bunun nedeninin sende bir şeyler görmem olduğunu düşünmüşsündür. Diğer ustaların gözünden kaçan bir potansiyeli görmem olduğunu. Açığa çıkarılmamış becerileri. Hatta belki bana kendimi anımsatan bir şeyleri."

Sesinde hafif bir alaycılık vardı. Call sessiz kaldı.

"Seni yanıma aldım," diye devam etti Rufus, "çünkü sende yetenek ve gücün yanında büyük bir öfke de var. Ayrıca neredeyse hiç kontrolün yok. Diğer büyücülerin sırtına yük olmam istemedim. İçlerin-

den birinin seni yanlış nedenlerden ötürü seçmesini de." Gözleri ters dönmüş kavanozunda fırıl fırıl dönen hortuma kaydı. "Yıllar önce bir öğrenci konusunda hata yapmıştım. Ciddi sonuçlar doğuran bir hata. Seni yamma almak benim kefaretim."

Call, midesinin tekme yiyen bir köpek yavrusu gibi kıvrılacağım hissetti. Birinin onu cezası gibi gördüğü, o kadar sevilmediği düşüncesi can yakıcıydı.

"Öyleyse beni eve gönderin," diye çıkıştı. "Beni bir başka büyücünün eğitmek zorunda kalmasına bile gönlünüz razı gelmiyorsa eve gönderin beni."

Rufus başını iki yana salladı. "Hâlâ anlamıyorsun," dedi. "Seninki gibi kontrolsüz büyü bir tehlikedir. Seni evine, küçük kasabana göndermek demek orada yaşayanların üzerine bir bomba atmaktan farksız olur. Fakat bu seni yanıltmasın Callum. İtaatsizliğini sürdürürsen, büyünü kontrol etmeyi reddedersen seni evine gönderirim. Fakat önce büyünü bağlarım."

"Büyümü mü bağlarsınız?"

"Evet. Bir büyücü Demir Yıl'ın sonunda Birinci Kapı'dan geçene dek büyüsü ustalardan herhangi

biri tarafından bağlanabilir. O zaman elementlere ulaşamaz, gücünü kullanamazsın. Ayrıca büyüyle ilgili tüm anılarını da senden alırız; öyle ki sadece sende bir şeylerin, özüne ait bir parçanın eksik olduğunu bilirsin ama ne olduğunu asla anlayamazsın. Kaybettiğini anımsamadığın bir şeyin verdiği kayıp hissinin azabıyla sürdürürsün yaşamını. İstediğin bu mu?"

"Hayır," diye fısıldadı Call.

"Diğerlerinin ilerlemesine engel olduğunu ya da eğitilmez olduğunu düşünürsem burasıyla işin biter. Fakat bu yılı başarıyla bitirip Birinci Kapı'dan geçersen bir daha kimse büyünü elinden alamaz. Bu yılı atlatırsan Magisterium'dan ne zaman istersen ayrılabilirsin. O zamana kadar zaten dünya için bir tehlike teşkil etmeyecek kadar eğitilmiş olursun. Bunu bir düşün, Callum Hunt, kumları sizden istediğim gibi ayırırken. Tane tane." Usta Rufus sustu. Ardından Call'un çekilebileceğini ima eden bir hareket yaptı. "Bunu düşün ve seçimini yap."

↑≋△○◉

Kumu hareket ettirmek için odaklanmak her zamanki gibi eziyetli bir işti. Hatta Call'un üçünün daha iyi bir çözüm bulmak için sergiledikleri zekâdan duyduğu büyük memnuniyet suya düştüğü için daha da eziyetli geliyordu. Oysa Call bir kerecik olsun gerçek bir takım hatta dost olabileceklerini hissine kapılmıştı.

Şimdi ise Aaron ve Tamara sessizce odaklanıyordu ve Call onlara baktığında gözlerini kaçırıyorlardı. Call muhtemelen ikisinin kendisine öfkeli olduğunu düşündü. Uygulamayı daha kolay bir yoldan yapmaları için o ısrar etmişti. Ayrıca Rufus ofisine onu çağırmış da olsa hepsinin başı derde girecekti. Tamara onun kendisini ispiyonladığını sanıyor bile olabilirdi. Üstüne üstlük ilk gün oluşturdukları yığınları bozan da Call'un büyüsü olmuştu. Grubun sırtında bir yüktü ve hepsi bunun farkındaydı.

Peki, diye düşündü Call. *Usta Rufus tek yapmam gerekenin bu yılı atlatmak olduğunu söyledi ve ben de bunu yapacağım. Buradaki en başarılı büyücü olacağım hem de sırf kimse bunu yapabileceğime ihtimal vermediği için. Şu ana dek adama-*

kıllı çaba sarf etmedim ama artık çabalayacağım. İkinizden daha başarılı olacağım ve sizi etkilediğimde gerçekten arkadaşınız olmamı isteyeceksiniz. Ben de arkama dönüp size de Magisterium'a da ihtiyacım olmadığını söyleyeceğim. Birinci Kapı'dan geçer geçmez, artık büyümü bağlayamayacak olduklarında eve gideceğim ve kimse beni durduramayacak.

Şu hortum telefona elimi atar atmaz babama da bunları söyleyeceğim.

Günün geri kalanını zihniyle kumları hareket ettirerek geçirdi. Ancak bunu ilk günkü gibi kum tanelerini tek tek tutmaya uğraşarak, o taneyi hareket ettirmek için canla başla beynini zorlayarak yapmak yerine denemeler yapmayı seçti. Dokunuşunu gittikçe hafifletmeye, kum tanelerini havaya kaldırmak yerine yerde yuvarlamayı denedi. Ardından bir kerede birden fazla taneyi hareket ettirmeye çalıştı. Ne de olsa bunu daha önce yapmıştı. Daha önceki denemede işin püf noktası hepsini üç yüz ayrı tane olarak değil, bir bütün – bir kum bulutu– olarak düşünmekti.

Belki aynısını şimdi de yapabilir, koyu renkli

kum tanelerini tek vücut olarak düşünebilirdi.

Zihniyle *çekmeyi* denedi. Ancak çok tanecik vardı ve konsantrasyonunu yitirdi. O fikirden vazgeçip koyu renkli beş kum tanesine odaklandı. Bu taneleri hareket ettirebiliyor, aynı tür tanelerin olduğu yığına doğru yuvarlayabiliyordu.

Kendisini hayretler içinde geriye bıraktı, akıl almaz bir iş yaptığını hissediyordu. İçinden Aaron'a bir şeyler söylemek gelse de ağzını açmayıp yeni tekniğiyle alıştırma yapmaya, kendisini daha da geliştirmeye başladı. Ta ki bir kerede yirmi kum tanesini hareket ettirebilene kadar. Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın bundan iyisini yapamıyordu. Aaron ve Tamara onun ne yaptığını görseler de ikisi de ses etmedi. Onu taklit etmeye de çalışmadılar.

O gece Call rüyasında kum gördü. Bir plajda oturmuş, fırtınaya yakalanmış bir kör fare için kumdan bir şato yapmaya çalışıyordu. Fakat rüzgâr kumu dağıtıp duruyor ve sular giderek yaklaşıyordu. Nihayet vazgeçip ayağa kalkıyor, şatoyu tekmeleyip yıkıyor, ardından şato kocaman kum kolları ve bacakları olan devasa bir canavara

dönüşüyordu. Canavar onu sahilde kovalıyor, ara sıra yakalayacak gibi olsa da asla yeterince yaklaşamıyordu. Bir yandan Usta Rufus'un sesiyle bağırıyordu: *Babanın büyü hakkında söylediklerini anımsa evlat. Büyü her şeyine mal olacak.*

↑≋△○@

Ertesi gün Usta Rufus her zamankinin aksine onları yalnız bırakıp yanlarından ayrılmadı. Bunun yerine Kum ve Sıkıntısı Odası'nın uzak köşesine oturup bir kitap ve kesekâğıdı çıkardı. Sonra okumaya başladı. İki saat kadar sonra kesekâğıdını açtı. İçinde çavdar ekmekli, jambonlu ve peynirli sandviç vardı.

Usta Rufus Callum'un bir kerede birden fazla kum tanesi hareket ettirme yöntemini umursamıyor gibiydi. Bu yüzden Aaron ve Tamara da aynı yöntemi kullanmaya başladılar. Ardından işler hızlandı.

O gün akşam yemeğinden önce tüm kumu ayırmayı başardılar. Usta Rufus üçünün çıkardığı işe bakıp memnun bir edayla başını salladı. Ardından

yığınları tekmeleyip tekrar tek, büyük bir yığına dönüştürdü. "Yarın kumu beş ayrı renk tonuna göre ayıracaksınız," dedi.

Üçü bir ağızdan homurdandı.

↑≋△○◉

Bir buçuk hafta kadar okuldaki hayat alıştıkları gibiydi. Ders dışında Tamara ve Aaron, Call'u görmezlikten geliyor, Call da onlara aynı şekilde karşılık veriyordu. Ancak kumu hareket ettirmede daha usta olmuşlardı; daha usta ve daha şaşmaz. Ayrıca artık bir kerede birden çok kum tanesine odaklanma işini daha iyi beceriyorlardı.

Bu arada yemeklerde diğer çırakların gördükleri dersleri dinliyorlardı; hepsi de kum ayırmaktan daha ilginçti. Özellikle de işlerin umulduğu gibi gitmediği dersler. Mesela Drew'ün ateşe verdiği ve kendisi söndürene kadar kayıklardan birini ve Rafe'in saçlarının uçlarını yaktığı ders. Ya da Milagros'un ve Tanaka'nın öğrencilerinin birlikte uygulama yaparken Kai Hale'in bir kertenkele elementali Jasper'ın gömleğinden içeri düşürdüğü

ders (Call, Kai'in bir madalyayı hak ettiğini düşünüyordu). Ya da Gwenda'nın mantardan yapılmış pizzamsı yemeği çok sevdiğinden, daha çok yemek istemesi ve şişirip kocaman yaptığı mantarın yemekhaneyi kaplaması ve hiç kimsenin –ustaların bile– mantarın büyümesi kontrol altına alınana dek günlerce içeri girememesi gibi.

Yeniden yemekhaneyi kullanmaya başladıkları akşam yemekte yosun ve yine puding vardı, hiçbir yerde tek bir mantar yoktu. Yosunun ilginç yanı, tadının asla aynı olmamasıydı; bazen biftek, bazen balık ekmek, bazen ise baharatlı ve acı sosa bulanmış sebze tadında oluyordu. Üstelik renkleri aynı olsa da. O geceki gri pudingin tadı karamel gibiydi. Celia, Call'u kâsesini dördüncü kez doldururken yakalayınca neşeyle kaşığını Call'un bileğine değdirdi.

"Haydi, galeriye gelmelisiniz," dedi. "Orada müthiş atıştırmalıklar var."

Call masada oturan Aaron ve Tamara'ya baktı, ikisi omuz silkerek teklifi kabul ettiler. Üçü birbirlerine karşı hâlâ mesafeliydi ve ancak gerektiğinde konuşuyorlardı. Call ikisinin aklında ken-

disini affetmek olup olmadığım merak ediyordu. Yoksa onu asla affetmeyecekler ve okulda geçireceği kalan süre hep öyle huzursuz mu geçecekti?

Call kâsesini masaya bıraktı ve birkaç dakika sonra kendisini gülüşerek galerinin yolunu tutan bir grup Demir Yıl öğrencisinin arasında buldu. Call yolda duvarlardaki pırıltılı kristallerin koridoru ince bir kar tabakasıyla kaplıymış gibi gösterdiğini fark etti.

Acaba o koridorlardan herhangi biri Usta Rufus'un ofisine gidiyor muydu? O ofise gizlice girip şu hortum telefonu kullanmayı düşünmediği bir tek günü geçmiyordu. Fakat Usta Rufus onlara kayıkları nasıl idare edeceklerini öğretene dek Call oraya gitmek için başka bir yol bulmalıydı.

Tünellerin aşina olmadığı bir kısmından geçtiler. Orada yol hafifçe yukarı eğim alıyordu ve bir yeraltı gölünün üzerinden geçen kestirme bir yol vardı. İlk kez Call mesafenin uzamasına aldırış etmedi çünkü mağaraların o kısmında bakacak bir sürü hoş şey vardı; donmuş bir şelale gibi görünen beyaz kalsitten bir damlataş oluşumu, şekli sahanda yumurtayı andıran katı kitleler ve ka-

yaların içindeki bakırın etkisiyle maviye ve yeşile çalan dikitler.

Diğerlerinden daha yavaş yürüyen Call geriden geliyordu, Celia onunla sohbet etmek için hızını kesti. Call'un daha önce görmediği şeyler gösterdi; kayaların tepesinde kalan, yarasaların ve semenderlerin yaşadığı delikler gibi. İki geçide açılan büyük, daire şeklinde bir odaya girdiler. Geçitlerden birinin girişinde parıltılı kaya kristalleriyle *Galeri* yazıyordu. Diğerinde ise *Görev Kapısı* yazılıydı.

"Bu nedir?" diye sordu Call.

Drew sorusuna kulak misafiri olunca, "Mağaralardan çıkmanın bir başka yolu," diye yanıt verdi. Sonra yüzünde tuhaf bir suçluluk ifadesi belirdi, bundan bahsetmemesi gerekiyormuş gibi.

Belki de Call büyü okulunun kurallarını anlamayan tek kişi değildi. Dikkatle baktığında Drew'ün de en az kendisi kadar bitkin göründüğünü fark etti.

"Fakat öylece gidemezsin," diye ekledi Celia, Call'a alaycı bir bakış attı. Sanki Call'un ne zaman yeni bir çıkış yolu öğrense o yolu kaçmak için

kullanıp kullanamayacağını düşünüyormuş gibiydi. "Kapı sadece görevlere çıkan çıraklar için."

Call diğerlerinin peşinden galeriye yürürken, "Görevler mi?" diye sordu. Celia'nın daha önce görevler hakkında bir şeyler söylediğini anımsadı; öğrencilerinin tamamının neden Magisterium'da olmadığını öyle açıklamıştı.

"Ustaların getir götür işleri. Elementallerle savaşmak. Kaos taşıyanlarla savaşmak falan," dedi Celia. "Bilirsin işte, büyücü işleri."

Tabii, diye düşündü Call. *Dönüşte biraz ot toplar, bir de ejder öldürürüm. Hiç sorun değil.* Fakat kendisiyle hâlâ konuşan tek kişi olan Celia'yı kızdırmak istemediğinden düşüncelerini kendisine sakladı.

Galeri çok genişti; tavanı en az otuz metre yükseklikteydi ve bir yanında göz alabildiğince uzanan bir göl, gölün üzerinde çok sayıda küçük adacık vardı. Birkaç çocuk nazikçe buhar çıkaran suya atlıyordu. Kristal bir duvarda bir film gösteriliyordu; Call daha önce bu filmi görmüştü ama onun izlediği versiyonda olayların böyle gelişmediğinden emindi.

Tamara aceleyle dizi dizi, kocaman, kadifemsi şapkalı mantarları tabure olarak kullanan çocukların yanına geçip, "Bu kısma bayılıyorum," dedi. Jasper bir anda belirip küt diye Tamara'nın yanına oturdu. Biraz şaşırmış görünen Aaron da yerine geçti.

"Köpüklü içecekleri denemelisin," dedi Celia. Call'u çekiştirip kocaman, camdan bir içecek çeşmesinin bulunduğu bir kaya çıkıntısına götürdü. İçi suya benzeyen bir sıvıyla dolu olan içecek çeşmesi üç sarkıtın yanında duruyordu. Celia bir bardak alıp çeşmeden doldurdu, sonra bardağı sarkıtlardan birinin altına sıkıştırdı. Suyun içine bir miktar mavi sıvı fışkırırken bardakta küçük bir girdap belirdi, girdap mavi sıvıyla berrak sıvıyı birbirine karıştırdı. Karışan sıvının yüzeyine baloncuklar yükseldi.

"Haydi, bir dene," dedi Celia.

Call içeceğe şüpheci bir bakış attıktan sonra bardağı ondan alıp tepesine dikti.

Sanki ağzının içinde tatlı yabanmersini, karamel ve çilek kristalleri patlıyordu.

Call sıvıyı yuttuktan sonra, "Bu *inanılmaz*," dedi.

Celia kendisi için doldurduğu bardağa bakıp sırıtarak, "En sevdiğim yeşil olan," dedi. "Tadı erimiş lolipop gibi."

Kaya çıkıntısının üzerinde başka ilginç görünümlü atıştırmalıklar da vardı; şekere banılmış gibi duran kâseler dolusu parlak taş; simya sembolleri şeklinde yoğrulmuş, üzerleri tuzdan parlayan gevrekler ve bir kâse dolusu, içleri ilk bakışta patates cipsi gibi görünen ama dikkatle bakınca sarısı daha koyu bir tür yiyecek. Call bu son yiyeceği bir denedi. Tadı tereyağlı patlamış mısır gibiydi.

Celia onu bileğinden tutup, "Haydi," dedi. "Filmi kaçırıyoruz." Onu yumuşak, mantardan taburelere götürdü. Call diğerlerinin yanma biraz gönülsüzce gitti. Tamara ve Aaron'la arası hâlâ limoniydi. Onlardan sakınıp galeriyi kendi başına keşfe çıkmasının daha iyi olabileceğini düşündü. Fakat zaten kimsenin ona aldırdığı da yoktu, herkes uzaktaki duvara yansıtılan filmi izliyordu. Jasper sık sık eğilip Tamara'nm kulağına fısıldıyor, Tamara onun söylediklerine kıkırdayarak karşılık veriyordu. Jasper'ın diğer yanında oturan

Aaron ise Kai'le sohbet ediyordu. Neyse ki birçok tabureye üst sınıflardan çocuklar oturmuştu. Bu sayede Call kasten kendi grubundaki çıraklara yakın oturmuyormuş gibi görünmüyordu.

Call taburesine kurulduğunda filmin tam olarak *yansıtılmadığını* fark etti. Duvarın üzerinde katı, blok halinde renkli hava süzülüyor, renkler oradan oraya akıl almaz ölçüde hızlı hareket ederek bir sinema perdesi yanılsaması yaratıyordu. Kendi kendine, *Hava büyüsü,* dedi.

Kollarını dizlerine dolamış halde gözlerini perdeden ayırmayan Celia, "Film işinden Alex Strike sorumlu," dedi. "Onu tanıyorsundur belki."

"Nereden tanıyayım ki onu?"

"Bronz Yıl'da. En iyi öğrencilerden biri. Ara sıra Usta Rufus'un asistanlığını yapıyor." Celia'nın sesinde hayranlık vardı.

Call omuzlarının üzerinden geriye baktı. Taburelerin oluşturduğu sıraların gerisinde, gölgelerin arasında daha yüksek bir oturak vardı. Oturakta son birkaç gündür üçüne sandviç getiren uzun ince, kahverengi saçlı oğlan oturuyordu; gözlerini karşısındaki sinema perdesine dikmişti. Parmak-

ları ileri geri hareket ediyor, bu haliyle bir kuklacıyı andırıyordu. O parmaklarını oynattıkça perdedeki şekiller hareket ediyordu.

İçindeki küçük, hain ses, *"Bu gerçekten müthiş,"* dedi. *Bunu yapmak isterim.* Sesi susturdu. Birinci Büyü kapısından geçer geçmez okuldan ayrılacaktı. O yıl bitecek ve hiçbir zaman bir Bakır Yıl ya da Bronz Yıl öğrencisi olmayacaktı.

Film bittiğinde –Call *Yıldız Savaşları*'nda Darth Wader'ın Ewok'larla konga dansı yapmadığından gayet emindi ama filmi sadece bir kez izlemişti– herkes ayağa fırlayıp alkış tuttu. Alex Strike saçlarını geriye atıp sırıttı. Call'un kendisine baktığını görünce başım salladı.

Çok geçmeden herkes başka eğlenceli işler yapmak için odaya dağıldı. Call içerisinin çocuklara gözetmenlik yapan büyüklerin olmadığı bir Atari salonu gibi olduğunu düşündü. Türlü renklerde kabarcıklar çıkaran sıcak su dolu bir havuz vardı. Aralarında Tamara'nın ablasının ve Alex'in de olduğu büyük öğrencilerden bir kısmı havuzda yüzüyor, suyun yüzeyinde küçük girdaplar oluşturarak eğleniyordu. Call bir süre bacaklarını suya

soktu; onca yürüyüşten sonra bu ona iyi gelmişti. Ardından omuzlarına tüneyen evcilleştirilmiş yarasaları meyve parçalarıyla besleyen Drew ve Rafe'e katıldı. Yarasaların yumuşak kanatları yanaklarını gıdıkladıkça Drew kıkır kıkır gülüyordu. Sonra Call mavi bir ateş topuna sopayla vurulan tuhaf oyunu oynamak için Kai ve Gwenda'nın yanına gitti. Topun göğsüne çarpmasıyla aslında soğuk olduğunu fark etti. Gri üniformasına buz kristalleri bulaşsa da buna aldırış etmedi. Galeri öyle eğlenceli bir yerdi ki tüm endişeleri aklından çıkıp gitti; Usta Rufus, babası, büyüsünün bağlanması hatta ve Aaron ve Tamara'nın kendisinden nefret etmeleri.

Merak ediyordu. *Bundan vazgeçmek zor mu olacak?* Bir büyücü olduğunu, fokurdayan pınarlarda oyunlar oynayıp yoktan filmler var ettiğini hayal etti. Bu işte iyi olduğunu hayal etti; hatta bir usta olduğunu. Fakat sonra aklına yalnız başına mutfak masasında oturup oğlu için endişelenen babasını düşünüp kendisini kötü hissetti.

Drew, Celia ve Aaron odalarına dönmek için ayaklanınca Call da onlarla gitmeye karar verdi.

Orada daha fazla oyalanırsa sabaha keyifsiz olacaktı; ayrıca onlar olmadan dönüş yolunu bulabileceğinden de emin değildi. Mağaralarda geldikleri yoldan geri gittiler. Call günlerdir ilk kez kendisini rahatlamış hissediyordu.

Yolda Celia, "Tamara nerede?" diye sordu.

Call galeriden ayrılırlarken Tamara'yı kız kardeşinin yanında görmüştü. Yanıt verecekken Aaron söze girdi. "Kız kardeşiyle tartışıyordu."

Call şaşırdı. "Ne konuda?"

Aaron omuz silkti. "Kimiya, Tamara'nın Demir Yıl'ını galeride oyunlar oynayarak boşa geçirmemesi gerektiğini söylüyordu. Çalışması gerektiğini."

Call kaşlarını çattı. Hep bir kardeş istemişti ama birden bu fikri yeniden düşünme gereği duydu.

Yanında duran Aaron kaskatı kesildi. "Şu gürültü de ne?"

"Görev Kapısı'ndan geliyor," diye yanıt verdi Celia, endişeli bir hali vardı. Hemen sonra sesleri Call da işitti: Botların taş zeminde çıkardığı sesler ve taş duvarlarda yankılanan insan sesleri. Birileri yardım istiyordu.

Aaron fırlayıp Görev Kapısı'na giden geçitte

koşmaya başladı. Kalanlar bir süre tereddüt ettikten sonra onun peşinden gittiler; Drew o kadar geride kalmıştı ki hızlı yürümeye çalışan Call'la yan yana gidiyordu. Geçit birbirini itip kakan insanlarla dolmaya başladı; az kalsın Call'u yere devireceklerdi. Bir şeyin kolunu kavramasıyla Call aniden duvara doğru çekildi.

Aaron. Ağzı ince bir çizgi şeklini alan Aaron duvara yaslanmış, yaşça onlardan büyük çocukların geçide topallayarak girişlerini izliyordu. Bazılarının gümüş, bazılarının altın bileklikleri vardı. Bir kısmı birbirlerine tutturulmuş dallardan yapılmış iğreti sedyelerde taşınıyordu. İçlerinden bir oğlana iki çırak omuz veriyordu; oğlanın üniformasının önü tamamen yanmış gibi duruyordu ve altındaki kızarmış teninde kabarcıklar oluşmuştu. Hepsinin de üniformaları kavrulmuştu ve yüzleri siyah kurumla boyanmıştı. Çoğunun yaraları kanıyordu.

Drew ağlayacak gibiydi.

Call, Aaron'm yanında duvara yaslanan Celia'nın ateş elementalleri hakkında bir şeyler söylediğini işitti. Call yanından geçen, sedyede acı içinde

kıvranan bir oğlana gözlerini dikti. Üniformasının yeni tamamen yanan oğlanın kolu, ateşte bir çıra gibi parlıyordu.

Ateş yanmak ister, diye düşündü Call.

"Siz! Siz Demir Yıl öğrencileri! Burada olmamanız gerek!" Bağıran, kaşlarını çatarak yaralılar grubundan ayrılan Usta North'tu. Call ustanın onları kalabalıkta nasıl seçtiğinden ya da neden orada olduğundan emin olamıyordu.

Ustanın sözünü ikiletmediler. Çil yavrusu gibi dağıldılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün yine kumla ve yorgunlukla geçti. O gece yemekhanede Call elinde yosunla ve içinde kristalimsi parçacıklar parıldayan bir yığın kurabiyeyle dolu tabağıyla bir sandalyeye yığıldı. Celia kurabiyelerden birini ısırdığında çatlayan camı anımsatan bir ses çıktı.

Call, Tamara'ya, "Bunları yemek güvenlidir, değil mi?" diye sordu. Tamara dudaklarını ve dilini çivit mavisine boyayan mor bir pudingi kaşıklamakla meşguldü.

Tamara gözlerini devirdi. Gözlerinin altında koyu morluklar olsa da her zamanki gibi serin-

kanlıydı. Call alınmıştı. Tamara'nın bir robot olduğuna kanaat getirdi. İnsani duyguları olmayan bir robot. Kısa devre yapmasını diledi.

Celia, Call'un Tamara'ya attığı sert bakışı görünce bir şeyler söylemeye çalıştı ama ağzının içi kurabiye doluydu. Birkaç sandalye ötede Aaron, "Tek yaptığımız kumları ayırmak," diyordu. "Saatlerce. Demek istediğim, bunun bir nedeni olduğuna eminim ama..."

Jasper, "Eh, senin adına üzgünüm," diye araya girdi. "Usta Lemuel'in çırakları bir süredir elementallerle mücadele ediyorlar ve biz de Usta Milagros'la müthiş şeyler yapıyoruz. Ateş topları yaptık ve bize topraktaki metali yerden yükselmek için nasıl kullanacağımızı gösterdi. Yerden neredeyse iki buçuk santim yükseldim."

"Vay," dedi Call, sesinden küçümseme akıyordu. "Tam iki buçuk santim ha!"

Jasper öfkeyle parlayan gözlerle Call'a doğru döndü. "Aaron ve Tamara senin yüzünden eziyet çekiyorlar. Sınavlarda berbattın. Bu yüzden sizin grubunuz kum havuzuna takılıp kalmışken biz doğru dürüst işler yapabiliyoruz."

Call kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. Bu doğru değildi. Doğru olamazdı. Masada oturan Aaron'ın başını iki yana sallayıp konuşmaya yeltendiğini gördü. Fakat Jasper'ın durmaya niyeti yoktu. Yüzünde alaycı bir sırıtışla, "Ayrıca yerinde olsam yerden yükselmeyi öyle küçümsemezdim Hunt. Belki bedenini havaya kaldırmayı bir öğrenebilsen etrafta topallayıp Tamara ve Aaron'a ayak bağı olmazdın bu kadar."

Ağzından çıkan sözler Jasper'ı afallatmıştı sanki. O kadar ileri gideceğini kendisini de ummuyormuş gibi.

Birisi ilk kez Call'a benzer laflar söylemiyordu. Fakat her defasında Call'a yüzüne bir kova soğuk su atılmış gibi gelirdi.

Aaron gözlerini fal taşı gibi açarak oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Tamara elini masaya vurdu. "Kapa çeneni Jasper! Call yüzünden kum ayırmıyoruz biz. Benim yüzümden yapıyoruz bunu. Suç bende, tamam mı?"

"Ne? Hayır!" Jasper işittiklerine anlam veremiyor gibiydi. Tamara'yı kızdırmak istemediği belliydi. Belki de onu etkilemeyi ummuştu. "Sınav-

da çok başarılı oldun. Hepimiz olduk, o hariç. O benim yerimi çaldı. Ustanız onun haline acıdığından..."

Aaron elindeki çatalı sıkarak ayağa kalktı. Öfkeli görünüyordu.

Jasper'a, "*Senin* yerin diye bir şey yok," diye çıkıştı. "Bu sadece puan konusu değil. Mesele ustanın kime eğitim vermek istediği ve Usta Rufus'un *seni* neden istemediğini apaçık görebiliyorum."

Aaron bunları öyle yüksek sesle söylemişti ki yakındaki diğer masalarda oturanlar da onları izlemeye başladı. Jasper'a tiksintiyle bakan Aaron elindeki çatalı masaya fırlattı ve omuzlarını gererek, uzun adımlarla oradan uzaklaştı.

Jasper, Tamara'ya doğru döndü. "Galiba sizin grupta bir değil, iki kaçık varmış."

Tamara, Jasper'ı uzun uzun süzdü. Ardından puding kâsesini alıp oğlanın kafasından aşağı boca etti. Mor, yapışkan yiyecek suratından aşağı akarken oğlan hayretler içinde ciyakladı.

Bir an için Call şaşkınlıktan ne tepki vereceğini bilemedi. Sonra kahkahalar atmaya başladı. Celia da. Jasper kafasının sıkıştığı kâseyi çıkarma-

ya uğraşırken masada bir kahkaha tufanı koptu. Call daha da çok gülmeye başladı.

Fakat Tamara gülmüyordu. Soğukkanlılığını öyle tamamen yitirdiğine inanamıyor gibiydi. Uzunca bir süre kalakaldıktan sonra apar topar ayağa kalkıp Aaron'ın gittiği tarafta kalan kapıya koştu. Odanın diğer yanında ablası Kimiya kollarını göğsünde kavuşturmuş kınayan gözlerle ona bakıyordu.

Jasper kâseyi masaya atıp Call'a baktı. Gözlerinde keder ve katıksız bir nefret vardı. Saçı puding içindeydi.

"Daha beter olabilirdi," dedi Call. "Şu yeşil şey de olabilirdi."

Usta Milagros, Jasper'ın yanında bitti. Ona peçeteler uzatıp neler olduğunu sordu. Hemen yandaki masada oturan Usta Lemuel herkese bir nutuk çekmek için oraya yöneldi; yarı yolda yüzü her zamanki gibi renk vermeyen Usta Rufus ona katıldı. Erişkinlerin lakırdısı sürüp gitse de Call'un onlara dikkat ettiği yoktu.

On iki yıllık ömründe Call'u babasından başka savunan olmamıştı. Ne birileri futbol maçında zayıf bacağını tekmelediğinde ne de beden eğitimi

dersinde bankta oturuyor diye ya da takım seçerken hep sona bırakıldığında çocuklar kendisine güldüğünde. Tamara'nın pudingi Jasper'ın kafasından aşağı döküşünü ve Aaron'ın sözlerini –*Bu sadece puan konusu değil; mesele ustanın kime eğitim vermek istediği*– düşündü ve içinde küçük bir coşku hissetti.

Sonra Usta Rufus'un kendisini eğitmek isteyişinin gerçek sebebini düşünmesiyle hissettiği coşku sönüp gitti.

Call yankı sesleriyle dolu taştan geçitlerden geçerek gruplarının kaldığı odalara yalnız başına yürüdü. Oraya vardığında Tamara kanepede oturuyordu; ellerini duman tüten taş bir fincana dolamıştı.

"Hey," dedi Call, oradan gitsin mi gitmesin mi bilemez halde kapı eşiğinde dikiliyordu. "Şey için teşekkürler; eh, yani teşekkürler işte."

Tamara burnunu çekerek ona baktı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Koridorda gezinmesi daha da tuhaf kaçacağından Call kapıyı çekip kapattı ve odasına yöneldi.

"Call, gitme," dedi Tamara.

Call dönüp ona ve kanepenin kolunun üzerinde oturmuş kendisine ve Tamara'ya endişeli bakışlar atan Aaron'a baktı. Tamara'nın siyah saçları hâlâ mükemmel, sırtı dimdik olsa da yüzü ağlamış gibi kızarmıştı. Aaron'm gözlerinde dertli bir bakış vardı.

"Şu kum meselesi benim suçum," dedi Tamara. "Üzgünüm. Başınızı derde soktuğum için üzgünüm. Öyle tehlikeli bir şey yapmamızı teklif ettiğim için üzgünüm. Şu zamana dek bu konuyu hiç açmadığım için de."

Call omuz silkti. "Senden bir fikir düşünmeni istemiştim; herhangi bir fikir. Suç sende değil."

Tamara, Call'a tuhaf bir bakış attı. "Fakat bana kızdığını sanmıştım."

Aaron başını sallayarak onu onayladı. "Evet, bize kızdığını sanmıştık. *Üç koca haftadır* tek kelime etmedin."

"Hayır," dedi Call. "Asıl siz üç koca haftadır *benimle* tek kelime konuşmadınız. Kızan sizdiniz."

Aaron'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne diye kızalım sana? Rufus'la başı derde giren biz değil sen oldun. Olanların suçunu üzerimize atmadın; istesen atabilirdin."

Tamara, "Bunu yapmamam gerektiğini bilmem gerekirdi," dedi fincanına öyle sıkı yapışmıştı ki parmak eklemleri ağarmıştı. "İkiniz büyü, Magisterium ve elementler hakkında pek bir şey bilmiyorsunuz. Fakat ben biliyorum. Ablam..."

"Kimiya mı?" diye sordu Call, şaşırmıştı. Bacağı ağrıyordu. Sehpanın üzerine tüneyip pamuklu üniformasının üzerinden dizini ovuşturdu.

Tamara fısıltıyla, "Bir ablam daha vardı," dedi.

Aaron da Tamara gibi sesini alçaltarak, "Ne oldu ona? Öldü mü?" diye sordu.

"Ölümden beter bir şey geldi başına," dedi Tamara. "Size bahsettiğim o şeylerden birine dönüştü; bir insan elementale. Toprakta sudaki balık gibi yüzebilen, duvarlardan taş hançerler fırlatabilen, yıldırımlar çaktırıp dev hortumlar yaratabilen büyük büyücüler vardır. O da büyüklerden biri olmak istiyordu; bu yüzden büyüsünü öyle zorladı ki sonunda büyünün kontrolüne girdi."

Tamara başını iki yana sallarken Call kızın gözlerinin önünde neler canlandığını merak ediyordu. "En kötüsü ise başta, ablam başarıdan başarıya koşarken babam onunla öyle gurur duyu-

yordu ki. Kimiya'ya ve bana onu örnek almamızı söyler dururdu. Şimdi ise o ve annem ablamdan bahsetmiyorlar bile. Adını bile anmıyorlar."

"Adı ne?" diye sordu Call.

Tamara şaşırmış gibiydi. "Ravan."

Aaron'ın eli bir saniye için havada kaldı; sanki Tamara'nın sırtını sıvazlamak istiyormuş ama bunu yapıp yapmamak konusunda kararsızmış gibi. "Sen onun gibi olmayacaksın," dedi. "Endişe etmene gerek yok."

Tamara bir kez daha başını salladı. "Kendime babam ya da ablam gibi olmayacağımı söyledim. Riske bile girmeyeceğimi. Her şeyi doğru yoldan, asla kolaya kaçmadan becerebileceğimi ve *buna rağmen* en iyi olacağımı ispatlamak istiyordum. Fakat sonra kolaya kaçtım; size de nasıl kolaya kaçılacağını öğrettim. Hiçbir şey ispatlayamadım."

"Öyle deme," dedi Aaron. "Bu gece bir şey ispatladın."

Tamara burnunu çekti. "Neymiş o?"

Call, "Jasper'ın saçında pudingle daha iyi göründüğünü," diye araya girdi.

Aaron gözlerini devirdi. "Bunu demeyecektim...

Yine de kesinlikle o anı görmeyi isterdim."

Call sırıtarak, "Müthişti," dedi.

"Tamara, arkadaşlarına değer verdiğini ispatladın sen. Biz de sana değer veriyoruz. Bundan böyle de kolay yollara başvurmaman için ne gerekiyorsa yapacağız." Call'a baktı. "Yapacağız, değil mi?"

"Evet," dedi Call, bu görev için biçilmiş kaftan olduğundan şüphe ederek botunun ucuna uzun uzun baktı. "Ve... Tamara..."

Tamara giysisinin yeniyle gözünün köşesini sildi. "Ne var?"

Call başını kaldırmadı; utancının boynundan yukarı yürüyüp kulaklarını pespembe yaptığını hissetti. "Daha önce kimse beni sizin gibi savunmamıştı."

Tamara ona, "Sen gerçekten güzel sözler mi söyledin şimdi bize?" diye sordu. "Bir şeyin yok ya?"

"Bilmiyorum," dedi Call. "Belki biraz uzanmam gerek."

Fakat Call gidip uzanmadı. Gecenin büyük bir kısmını arkadaşlarıyla konuşarak geçirdi.

ONUNCU BÖLÜM

İlk ayın sonunda Call diğer çıraklarla girecekleri sınavda hezimete uğramayı önemsemiyordu; Kum ve Sıkıntı Odası'ndan çıkmak her şeye değerdi. Yüzünde kayıtsız bir ifadeyle Aaron ve Tamara'yla oturuyordu; üçü üçgen şeklinde yerleşmiş, ezelden beri yaptıkları bir işmiş gibi kum tanelerini açıktan koyuya doğru grupluyordu. Aaron sohbet açmaya kalksa da Tamara ve Call öyle sıkılmışlardı ki homurdanmaktan öteye gidemediler. Yine de artık ara sıra birbirlerine gerçek dostların yaptığı gibi kaçamak gülümsemelerle bakıyorlardı. Bitkin ama hakiki bir dostluktu bu.

Öğle yemeği vakti geldiğinde duvar açıldı ama bu kez gelen Alex Strike değil, Usta Rufus'tu. Bir elinde tepesinden trompet ucu fırlayan kocaman, ahşap bir kutuyu andıran bir şey; diğer elinde ise renkli bir malzemeden yapılmış bir çanta tutuyordu.

Usta Rufus kutuyu yanı başındaki bir kayanın üzerine bırakıp, "Devam edin çocuklar," dedi.

Aaron gördüklerinden ürkmüştü. Call'a, "O da ne ki?" diye fısıldadı.

Rufus'a bakarken bile kumları ayırmaya devam eden Tamara, "Bir gramofon," dedi. "Müzik çalıyor ama elektrikle değil, büyüyle çalışıyor."

O anda gramofonun trompetinde müzik sesi patladı. Müzik çok yüksek sesliydi ve Call'a tanıdık gelmemişti. Müzikte son derece sinir bozucu, durmadan tekrar eden bir güm güm sesi vardı.

"*Maskeli Süvari*'nin müziği değil mi bu?" diye sordu Aaron.

Usta Rufus müziğin sesini bastırmaya çalışarak, "*Giyom Tell* uvertürü bu," diye bağırdı. "Şu nefeslileri bir dinleyin! İnsanın kanını kaynatıyor! Büyü yapmaya hazırlıyor!"

Müziğin tek yaptığı, düşünmeyi gerçekten ama

gerçekten güçleştirmekti. Call odaklanmakta zorlandığını fark etti; bu da tek bir kum tanesini bile havaya kaldırmayı bir eziyete çeviriyordu. Tam kum tanesini kontrolü altına aldığını düşündüğünde müzik birden yükseliyor ve konsantrasyonu bozuluyordu.

Hayal kırıklığıyla oflayıp gözlerini açtığında Usta Rufus'un çantayı açıp içinden pancar kırmızısı bir solucan çıkardığını gördü. Usta Rufus solucanı bir ucundan ısırınca Call solucanın şekerden olmasını diledi.

Call kumu hareket ettirmek yerine gramofonu mağara duvarına çarptırmaya odaklansa ne olacağını düşündü. Başını kaldırdığında Tamara'nın kendisine öfkeyle baktığını gördü.

"Aklından bile geçirme," dedi Tamara, Call'un zihnini okuyabiliyormuş gibi. Kıpkırmızı olmuştu; müziğe rağmen kuma odaklanmaya çalışırken siyah saçları alnına yapışmıştı.

Açık mavi bir solucan Call'un şakağına çarpıp havaya kaldırdığı toprağın kucağına düşmesine neden oldu. Solucan sekip yere düştü. *Peki, kesinlikle şekerden bir solucan bu.* Call'a bunu düşün-

düren solucanın gözleri olmaması ve jelatinimsi görünüşüydü.

Diğer yandan Magisterium'da bu tanıma uyan birçok canlı vardı.

"Yapamıyorum," dedi Aaron, soluk soluğa. Ellerini havaya kaldırmıştı; kumlar dönerken Aaron'm yüzü kendisini zorlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Turuncu bir solucan omzundan sekti. Rufus çantayı açmış, avuç dolusu solucan fırlatıyordu. "Of!" dedi Aaron, solucanlar can yakmasa da gerçekten ürkütücüydü. Yeşil bir solucan Tamara'nın saçma takılmıştı. Tamara ağlayacak gibiydi.

Duvar tekrar açıldı. Bu kez gelen Alex Strike'tı. Elinde bir çanta tutuyordu ve gözlerini solucan fırlatmaya devam eden Usta Rufus'tan, yoğunlaşmak için ellerinden geldiğince mücadele eden çıraklara çevirdiğinde yüzünde neredeyse kötücül bir sırıtış vardı.

Rufus neşeyle, "İçeri gel, Alex!" dedi. "Sandviçleri şuraya bırak! Şu müziğin keyfini çıkar!"

Call, Alex'in kendi Demir Yıl'ını anımsayıp anımsamadığını merak ediyordu. Alex'in ateşle oynamak ya da yerden yükselmek gibi havalı işler

yapmayı öğrenen diğer çırak gruplarının yanına uğramıyor olmasını diledi. Jasper, Call'un o gün neler yapmak zorunda kaldığını öğrense onunla durmadan alay ederdi.

Call katı bir tavırla kendi kendine, *Bunun önemi yok*, dedi. *Kuma odaklan.*

Tamara ve Aaron kum tanelerini hareket ettiriyor, yuvarlıyor, havaya yükseltiyordu. Öncesine kıyasla daha yavaş çalışsalar da son derece yoğunlaşmışlardı; enselerine şeker solucanlar çarparken bile çalışmaya devam ediyorlardı. Tamara'nm örgüsüne bu kez de mavi bir solucan dolanmıştı ama o bunu fark etmiyor gibiydi.

Call gözlerini yumup zihnini odakladı.

Bir solucanın nemli ve soğuk dokusunun yanağına çarptığını hissetse de bu defa kumun yere düşmesine izin vermedi. Müzik kulaklarında gümbürdese de kendisini tüm olumsuz etkilerden soyutlamıştı. Başta kum tanelerini birer birer oynatırken kendisine güveni geldikçe daha da çok sayıda taneciği hareketlendirmeye başladı.

Görsün bakalım Usta Rufus, diye düşündü.

Üçü öğle yemeği arası verene dek bir saat böyle

geçti. Yeniden işe döndüklerinde ise büyücü onları vals bombardımanına tuttu. Çırakları kumu ayırırken Rufus bir kayanın üzerinde oturmuş, bulmaca çözüyordu. Ders süresini saatlerce aşmalarını ve akşam yemeğini kaçırmalarını dert etmiyor gibiydi.

Ağır adımlarla odalarına dönerken yorgun ve pistiler; ortak odalarına yemek bırakıldığını gördüler. Call şaşırtıcı şekilde keyfinin yerinde olduğunu fark etti. Sonrasında Aaron bir solucanla vals yapan Usta Rufus taklidiyle Call'u ve Tamara'yı kahkahalara boğdu.

Ertesi sabah Usta Rufus alarmın çalmasının hemen ardından kapılarında belirdi; elinde ilk sınavda takımını diğerlerinden ayırt edecek pazı bantları vardı. Üçü heyecanla haykırdı. Tamara'nın haykırışı mutluluktan, Aaron'ınki etrafındakilerin mutlu olmasının ona coşku vermesinden, Call'unki ise kesinlikle öleceklerini düşünmesinden kaynaklanıyordu.

Tamara şevkle pazı bandını koluna takarken, "Ne tür bir sınav olacağını biliyor musunuz?" diye sordu. "Hava sınavı mı yoksa ateş, toprak ya da su

sınavı mı? Bize bir ipucu verebilir misiniz? Hani şöyle ufacık, minnacık bir ipucu..."

Usta Rufus'un kendisine sert bir bakış atmasıyla Tamara sustu. "Hiçbir çırağa nasıl sınanacakları bilgisi önceden verilmez," dedi Usta Rufus. "Haksız bir avantaj sağlayabilir bu. Bileğinizin hakkıyla kazanmalısınız."

"Kazanmak mı?" dedi Call, afallamıştı. Usta Rufus'un onlardan sınavda birinci gelmelerini isteyeceği aklına gelmemişti. Özellikle de koca bir ayı kumla uğraşarak geçirmelerinin ardından. "Biz *kazanmayacağız*." Call daha çok *hayatta kalmalarının* derdindeydi.

"İşte aradığımız ruh bu!" Aaron sırıtmamak için kendisini tutuyordu. Pazı bandını takmıştı bile; dirseğinin hemen üzerine. Nasılsa bandı gerçekten havalı göstermeyi başarmıştı. Call ön koluna doladığı kendi bandının bir sargı gibi göründüğünden hayli emindi.

Usta Rufus gözlerini devirdi. Call'un ağzı istemsiz bir gülümsemeyle büküldü ve bu da onu endişelendirdi. Sanki artık Usta Rufus'a alışmış, yüz ifadelerinin anlamını çözebilecek kadar aşina

olmuştu ve bu ifadelere kendiliğinden tepki veriyordu.

Belki Gümüş Yıl'a geçtiklerinde Usta Rufus sırf gür kaşlarından birini kaldırarak karmaşık büyü teorilerini onların zihnine aktarıverirdi.

"Haydi gelin," dedi büyücü. Dramatik bir hareketle arkasına dönüp üçünü kapıdan çıkararak, Call'un artık ana koridor olduğunu düşündüğü yerden geçirdi. Pırıldayan fosforlu yosunların arasında ilerleyip Call'un daha önce görmediği helezonik bir merdivenden bir mağaraya indiler.

Diğer okulunda hep spor yapmak istemişti. En azından burada ona bir şans veriyorlardı. Call'a düşen de ayak uydurmaktı artık.

Mağara bir stadyum büyüklüğündeydi; devasa sarkıtlar ve dikitler dişleri andırıyordu. Demir Yıl çıraklarının çoğu ustalarıyla oradaydılar. Jasper, Celia'yla konuşuyor; geniş el kol hareketleriyle iç içe girip karmaşık bir düğüm şekli almış dikitlere işaret ediyordu. Usta Milagros zeminin biraz üzerinde süzülüyor, çocuklardan birini de kendisi gibi havaya yükselmesi için yüreklendirmeye çalışıyordu. Herkes bitmez tükenmez bir enerjiyle

hareket ediyordu. En gergin görünen ise Alex'le fısıldaşan Drew'dü. Alex her ne diyorsa Drew işittiklerinden hoşlanmıyor gibiydi.

Call odanın daha da içlerine doğru gidip olacakları kestirmeye çalışarak etrafına bakındı. Bir duvarın dibinde önünde parmaklıklar varmış gibi duran, kalsitten bir kafesi andıran, geniş bir mağara vardı. Call mağaraya baktığında sınavın hayal ettiğinden de korkutucu olmasından endişe etti. Dalgınca bacağını ovarken orada olsa babasının ne diyeceğini düşündü.

Muhtemelen şöyle derdi babası: *İşte bu kısımda öleceksin.*

Öte yandan, Tamara ve Aaron'a savunmaya değer olduğunu ispatlaması için bir fırsat da olabilirdi bu.

Usta Rufus'un peşinden birkaç öğrenci daha içeri girerken Usta North, "Demir Yıl çırakları!" dedi. "Size ilk uygulamanızı açıklıyorum. Elementallerle savaşacaksınız."

Bastırılmış korku ve heyecan nidaları odaya yayıldı. Call'un keyfi kaçtı. Şaka mı yapıyorlardı? Çıraklardan hiçbiri buna hazır değildi; ga-

yet emindi bundan. Kendisiyle aynı fikirde olup olmadıklarını anlamak için Aaron ve Tamara'ya baktı. İkisinin de beti benzi atmıştı. Tamara pazı bandına yapışmıştı.

Call çıldırmış gibi Usta Rockmaple'ın iki hafta önceki cuma günü elementallerle ilgili verdiği dersi anımsamaya çalıştı. *Başıboş elementalleri çevrelerine zarar veremeden dağıtmak büyücülerin sorumluluğundaki önemli görevlerden biridir.* Böyle demişti. *Kendilerini tehdit altında hissederlerse dağılıp yeniden elementlerine dönüşürler. Yeniden bütünleşmeleri büyük bir enerji gerektirir.*

Demek tek yapmaları gereken elementalleri korkutmaktı. Aman ne güzeldi.

Usta North'un alm kırıştı; öğrencilerin endişesini fark etmiş gibiydi. Onları, "İyi iş çıkaracaksınız," diye yüreklendirdi.

Call'a dayanaksız bir iyimserlik gibi gelmişti bu. Çırakları tepelerinde vızır vızır uçan intikam peşinde ejderlerle yerde yatarken, Usta Rufus'u da başını iki yana sallayıp, "*Belki önümüzdeki yılki çıraklar daha iyi çıkar*," derken hayal etti.

"Usta Rufus," diye tısladı Call, sesini yükselt-

memeye çalışıyordu. "Bunu yapamayız. Bizim alıştırmalarımızda..."

"Bilmeniz gerekenleri biliyorsunuz," dedi Rufus. Gizemli sözlerinin ardından Tamara'ya döndü. "Elementler ne ister?"

Tamara yutkundu. "*Ateş yanmak ister*," dedi. "*Su akmak ister, hava yükselmek ister, toprak bağlamak ister, kaos yutmak ister.*"

Rufus elini Tamara'nın omzuna koydu. "Üçünüz Büyünün Beş İlkesi'ni ve size öğrettiklerimi aklınıza getirirseniz başarılı olursunuz." Ardından Usta Rufus onlardan ayrılıp odanın uzak ucundaki diğer büyücülerin yanına gitti. Büyücüler kayaları oturaklara dönüştürmüş, rahat tavırlarla yayılmış oturuyorlardı. Arkalarında kalan bazı büyücüler de içeri giriyorlardı. Orada, aralarında Alex'in de olduğu üst sınıflardan birkaç öğrenci de vardı; mağara ışığı bilekliklerinden yansıyordu. Işıklar kısılırken Demir Yıl öğrencileri odanın ortasında duruyorlardı. Etrafları büsbütün karardı ve odaya sessizlik çöktü. Çırak grupları ağır ağır bir araya gelip tek ve geniş bir grup oluşturdular; yüzleri gerisinde bilinmezlik olan parmaklığa dönüktü.

Uzunca bir süre Call gözlerini parmaklıkların ötesindeki karanlığa dikti; ta ki orada bir şeyler olduğundan şüpheye düşene dek. Belki de bu sınavın amacı çırakların, büyücülerin on iki yaşında çocukları gladyatörler gibi ejderlerle savaştıracaklarına gerçekten inanıp inanmayacaklarını görmekti.

Sonra pusun içinde parlayan gözler gördü. Kocaman pençeli ayaklar toprağı döverken mağaradan üç yaratık çıktı. Her biri iki adam boyundaydı ve arka ayaklarının üzerinde dikiliyorlardı. Bedenleri öne eğikti ve dikenli kuyruklarını sürüklüyorlardı. Kollarının olması gereken yerde havayı döven geniş kanatlar vardı. Başları tavana varan yaratıkların kocaman, sivri dişli çeneleri sertçe açılıp kapanıyordu.

Babasının tüm uyarıları Call'un kafasının içinde çınlıyor, nefesini kesiyordu. O ana dek bu kadar korktuğunu anımsamıyordu. Ağır ağır, iştahla kendisine doğru gelen şu kâbus gibi yaratıkların yanında hayalinde kurduğu, dolaplara ve yatakların altına gizlendiklerini düşündüğü tüm canavarlar gölgede kalıyordu.

Ateş yanmak ister, diye düşündü Call. *Su akmak ister. Hava yükselmek ister. Toprak bağlamak ister. Kaos yutmak ister. Call da hayatta kalmak ister.*

Hayatta kalma konusunda farklı hisler içinde olduğu belli olan Jasper çırakların arasından sıyrıldı ve var gücüyle bağırıp ejderlerin üzerine yürüdü. Elini, avucu öne bakacak şekilde canavarlara doğru uzattı.

Parmaklarından küçücük bir ateş topu fırladı. Top ejderlerden birinin başının yanından geçti.

Yaratık öfkeyle kükrerken Jasper olduğu yere çakıldı. Bir kez daha avucunu öne çıkarsa da bu kez elinden sadece duman çıktı. Biraz olsun ateş gelmemişti.

Bir ejder Jasper'a doğru adım attı ve ağzını açmasıyla alt ve üst çenelerinin arasından mavi bir sis püskürdü. Sis havada yavaşça, kıvrılarak ilerlese de Jasper'ın kaçamayacağı kadar hızlıydı. Jasper kendisini yana atsa da sis üzerine çöküp etrafını sardı. Hemen sonra Jasper sisin içinde havaya yükselmeye başladı; bir sabun köpüğü gibi süzülüyordu.

Diğer iki ejder havaya fırladı.

"Hay lanet," dedi Call. "Böyle şeylerle nasıl savaşabiliriz ki?"

Aaron'ın yüzüne öfke oturdu. "Haksızlık bu."

Jasper haykırmaya başlamıştı; ejderin nefesinin dumanları üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. İlk ejder tembelce bir hareketle kuyruğunu ona vurdu. Call içinde kıvılcımlanan acıma hissini bastıramadı. Diğer çıraklar gözleri yukarı dikili halde, öylece kalakaldılar.

Aaron derin bir nefes alıp, "Ne olacaksa olsun," dedi. Call ve diğerlerinin bakışları altında ileri fırlayıp en yakınındaki ejderin kuyruğuna atıldı. Yaratığın kuyruğunu aşağı indiği anda yakalamayı başardı. Şaşıran ejder gök gürültüsünü andıran bir çığlık attı. Kuyruk dört bir yana sallanıyor, Aaron'ı tepinen yabani bir atın üzerindeymiş gibi bir aşağı bir yukarı savuruyordu. Kabarcığın içindeki Jasper ayağa kalkıp tavandaki sarkıtların arasında oradan oraya savruluyor, haykırıyor, tepiniyordu.

Ejder kuyruğunu bir kırbaç gibi şaklatınca Aaron savruldu. Tamara'nın ağzından bir korku nidası çıktı. Rufus bir elini uzattı; elinden buz

kristalcikleri fırladı; yarı yolda birleşen kristaller Aaron'ı yere düşmesine birkaç santim kala tutan ele benzer bir şekil alıp o halde donuverdi.

Call büyük bir rahatlama duydu. Ustaların kendilerine yardım etmek için kıllarını bile kıpırdatmayacakları, onları öylece ölüme terk edecekleri düşüncesinin kendisini nasıl da endişelendirdiğini ancak o an fark etmişti.

Aaron parmaklar arasında debelenip kurtulmaya çalıştı. Demir Yıl çıraklarından birkaçı yan yana ikinci ejdere yaklaşmaya başladı. Gwenda ellerinin arasında kertenkelelerin sırtlarındaki alev kadar mavi bir ateş oluşturdu. Ejder onlara doğru hımbılca esneyerek nefesini ağır ağır verdi. Çıraklar haykırarak birer birer yerden yükselmeye başladılar. Celia yükselirken bir buz parçası fırlattı. Buz yaratığı ıskalayıp ikinci ejderin başının hemen soluna isabet etti. Ejder kükredi.

"Call!" Call, Tamara'nın telaşlı fısıltısının geldiği yöne döndüğünde onun bir dizi dikitin arkasına gizlendiğini gördü. Call onun ardından gidecekken grubun yan tarafında donakalan Drew'ü görüp durdu.

Onu tek fark eden Call değildi. Üçüncü ejder kıstığı gözlerinde yırtıcı, sarı bir pırıltıyla kıvrılıp döndü ve dehşete kapılmış çırakla yüz yüze geldi.

Drew her iki kolunu avuçları aşağı bakacak şekilde salarken çıldırmış gibi mırıldanıyordu. Sonra yavaşça yerden yükseldi ve ejderin göz hizasına kadar çıktı.

Call o an bir şeyi fark etti. *Dumanla vurulmuş gibi yapıyor. Zekice.*

Drew elinde bir rüzgâr topu oluşturup nişan aldı. Ejder şaşkınlıkla homurdandı ve Drew'ün konsantrasyonunu bozup onun dönerek havaya savrulmasına neden oldu. Ejder hiç vakit kaybetmeden başını ileri uzattı ve gagasını kapatarak Drew'ün pantolonunu paçasından yakaladı. Drew havada ümitsizce debelenirken kumaş yırtıldı.

Call yardım etmek için öne atıldı; tam o anda ikinci ejder mağaranın tavanından ona doğru süzüldü.

"Call, kaç!" diye haykırdı Drew. "Kaç!"

Call bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü; bir de *kaçabilseydi*. Engebeli zeminde kaçmaya çabalarken zayıf bacağı burkuldu ve tökezledi; hemen

doğrulsa da yeterince çabuk davranamamıştı. Ejderin soğuk, siyah gözleri ona odaklandı; pençelerini çıkaran yaratık giderek daha yakınına geliyordu. Call ayaklarını sürüyerek kaçmaya başlarken taşa çarptığı ayağı sızlıyordu. Yeterince hızlı değildi. Omzunun üzerinden bakarken takılıp çakılların ve keskin taşların üzerine düştü.

Sırtüstü döndü. Ejder tepesinde şaha kalktı. Call'un içinden bir ses ustaların ciddi bir şey yaşanmadan araya gireceğini söylese de daha güçlü bir ses korkudan çığlıklar atıyordu. Ejder, Call'un tüm görüşünü kapatır gibiydi; çeneleri açılınca pullarla ağzı kaplı ve keskin dişleri ortaya çıktı.

Call kolunu uzattı. Çevresinde bir sıcak hava dalgası hissetti. Bir kum ve taş dalgası yerden kalkıp ejderin göğsüne çekiç gibi indi.

Canavar geriye uçup mağara duvarına sertçe çarptı ve yere yığıldı. Call gözlerini kırpıştırdı; yavaşça ayağa kalktı. Doğrulduğunda çevresine yeni gözlerle bakıyordu.

Odadaki kargaşayı görünce içinden, "Eyvah," diye geçirdi, yanlarından alevler geçerken konsantrasyonunu kaybeden çocukları kendi büyüle-

ri bir o yana bir bu yana savuruyordu. Bir anda neden kum odasında o kadar uzun süredir pratik yaptıklarını anladı. Hiç beklenmedik bir şekilde büyü kendiliğinden verdiği bir tepkiye dönüşmüştü. Bir büyünün ne kadar konsantrasyon gerektireceğini biliyordu.

Ejder doğrulmaya çalışsa da bu kez Call hazırdı. Elini uzatıp odaklandı. Üç dikit çatlayarak tavandan koptu ve ejderi kanatlarından yere çiviledi.

"Hah!" dedi Call.

Yaratık gagasını açarken Call geri kaçtı; canavarın nefesinden kaçacak kadar hızlı koşamayacağını biliyordu...

Tamara gölgelerin arasından çıkıp, "Bana Miri'yi ver," dedi. "Çabuk!"

Eli kemerine giden Call bıçağı çekip ona uzattı. Ejderin ağzı açıktı; duman ağır ağır, kıvrılarak ağzından çıkmaya başladı. Tamara iki hızlı ve uzun adımla dumanların arasından ejderin yanına gitti ve hançerle yaratığın gözüne hamle etti. Hançer göze saplanacakken canavar büyük bir mavi duman bulutu arasında yok olup öfkeli bir ulumayla

özündeki elemente döndü. Tamara yukarı süzülmeye başladı.

Call, Tamara'nın bacağını tuttu. Tamara havada bir o yana bir bu yana sallandığından Call'un bu yaptığı biraz bir balonun ipini tutmaya benziyordu.

Tamara ona bakıp sırıttı. Yüzü gözü toz toprak içindeydi; saçı çözülmüş, yüzüne düşmüştü. "Bak," dedi Tamara, Miri'ye işaret etti. Call arkasına döndüğünde Aaron'ı gördü; buzdan kurtulmuş, ejderlerden birine küçük taşlar yağdırıyordu. Celia da tünediği yerden gönderdiği taşlarla ona destek veriyordu. Taşlar havada kocaman bir kayaya dönüştü ve yaratığı tek çarpışta dağıtarak elementine çevirdikten sonra uzaktaki duvara çarpıp parçalandı.

Call nefes nefese, "Bir tane kaldı," dedi.

Tamara neşeyle ona, "Kalmadı," dedi. "İkisini hallettim. Yine de ikinciye biraz yardımın dokundu."

Call tehdit eder gibi Tamara'nın bacağını çekiştirerek, "Seni hemen şimdi bırakabilirim," dedi.

"Peki, peki, çok yardımın dokundu!" Tamara gülerken odada tezahürat koptu. Ustalar gözlerini dikmiş, alkış tutuyorlardı; Call onların kendi-

sine, Tamara'ya, Aaron'a ve Celia'ya baktıklarını fark etti. Aaron derin derin nefes alıyor, bir ellerine bir ejderin gözden kaybolduğu noktaya bakıyordu; bir kayayı fırlattığına inanamıyor gibiydi. Call onun neler hissettiğini biliyordu.

"Yihhuu!" dedi Tamara, bir sağa bir sola sallanırken kollarını sallıyordu. Hemen sonra tavana yükselen çıraklar yavaşça aşağı süzülmeye başladı; Call ayakları üstüne düşeceğini bildiği Tamara'nın ayak bileğini bıraktı. Kimi gülen kimi ise –Jasper gibi– sessizce yüzlerini asan diğer çıraklar da yere inerken Tamara, Miri'yi Call'a geri verdi.

Tamara ve Call curcunanın içinde Aaron'm yanına gittiler. İnsanlar tezahürat yapıyor, üçünün sırtlarını sıvazlıyorlardı; bu biraz Call'un takımıyla bir basketbol maçından galip çıkma hayallerini andıran bir tabloydu. Hiçbir zaman basketbol maçı kazanamaması bir yana bir takımda oynanamamıştı bile.

Arkasından biri, "Call," diye seslendi. Döndüğünde yüzünde kocaman bir sırıtış olan Alex'i gördü. Alex, "Ben sizi desteklemiştim," dedi.

Call şaşırdı. "Neden?" Oysa Alex'le fazla, hatta hemen hiç konuşmazlardı.

"Çünkü benim gibisiniz. Bunu görebiliyorum."

"Evet, tabii ya," dedi Call. Alex eski okulunda olsalar Call'u çamur birikintilerinin içine itecek türde biriydi. Magisterium farklı bir yerdi ama *o kadar da* farklı olamazdı.

"Aslında pek bir şey yapmadım," diye devam etti Call. "Aklıma koşmak gelene kadar orada öylece dikildim; tabii ancak o zaman *koşamadığımı* hatırladım." Usta Rufus'un kalabalığın arasından geçip çıraklarına yaklaştığını fark etti. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı; onun gibi biri için koridorlarda hoplayıp zıplayıp taklalar atmaktan farksız bir tepkiydi bu.

Alex sırıttı. "Koşmana gerek yok," dedi. "Burada sana nasıl savaşacağını öğretecekler. Güven bana, bu işte iyi olacaksın."

↑≋△○@

Call, Tamara ve Aaron odalarına dönerlerken Magisterium'a vardıklarından beri ilk kez her şeyin yerli yerine oturduğu hissi içindeydiler. Diğer tüm çırak gruplarından daha iyi iş çıkarmışlardı

ve herkes bunun farkındaydı. Her şeyden iyisi ise Usta Rufus'un onlara pizza getirmesiydi. *Karton kutu* içinde erimiş peynirli, yosun, açık mor mantarla ya da yeraltında yetişen başka tuhaf bitkilerle değil adamakıllı malzemelerle kaplı *gerçek* pizza. Ortak odada pizzayı yerken en çok parçayı kimin yediği üzerine dostça tartışmışlardı. En hızlı yediğinden Tamara birinci gelmişti.

Fakat Call yatağında kendisini neyin beklediğini görünce her şey değişmişti.

Bir kutuydu bu; bolca bantlanmış karton bir kutu. Üzerinde babasının o belirgin, ince, eğri büğrü el yazısı vardı:

CALLUM HUNT
MAGISTERIUM
LURAY, VA

Kısa bir an için Call olduğu yerde kutuya bakakaldı. Yavaşça yanına gidip ona dokundu; parmaklarını bantların bağlantı yerlerinde gezdirdi. Babası kutuları paketlemek için hep aynı kalın bandı kullanırdı; mesela şehirden ısmarlanan bir şeyi göndereceği zamanlarda. Bu kutuları açmak neredeyse imkânsızdı.

Call kemerinden Miri'yi çıkardı. Bıçağın keskin yanı karton kutuyu kâğıt gibi kesti. Yatağın üzerine giysiler yayıldı; Call'un blucinleri, ceketleri, tişörtleri, en sevdiği ekşi ayıcık şekerler, kurmalı bir alarmlı saat ve Call'la babasının bir süre öncesine dek birlikte okudukları *Üç Silahşörler*'in bir nüshası.

Call kitabı eline aldığında sayfaların arasından katlanmış bir not düştü. Call notu yerden alıp okudu:

Callum,
Bunun senin hatan olmadığını biliyorum.
Seni seviyorum ve olup biten her şeyden
dolayı üzgünüm. Okulda başını dik tut.

Sevgilerimle,
Alastair Hunt

Notun sonuna tam ismini yazmıştı; Call'un uzaktan tanıdığı biriydi sanki. Call elinde mektupla yatağa yığıldı kaldı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Call o gece uyuyamadı. Henüz ejderlerle mücadelesinin gerginliğini üzerinde atamamıştı ve zihni babasının notta yazdıklarına gidiyor, anlamlarını çözmeye çalışıyordu. Call'un ayıcık şekerleri bir paket hariç hemen yemesi ve ejder nefesi olmadan mağaranın çatısına yükselecek hale gelmesi de kâr etmemişti. Babası Call'un kaykayını göndermiş olsa (ki göndermemesi sinir bozucuydu) onunla duvarlara toslardı.

Babası öfkeli olmadığını yazmıştı ve sözcük seçiminde de kızgınlık hissedilmiyordu. Öte yandan yazdıklarında farklı bir ton vardı. Üzgün. Belki soğuk. Mesafeli.

Belki de büyücülerin Call'a gelen mektubu aşırıp okuyacaklarından endişe etmişti. Bu yüzden özel bir şeyler yazmaya çekinmişti. Babasının ara sıra paranoyaklaştığını söylemek hafif kaçardı; özellikle de söz konusu büyücülerken.

Call onunla bir konuşabilseydi; bir saniyeliğine de olsa. İyi durumda olduğunu, paketi kendisinden başka kimsenin açmadığını söyleyip babasını teskin etmek istiyordu. O ana kadarki izlenimlerinden Magisterium'un çok da kötü bir yer olmadığını çıkarmıştı. Hatta eğlenceli bir yer olduğu söylenebilirdi.

Keşke Magisterium'da telefon olsaydı.

Call'un aklına hemen Usta Rufus'un masasının üzerindeki küçük hortum geldi. Call büyücünün ofisine gizlice girmek için kayıkları kontrol etmeyi öğrenmeyi beklerse babasıyla konuşmak için *bir ömür* beklemek zorunda kalabilirdi. Büyüsünü özellikle eğitimini almadığı birçok duruma adapte edebildiğini kanıtlamıştı. Belki bu duruma da adapte olabilirdi.

Uzunca zaman sadece iki üniforma giydikten sonra, seçim yapabilecek sayıda çok giysiye ka-

vuşmak harikaydı. Bir yanı, giysileri üst üste giyip Magisterium'da bir penguen gibi paytak paytak yürümek istiyordu.

Sonunda siyah blucin ve üzerinde silik Led Zeppelin logosu olan siyah bir tişörtte karar kıldı; etrafa gizlice gezinmek için en uygun gördüğü kıyafet buydu. Sonra Miri'nin kınını kemer halkalarından birinden geçirip karanlık ortak odadan gizlice çıktı.

Etrafına bakınca aniden kendisinin ve Tamara'nın etrafa nasıl da saçıldığını fark etti. Call defterini tezgâhta bırakmış; çantasını gelişigüzel bir şekilde kanepenin üzerine, çoraplarından birini ısırıklar alınmış kristalimsi kurabiyelerle dolu bir tabağın yanına atmıştı. Tamara ortalığı ondan da fazla dağıtmıştı; evden getirdiği kitaplar, tokalar, uzun küpeler, uçları tüylü kalemler ve incik boncuklu bilezikler etrafa saçılmıştı. Fakat etrafta Aaron'a ait bir tek eşya yoktu. Odasında son derece temiz ve tertipli tuttuğu azıcık eşyası vardı; yatağını da bir askeri akademide okuyormuşçasına gergin bir şekilde yapıyordu.

Tamara ve Aaron'ın odalarından gelen düzenli

nefes alıp verişlerini işitebiliyordu. Bir an için yatağına dönmeyi düşündü. Tünelleri hâlâ iyi bilmiyordu. Aklına kaybolmamaları için yapılan uyarılar geldi. Ayrıca ustalarının izni olmadan öyle geç bir saatte dışarı çıkmamaları da gerekiyordu; dolayısıyla başının derde girmesi riskini alıyordu.

Derin bir nefes alıp tüm endişelerini zihninden uzaklaştırdı. Gündüz vakti Usta Rufus'un ofisine nasıl gidileceğini biliyordu. Tek yapması gereken kayıkları nasıl kullanacağını çıkarmaktı.

Ortak odanın açıldığı koridor kayaların loş parıltısıyla aydınlanıyordu ve aniden müthiş, ürkütücü bir sessizliğe büründü. Sessizliği sadece sarkıtlardan dikitlere damlayan çökeltilerin şıpırtıları bozuyordu.

"Tamam," diye mırıldandı Call. "Ne olacaksa olsun."

Irmağa uzandığını bildiği patikaya girdi. Adımları sessizlikte düzenli hışırtılar çıkarıyordu.

Irmağın içinden geçtiği oda koridordan daha da loştu. Su karanlık, bir yükselip bir alçalan bir gölgeydi. Call taşlık patikada dikkatle kayıklardan birinin ırmak kenarına bağlandığı noktaya doğru

ilerledi. Dengesini toplamaya çalışsa da sakat bacağı titredi; kayığa ancak dizleri üzerinde sürünerek çıkabildi.

Usta Rockmaple'ın elementallerle ilgili anlattıklarının bir kısmı suda bulunan elementalleri kapsıyordu. Ustaya göre elementaller, biraz güç uygulanarak sıklıkla bir büyücünün emrini yerine getirmeye kolayca ikna edilebiliyorlardı. Tek sorun Usta Rockmaple'ın teoriyi anlatması ancak *tekniğe* dair herhangi bir açıklama yapmamasıydı. Call bu işi nasıl yapacağını bilmiyordu.

Kayık dizlerinin altında sallandı. Call, Usta Rufus'u taklit ederek kayığın yanında eğilip fısıldadı. "Peki, bunu yaptığım için kendimi gerçekten aptal gibi hissediyorum. Fakat, eh, belki bana yardım edebilirsiniz. Akıntıda ilerlemek istiyorum ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum; kayığın yanlara çarpmasını veya alabora olmasını engellemeye çalışsanız, olmaz mı? Rica etsem?"

Elementaller her neredeyseler, hangi işle meşgulseler yanıt vermediler.

Neyse ki su zaten Call'un gideceği yöne doğru akıyordu. Uzanıp ırmak kenarını el ayasıyla itti

ve kayık iki yana sallanarak ırmağın merkezine doğru hareketlendi. Kısa bir an için Call'un içi yoğun bir başarı hissiyle doldu. Ta ki kayığı nasıl *durduracağını* bilmediğini fark edene dek.

Elinden pek de bir şey gelmeyeceğini anladığında pupaya yığılıp diğer yakaya ulaşana dek bu konuyu dert etmemeye karar verdi. Su kayığın yanlarını yalıyordu ve sık sık soluk renkli, ışıldayan bir balık su yüzeyinden yükselip hemen ardından derinlere dönüyordu.

Ne yazık ki elementallere doğru şekilde fısıldamamış gibiydi. Tekne suda döndükçe Call'un başı dönüyordu. Bir ara ellerini dikitlerden birine yaslayıp uzaklaştırmasa kayık karaya oturacaktı.

Nihayet dere kenarında aşina olduğu, Rufus'un ofisinin yakınlarındaki bir noktaya vardı. Kayığı kıyıya yöneltmenin bir yolunu aradı. Ellerini soğuk, karanlık suya sokma fikri onu pek cezp etmese de bunu yaptı, telaşla kollarını birer kürek gibi hareket ettirdi.

Kayığın pruvası kıyıya çarparken Call, Usta Rufus gibi kayığı bir çıkıntıya yaslayamadığı için sığ suya atlaması gerekeceğini fark etti. Cesareti-

ni toplayıp ayağını kayıktan aşağı sarkıttı. Bunu yapmasıyla balçığa batıverdi. Dengesini kaybedip düştü; sakat bacağını kayığın yanma çarptı. Uzunca bir süre hissettiği acı nefesini kesti.

Dengesini topladığında durumun düşündüğünden de kötü olduğunu fark etti. Kayık suyun ortasına, ulaşamayacağı kadar uzağa sürüklenmişti.

Kayığa, "Geri gel," diye bağırdı. Ardından hatasını fark edip suya odaklandı. Sarf ettiği büyük çabaya karşın tek yapabildiği suda küçük bir girdap oluşturmak oluyordu. Bir ayını kumla uğraşarak geçirmiş, diğer elementler üzerinde çalışmaya hiç vakti olmamıştı. Sırılsıklam olmuştu ve kayığı kısa süre içinde gidecek, bir tünele girip gözden kaybolacak ve mağaraların iç kısımlarına sürüklenecekti. Homurdanarak kıyıya çıktı. Sırılsıklam, bacaklarına yapışan blucini ağırlaşmıştı. Soğuktu da. Bütün yolu o halde geri yürümesi gerekecekti... Tabii dönüş yolunu bulabilirse.

Sonraya dair endişelerini bir kenara bırakıp Usta Rufus'un ağır, ahşap kapısına yöneldi. Nefesini tutup kapı tokmağını çevirdi. Kapı gıcırtı bile çıkarmadan açılıverdi.

Küçük hortum Usta Rufus'un masasının üzerinde dönmeye devam ediyordu. Küçük kertenkele önceki gibi çalışma masasının üzerinde duruyor, sırtında alevler titreşiyordu. Parlak gözleri Call'un üzerindeydi.

"Çıkar beni," dedi kertenkele. Fısıltı gibi çıkan boğuk sesine rağmen Call kertenkelenin söylediklerini açıkça işitmişti. Hayretle gözlerini yaratığa dikti. Uygulama sırasında ejderler hiç konuşmamıştı; kimse elementallerin *konuşabildiğine* dair tek söz etmemişti. Belki de ateş elementalleri diğerlerinden farklıydı.

Kertenkele tekrar, "Çıkar beni," dedi. "Anahtar! Sana onun anahtarı nereye sakladığını söyleyeceğim, sen de beni çıkaracaksın."

Call kaşlarını çatıp kertenkeleye, "Bunu yapmayacağım," dedi. Hâlâ yaratığın konuştuğu fikrine alışamamıştı. Ondan uzaklaşıp masanın üzerindeki hortuma yaklaştı.

Dönen kumlara doğru, "Alastair Hunt," diye fısıldadı.

Hiçbir şey olmadı. Belki de bu iş umduğu kadar kolay olmayacaktı.

Call elini camın üzerine koydu. Elinden geldiğince odaklanarak gözlerinin önüne babasını getirdi. Babasının kanca burnunu, garajda bir şeyleri tamir ederken çıkardığı o tanıdık sesleri hayal etti. Sonra gri gözlerini, sesinin maçlarda tezahürat yaparken yükselip, büyücüler gibi tehlikeli konulardan bahsederken nasıl alçaldığını. Babasının kitap okuyarak kendisini uyutuşunu ve yün ceketlerinin nasıl pipo tütünü ve ahşap cilası koktuğunu.

Call tekrar, "Alastair Hunt," dedi; bu kez dönen kumlar daralıp katılaştı. Saniyeler içinde karşısında gözlüklerini başının üzerine kaldıran babasının görüntüsü belirdi. Üzerinde eşofman üstü ve blucin; kucağında açık bir kitap vardı. Sanki Call onu kitap okurken yakalamıştı.

Babası aniden ayağa kalkıp Call'a doğru baktı. Kitap aşağı kayarak gözden kayboldu.

"Call?" dedi babası; sesinden onu gördüğüne inanamadığı belli oluyordu.

"Evet!" dedi Call heyecanla. "Benim. Giysileri ve mektubunu aldım; seninle iletişime geçmenin bir yolunu aradım."

"Ya," dedi babası; Call'u daha iyi görmeye çalışırmış gibi gözlerini kıstı. "Eh, ne iyi, gerçekten iyi olmuş. Eşyalarının sana ulaştığına sevindim."

Call başını salladı. Babasının sesinin ihtiyatlı tonunda onu görmenin verdiği mutluluğu baltalayan bir şeyler vardı.

Call'un babası gözlüklerini burnunun kemerinde biraz daha yükseltti. "İyi gördüm seni."

Call giysilerine baktı. "Evet. İdare ediyorum. Burası çok da fena bir yer değil. Yani bazen sıkıcı olabiliyor, bazen de korkutucu. Fakat bir şeyler öğreniyorum. Fena bir büyücü değilim. Yani şu ana dek öyle görünüyor."

"Yeteneksiz olacağını hiç düşünmemiştim, Call." Babası ayağa kalktı; Call'a ona doğru yaklaşıyormuş gibi geldi. Yüz ifadesi tuhaftı; güç bir işe girişmeye hazırlanır gibi bir hali vardı. "Neredesin? Benimle konuştuğunu bilen var mı?"

Call başını iki yana salladı. "Usta Rufus'un ofisindeyim. Ben, şey, onun minyatür hortumunu ödünç aldım da."

"Onun nesini?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşan babası iç geçirdi. "Neyse, sana önemli konula-

rı anımsatma fırsatım olduğu için mutluyum. Büyücüler göründükleri gibi değillerdir. Sana öğrettikleri büyüler tehlikeli. Büyü dünyasını ne kadar öğrenirsen o kadar içine çekilirsin; o dünyanın eski çatışmalarının ve tehlikeli hırslarının içine. Orada ne tür *eğlenceli* şeyler yaparsan yap..." Call'un babası *"eğlenceli"* sözcüğünü zehirli bir şeyden bahsediyormuş gibi söylemişti. "Orada nasıl dostlar edinirsen edin, o hayatın sana uygun olmadığını unutma. En kısa zamanda oradan uzaklaşman gerek."

"Bana kaçmamı mı söylüyorsun?"

"Herkes için en iyisi bu olur," dedi Alastair. Sesinden içtenlik akıyordu.

"Ya burada kalmaya karar verirsem?" diye sordu Call. "Ya Magisterium'da mutlu olduğuma karar verirsem? Ara sıra eve gelmeme izin verir misin?"

Bir sessizlik oldu. Soru ikisinin arasındaki havada asılı kaldı. Call bir büyücü de olsa Alastair'in oğlu olarak kalmak da istiyordu.

"Ben... Bilmi..." babası derin bir nefes aldı.

"Annem Soğuk Katliam'da öldüğü için Magisterium'dan nefret ettiğini biliyorum," dedi Call, hızla konuşuyor, cesaretini kaybetmeden

sözleri ağzından çıkarmaya çalışıyordu.

"*Ne?*" Alastair'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Öfkeli bir hali vardı... Korkmuş gibiydi de.

"Ve bana bundan neden asla bahsetmediğini de anlıyorum. Kızgın değilim. Fakat bir savaş olmuş. Şimdi ateşkes halindeler. Burada, Magisterium'da başıma hiçbir şey..."

"Call!" diye bağırdı Alastair. Beti benzi solmuştu. "Kesinlikle okulda kalamazsın. Anlamıyorsun; bu çok tehlikeli. Call, beni dinlemelisin. Ne olduğunu bilmiyorsun sen."

"Ben..." Call'un cümlesi arkasından gelen bir şangırtıyla kesildi. Döndüğünde kertenkelenin bir şekilde kafesini çalışma masasından aşağı devirdiğini fark etti. Kafes zeminde yan yatmıştı; üzeri kâğıtlarla ve Rufus'un modellerinden kopan parçalarla kaplıydı. İçindeki elemental "*Splerg!*" ve "*Gelferfren!*" gibi tuhaf sözcükler mırıldanıyordu.

Call yüzünü yeniden hortuma doğru çevirse de çok geç kalmıştı. Konsantrasyonu bozulmuştu. Babası kaybolmuştu; son sözleri ise hâlâ havada kalmıştı.

Ne olduğunu bilmiyorsun sen.

Call, "Seni aptal kertenkele," diye haykırdı; çalışma masasının bacaklarından birini tekmeledi. Zemine başka kâğıtlar da saçıldı.

Elemental sessizleşti. Call gerisingeri Rufus'un sandalyesine yığıldı. Başını ellerinin arasına aldı. Babası ne demişti? Ne kastetmişti?

Call, beni dinlemelisin. Ne olduğunu bilmiyorsun.

Call'un omurgasından aşağı bir ürperti indi.

"Çıkar beni," diye yineledi kertenkele.

"Hayır!" diye bağırdı Call, öfkesini yöneltecek bir hedef bulduğu için memnundu. "Hayır, çıkmana izin vermeyeceğim. O yüzden bunu isteyip durma benden!"

Kertenkelenin boncuk gözleriyle kafesinden izlediği Call diz çöküp yerden kâğıtları ve modelin çarklarını toplamaya başladı. Bir zarfa uzanan Call'un parmakları muhtemelen masadan düşen küçük bir pakete dolandı. Call paketi kendine doğru çektiğinde babasının o belirgin, ince ve köşeli el yazısını bir kez daha fark etti. Yazının muhatabı William Rufus'tu.

Ah, diye içinden geçirdi Call. *Babamdan bir mektup. Hayra alamet değil.*

Zarfı açmalı mıydı? Bunca şeyin ardından bir de babasının Usta Rufus'a delice laflar söyleyip kendisini eve göndermesi için yalvarmasını çekemeyecekti. Öte yandan etrafta gizlice gezindiği için zaten başının derde gireceği düşünüldüğünde, mektubu açmakla *daha ne kadar* dert yaratabilirdi ki?

Bir çarkın sivri köşesiyle bandı kesip kendisine gelen nota çok benzeyen bir notu çıkardı. Şunlar yazıyordu:

Rufus,

Bana biraz olsun güven duyuyorsan, öğrencin olduğum zamanlardan ve ortak olduğumuz trajediden dolayı bana biraz olsun vefa borcun varsa sene sonunda Callum'un büyüsünü bağlaman gerek.

Alastair

Sisters Planet

ON İKİNCİ BÖLÜM

Uzunca bir süre boyunca Call öyle kızgındı ki içinden bir şeyleri kırıp dökmek geldi, aynı zamanda gözleri ağlayacakmış gibi yanıyordu.

Öfkesini bastırmaya çalışan Call pakette babasının mektubu altına sıkıştırılan nesneyi çıkardı. Üst sınıftan bir Gümüş Yıl öğrencisinin bilekliğiydi bu; üzerine biri kırmızı, biri yeşil, biri mavi, biri beyaz ve sonuncusu mağaralardaki havuzların suları kadar siyah beş taş iliştirilmişti. Call gözlerini bilekliğe dikti. Yoksa babasının Magisterium'da okurken taktığı bileklik miydi bu? Alastair neden bilekliği Rufus'a göndersindi ki?

Call, *Kesin olan bir şey var*, dedi. *O da bu mesajın Usta Rufus'a asla ulaşmayacağı.* Mektubu ve zarfı cebine tıkıp bilekliği bileğine taktı. Bol gelen bilekliği kolunda iyice geriye, kendi bilekliğinin üzerine kadar çektikten sonra giysisinin yeniyle örttü.

"Buna hırsızlık derler," dedi kertenkele. Sırtından hâlâ alevler çıkıyor; alevler yeşil ve sarı parıltılar yayıyordu. Duvarlarda gölgeler oluşuyordu.

Call donakaldı. "Ne olmuş?"

"Çıkar beni," dedi kertenkele. "Çıkar yoksa Usta Rufus'un eşyalarını çaldığını söylerim."

Call homurdandı. Bir süredir sağlıklı düşünmüyordu. Elemental paketi açtığını bildiği gibi babasına söylediklerini de biliyordu. Babasının gizemli uyarısını işitmişti. Call kertenkelenin duyduklarını Usta Rufus'a yetiştirmesine göz yumamazdı.

Eğilip kafesi üzerindeki demir tutamaçtan kaldırdı ve Rufus'un çalışma masasının üzerine bıraktı. Kertenkeleye daha dikkatli baktı.

Hayvanın bedeni babasının botlarından daha uzun değildi. Bir Komodo ejderinin minyatür ver-

siyonuna benziyordu; hatta pullardan bir sakalı ve kaşları –evet, kesinlikle kaşları– vardı. Gözleri iri ve kırmızıydı; ateşin içindeki korlar gibi parıldıyorlardı. Kafeste hafif bir kükürt kokusu vardı.

"Sinsice etrafta geziniyorsun," dedi kertenkele. "Sinsice geziniyor, hırsızlık yapıyorsun ve baban senden kaçmanı istiyor."

Call ne yapacağını bilmiyordu. Elemental, kafesinden çıksa bile Usta Rufus'a gördüklerini anlatabilirdi. Olanların öğrenilmesi alamayacağı bir riskti. Büyüsünün bağlanmasını istemiyordu. Aaron ve Tamara'yı yüzüstü bırakmak istemiyordu; özellikle de şimdi arkadaş olmaya başlamışlarken.

"Evet," dedi Call. "Çalacağım bir sonraki şeyin ne olacağını tahmin et bakalım. *Sen*."

Ofise son bir kez göz gezdiren Call kertenkelenin kafesini yanına alıp yola çıktı. Elemental kafesin içinde bir aşağı bir yukarı geziniyor, kafesi tıngırdatıyordu. Call bunu umursamadı.

Call bir başka kayığın karaya sürükleneceğini umarak suya baktı. Taşlık bir kıyıyı yalayan ırmaktan başka bir şey göremedi. Call geri yüzüp yüzemeyeceğini düşünse de su buz gibiydi, ters yöne

akıyordu ve Call asla güçlü bir yüzücü olmamıştı. Ayrıca kertenkeleyi de düşünmesi gerekiyordu; kafesin suyun üzerinde kalacağından şüpheliydi.

Elemental, "Magisterium'daki akıntılar karanlık ve tuhaftır," dedi; karanlıkta gözleri parlıyordu.

Call başını eğdi; yaratığı inceledi. "Bir adın var mı?"

"İsmim sen bana ne dersen o olur," dedi kertenkele.

Call, "Taşkafa nasıl?" diye sordu; kertenkelenin başının üzerindeki kristal taşlara baktı.

Kertenkelenin kulaklarından duman çıktı. Kızmış gibiydi.

"Sana isim takmam gerektiğini sen söylemiştin," diye hatırlattı Call, iç çekerek ırmağın kıyısında çömeldi.

Kertenkele başını kafesin parmaklıkları arasına sıkıştırdı. Aniden çıkardığı dilini küçük bir balığa doladı ve balığı ağzının içine çekti. Balığı rahatsız edici bir memnuniyetle çıtır çıtır yedi.

Her şey öyle hızlı olup bitti ki Call yerinden fırladı; kafesi az kalsın yere düşürecekti. Şu dil ne de korkutucuydu.

"Ateşsırt olsa?" dedi Call, korktuğunu belli etmemeye çalışarak ayağa kalktı. "Balık surat?"

Kertenkele onu duymazlıktan geldi.

"Warren?" dedi Call. Ara sıra, pazar geceleri babasıyla poker oynamaya gelen adamlardan birinin ismiydi bu.

Kertenkele memnun bir edayla başını salladı. "Warren," dedi. "Warren'lar orada, toprağın altında, yaratıkların yaşadığı yerdeler. Warren'lar etrafta gizlice gezinir, başkalarını gözlerler ve güzelce gizlenirler!"

"Ya, ne harika," dedi Call, iyice canı sıkılmıştı.

"Irmaktan başka yollar da var. Yuvana nasıl döneceğini bilmiyorsun. Fakat ben biliyorum."

Call elementale baktı; elemental de kafesinin taş parmaklıkları arasından ona. "Odama giden kestirme bir yol mu var?"

"Her yerde bir kestirme var. Her köşede! Kimse Magisterium'u Waren'dan daha iyi bilmez. Fakat beni kafesten çıkaracaksın. Beni kafesten çıkarmaya razı geleceksin."

Call aslında kertenkele olmayan tuhaf bir kertenkeleye ne kadar güvenecekti ki?

Belki Call sudan –o iğrenç; gözsüz balıklarla, tuhaf kükürtle ve minerallerle dolu o sudan– biraz *içerse* daha iyi büyü yapabilirdi. Kumla olduğu gibi. Hani aslında yapmaması gereken şekilde. Belki bu şekilde akıntının yönünü tersine çevirip kayığı kendisine yaklaştırabilirdi.

Evet, tabii. Bunu nasıl yapacağını hiç mi hiç bilmiyordu.

Call, beni dinlemelisin. Ne olduğunu bilmiyorsun sen.

Anlaşılan bilmediği pek çok şey vardı.

"Peki," dedi Call. "Odama dönmemi sağlarsan seni kafesinden çıkarırım."

Elemental tatlı tatlı, "Hemen çıkar beni," dedi. "O zaman daha hızlı ilerleyebiliriz."

"İyi denemeydi," diye homurdandı Call. "Hangi taraftan gidiyoruz?"

Küçük kertenkele onu yönlendirmeye başladı. Call yürürken bedenine yapışmış giysileri hâlâ ıslak ve soğuktu.

Eriyip birbirine kaynamış gibi duran kaya katmanlarının; sütunlar oluşturan, perdeler gibi yere uzanan kireçtaşının arasından geçtiler. Son-

ra Call'un ayaklarının arasında bir ileri bir geri giden, fokurdayan bir çamur akıntısının içinden. Warren ona hızlı gitmesini söylüyor, sırtındaki alevler kafesi bir fenere çeviriyordu.

Bir ara koridor öyle daraldı ki Call'un sıkışık taş katmanlarının arasından yan dönüp geçmesi gerekti. Diğer yandan bir şişenin mantarı gibi fırlayarak çıktığında bir kayanın köşesine takılan gömleğinde upuzun bir yırtık oluştu.

"Şışt," diye fısıldadı Warren, Call'un öne uzattığı kafeste çömeliyordu. "Sessiz ol küçük büyücü."

Call yankılanan seslerle dolu kocaman bir mağaranın köşesinde dikiliyordu. Mağara neredeyse daire şeklindeydi; eğimli taş tavanı devasa bir kubbe oluşturuyordu. Duvarlarda mücevherler tuhaf, muhtemelen simyayla ilgili semboller oluşturacak şekilde dizilmişti. Odanın ortasında, üzerinde bir kollu şamdan olan taş bir masa vardı; bir düzine mumdan etrafa kıvamlı balmumu damlıyordu. Masanın çevresindeki büyük, yüksek sırtlı sandalyelerde kaya oluşumları gibi görünen ustalar oturuyordu.

Call fark edilmemek için gölgelerin arasına giz-

lenirken, kafesi içinden yayılan ışığı gizlemek için arkasına aldı.

"Genç Jasper ejderlerin üzerine atılarak cesaret sergiledi," dedi Usta Lemuel, Usta Milagros'a bakarken yüzünde neşeli bir ifade vardı. "Başarısız da olsa."

Call'un damarlarında öfke akıyordu. O, Tamara ve Aaron sınavda başarılı olmak için az çabalamamışken tutup *Jasper*'dan mı bahsediyorlardı?

Peter ve Kai'i eğiten uzun boylu, sıska Usta Tanaka, "Cesaret bir insanı ancak bir yere kadar götürür," dedi. "Son görevimizden dönen öğrenciler hayli cesurdular, savaştan beri gördüğüm en feci yaraları aldılar. Hayatlarını zor kurtardılar. Beşinci sınıf öğrencileri bile öyle bir arada çalışan elementallere hazırlıklı değiller ve..."

"Bunun ardında Düşman var," diye araya girdi Usta Rockmaple, elini kırmızı sakalında gezdirdi. Kan ve yanıklar içinde kapıdan içeri giren öğrencilerin hali Call'un zihninde yer etmişti ve öğrencilerin her görevden o halde dönmediklerini öğrenmekten memnundu. "Düşman ateşkesi ihlal ederken işlediği suçun delillerini gizleyecek yön-

temler uyguluyor. Tekrar savaş açmaya hazırlanıyor. Bahse girerim biz kendimizi onun ücra sığınağında kaldığı, orada korkunç deneylerle uğraştığı düşüncesiyle avuturken o aslında daha büyük ve yıkıcı silahlar yapıyor, tabii yeni ittifaklar da."

Usta Lemuel homurdandı. "Elimizde kanıt yok. Bu durum elementallerin geçirdikleri bir değişimden ibaret olabilir."

Usta Rockmaple ona doğru döndü. "Düşman'a nasıl güvenebilirsiniz? Hayvanların hatta çocukların içine boşluk parçaları yerleştirmekte tereddüt etmeyen, en savunmasız olanlarımızı katleden birinden her şey beklenir."

"Ona güvendiğimi söylemiyorum! Sadece ortada adamakıllı kanıtlar olmadan ateşkesin bozulduğu sonucuna varıp telaşlanmak istemiyorum. Yerküre esirgesin, ateşkesi korkularımızdan dolayı *biz* bozarsak ve yeni, eskisinden de beter bir savaş çıkarırsak feci olur."

"Saflarımızda bir Makar olsa her şey farklı olurdu." Usta Milagros pembe saç buklesini gergince kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu yıl okula seçilen öğrenciler sınavdan fevkalade puanlar aldılar.

İçlerinden biri Makar'ımız olamaz mı? Rufus, senin bu konuda deneyimlerin olmuştu."

Rufus, "Henüz bir şey söylemek için çok erken," dedi Rufus. "Constantine on dördüne basana dek kaos büyüsüne yatkın olduğuna dair hiçbir belirti sergilememişti."

Usta Lemuel kınayan bir tavırla, "Belki şimdi aramaya yanaşmadığın gibi o zaman da içlerindeki Makar'ları araştırmaya yanaşmamışsındır," dedi.

Rufus başını iki yana salladı. Titrek ışık altında yüz hatları sertti. "Öyle ya da böyle," dedi. "Farklı bir plan gerek bize. Meclise farklı bir plan gerek. Herhangi bir çocuğun omuzlarına yıkmak için fazla ağır bir yük bu. Verity Torres trajedisini hiçbirimiz unutmamalıyız."

"Katılıyorum, bir plan lazım," dedi Usta Rockmaple. "Düşmanın planı her ne olursa olsun bizler başımızı kuma gömüp hiçbir şey olmayacakmış gibi davranamayız. Öte yandan, asla gerçekleşmeyecek bir şeyi sonsuza dek bekleyemeyiz de."

"Bu kadar ağız dalaşı yeter," dedi Usta North. "Usta Milagros bir süre önce havayı metale çevirme sürecinin üçüncü algoritmasında olası bir

hata keşfettiğini söylemişti. Belki bugün bu anomaliden bahsedebiliriz diyordum."

Anomali mi? Call zaten anlamayacağı bir şeye kulak kabartırken yakalanma riskine girmeye değmeyeceğini düşündü. Kıvrıla kıvrıla kayaların oluşturduğu dar koridorun diğer yanından çıkarken aklında hep babasının sözleri vardı. Ne demişti babası? *Büyü dünyasını ne kadar öğrenirsen o kadar içine çekilirsin; o dünyanın eski çatışmalarının ve tehlikeli hırslarının içine.*

Babasımn bahsettiği çatışma Düşman'la yapılan savaş olınalıydı.

Warren pullarla kaplı burnunu parmaklıkların arasından çıkardı, dışarı çıkardığı dilini oynatıyordu. "Yeni bir yoldan gideceğiz. Daha iyi bir yol. Daha az usta olacak. Daha emniyetli."

Call homurdanarak Warren'ın tarif ettiği yöne doğru ilerledi. Warren'ın gerçekten nereye gittiklerini bildiğinden şüphe etmeye başlamıştı; yoksa kertenkele onu mağaraların daha da derinlerine mi götürüyordu? Belki hayatının geri kalanı Warren'la mağaraların eğri büğrü yollarında dolanmakla geçecekti. Yeni çıraklar için bir efsane

olacaklardı; kaybolan öğrenciden ve kafesteki kertenkeleden korku dolu fısıltılarla bahsedeceklerdi.

Warren parmağıyla işaret ederken Call bir kaya yığınının kenarından güçlükle yukarı tırmandı; o tırmandıkça kristal parçaları kopup düşüyordu.

Şimdiki koridorlar daha genişti; duvarlarında Call'un zihnini kurcalayan parıltılı şekiller vardı. Tuhaf yeraltı bitkileriyle dolu bir mağaraya girdiler: Pırıltılı suların içinde dikilen, kocaman, kırmızı uçlu eğreltiotları; tavandan sarkıp Call'un omuzlarını yalayan, upuzun yosunlar. Call yukarıya baktığında gölgeler arasında kaybolan bir çift parlak göz gördüğünü sandı. Durdu.

"Warren..."

"Şuradan, şuradan," diye seslendi kertenkele, diliyle odanın öteki ucundaki kemerli kapıya işaret etti. Birileri kemerin en tepesine bazı sözcükler kazımıştı:

Düşünceler özgürdür ve hiçbir kurala tabi değildir.

Kemerli kapının gerisinde tuhaf bir ışık parıldıyordu. Call ışığa doğru hareketlendi; merakı man-

tığına galip çıkıyordu. Işık altın rengi bir parıltı yayıyordu; ateş gibi. Ancak kapıdan geçtiğinde ışığın geldiği tarafın diğer taraftan daha sıcak olmadığını fark etti. Yine geniş mekâna girmişti; dik ve aşağı doğru kıvrılarak inen bir patikası olan eğimli bir mağaraydı bu. Odanın duvarlarında, çoğunun sayfaları sararmış, çok eski yöntemlerle ciltlenmiş kitaplarla dolu raflar vardı. Call odamn ortasına, yokuş aşağı inen patikanın bulunduğu noktaya yürüdü ve patikadan aşağıya baktı. Aşağısı katlarla doluydu; hepsi aynı altın rengi ışıkla aydınlanıyordu ve kitaplıklarla çevriliydi.

Call kütüphaneyi bulmuştu.

Orada başkaları da vardı. Fısıltılı sözlerini işitebiliyordu. Bu kişiler de usta mıydı? Hayır. Etrafına bakınca üzerinde gri üniforması olan Jasper'ı gördü. Vakit çok ama çok geç olmalıydı. Ancak Call'un, öğrencilerin neden odalarında olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jasper taş bir masanın üzerinde kitabını açmış, elini öne uzatmıştı. Parmaklarını tekrar tekrar ileri uzatıyor, dişlerini sıkıp gözlerini sımsıkı yumuyordu; Call büyü yapmak için kendisini sıkan

oğlanın başının patlayacağından endişe etti. Ara sıra Jasper'ın parmaklarının arasından bir kıvılcım veya küçük dumanlar çıksa da hepsi bundan ibaretti. Jasper hayal kırıklığından ve hüsrandan çığlık atacakmış gibiydi.

Celia masanın diğer yanında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Sana yardım edersem bana yardım edeceğine söz vermiştin ama bana *hiçbir* yardımın dokunmadı."

"Hâlâ *benimle* uğraşıyorsunuz," diye bağırdı Jasper.

"Peki," dedi Celia, çilekeş bir tavırla taş bir iskemleye oturdu. "Bir daha dene."

Jasper yumuşak bir sesle, "Bu işi becermek zorundayım," dedi. "Yapmak zorundayım. Ben en iyiyim. Magisterium'daki en iyi Demir Yıl öğrencisiyim. Tamara'dan daha iyiyim. Aaron'dan daha iyiyim. Callum'dan daha iyiyim. Herkesten iyiyim ben."

Call, Jasper'ın daha iyi olmadığı endişesine kapılacağı insanlar listesinde yeri olup olmadığından emin olmasa da gururu okşanmıştı. Öte yandan, Celia'nın Jasper'la takılması onu hayal kırıklığına uğramıştı.

Warren kafesinde kımıldandı. Call, Warren'ın yine ne derdi olduğuna bakmak için ona doğru döndü.

Kertenkele çerçeveli bir resme bakıyordu. Resimde bir adamın kocaman, kırmızıya çalan turuncu gözlerinden bir ok çıkarılmış, adamın yan tarafında kalan bir kutunun içinde gözlerin yakınlaştırılmış görüntüsü resmedilmişti. Call, *Kaos taşıyan*, diye düşündü. Resim onu ürpertmişti; bunun yanında başka bir şey hissediyordu. Tam olarak adını koyamadığı bir his. Sanki başının içi kaşınıyormuş ya da açlık, susuzluk çekiyormuş gibi.

Jasper yukarı bakıp, "Kim var orada?" dedi. Kendini korumak ister gibi elini kaldırıp yüzüne siper etti.

Kendisini aptal gibi hisseden Call el salladı. "Benim, ben. Ben biraz... Kayboldum da. Sonra buradan gelen ışığı görünce..."

"Call?" Jasper kitaptan uzaklaştı; ellerini sallayıp duruyordu. "Beni gözetliyordun!" diye bağırdı. "Peşimden mi geldin?"

"Hayır, ben..."

"Bizi gammazlayacak mısın? Niyetin bu mu?

Bir sonraki sınavda senden başarılı olmayayım diye başımı derde mi sokacaksın?" Jasper'ın yüzünde alaycı bir sırıtış da olsa sarsıldığı belliydi.

Call dayanamayıp, "Sonraki sınavda senden başarılı olmak için tek yapmamız gereken sınava kadar beklemek," dedi.

Jasper öfkeden patlayacak gibiydi. "Herkese gece vakti etrafta gizlice gezindiğini söyleyeceğim!"

"Tamam," dedi Call. "Ben de aynını senin için söylerim herkese."

Jasper masanın kenarına yapışıp, "Buna cesaret edemezsin," dedi.

"Bunu yapmazsın, değil mi Call?" diye sordu Celia.

Aniden Call artık orada olmak istemediğini hissetti. Ustalar tüylerini diken diken eden konulardan bahsederken Call karanlıkta gezinip kuytu köşelerde gizlenmek; Jasper'la tartışıp Celia'yı tehdit etmek istemiyordu. Yatağına dönmek, babasıyla konuştukları üzerine düşünmek, Alastair'in ne kastettiğini çıkarmaya çalışmak ve kendisine çok da kötü gelmeyecek bir çıkış yolu aramak istiyordu. Ayrıca kutunun dibinde hiç ayıcık şeker

kalıp kalmadığına bakmak.

"Bak, Jasper," dedi Call. "Kasten senin yerini almadım. Şimdiye dek bunu gerçekten, cidden istemediğimi anlamış olman gerekirdi."

Jasper elini indirdi. Epey pahalıya kesildiği belli olan saçları gözlerinin üzerine düşecek kadar uzamıştı. "Anlamıyor musun? Bu durumu daha da kötü yapıyor."

Call ona şaşkın gözlerle baktı. "Ne?"

"Bilmiyorsun," dedi Jasper, ellerini yumruk yaptı. "Nasıl bir şey, bilemezsin. Ailem İkinci Savaş'ta her şeyini kaybetti. Paralarını, itibarlarını, her şeylerini."

"Jasper, kes şunu." Celia ona uzanıp boşboğazlık etmesine engel olmaya çalıştı. İşe yaramadı.

"Bir yerlere gelirsem," dedi Jasper, "*en iyisi* olursam her şey değişebilir. Fakat senin için burada olmanın *hiçbir* anlamı yok." Elini masaya vurdu. Call, Jasper'ın parmaklarından kıvılcımlar çıktığını görüp şaşırdı. Jasper hızla geri çektiği eline baktı.

"Sanırım başardın," dedi Call. Sesinin odadaki çınlaması Call'a tuhaf geldi; Jasper'ın haykırışı-

nın ardından yumuşak çıkmıştı. Bir saniye için iki oğlan birbirlerine baktı. Sonra Jasper arkasını dönünce huzursuzluk duyan Call geldiği yoldan kütüphanenin kapısına doğru hareketlendi.

Celia, Call'un ardından, "Üzgünüm, Call!" diye seslendi. "Sabaha aklını toparlamış olur biraz."

Call yanıt vermedi; Aaron'un bir ailesi bile yokken Tamara'nın korkutucu bir ailesi vardı. Onlara şimdi bir de Jasper eklenmişti. Yakında etrafında vicdan azabı çekmeden nefret edebileceği kimse kalmayacaktı.

Kafesi eline alıp en yakın geçide yöneldi. Kertenkeleye, "Artık dolambaçlı yollar yok," dedi.

"Warren en iyi yolu bilir. Bazen en kestirme yol en iyisi olmayabilir."

"Warren kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmemeli," dese de odasına giden yolun geri kalanında elementalin kendisine rehberlik etmesine itiraz da etmedi. Call kapıyı açmak için bilekliğini yukarı kaldırırken kertenkele söze girdi.

"Bırak çıkayım," dedi Warren.

Call duraksadı.

"Söz vermiştin. Çıkar beni." Kertenkele yaşlı

gözlerle, yalvarır gibi Call'a baktı.

Call kafesi kapısının önünde kalan taş zemine bırakıp yanında diz çöktü. Elini sürgüye attığında daha en başından sorması gereken soruyu sormadığını fark etti. "Şey, Warren, Usta Rufus seni *neden* ofisinde bir kafese kapatmıştı?"

Elementalin kaşları kalktı. "Sinsi," dedi.

Call başını iki yana salladı; Warren'ın neden bahsettiğinden emin değildi.

"Çıkar beni," dedi kertenkele; boğuk sesi daha çok bir tıslama gibi çıkıyordu. "Söz vermiştin."

Call iç çekerek kafesi açtı. Kertenkele hızla duvara tırmanıp tavandaki örümcek ağlarıyla kaplı bir girintiye yöneldi. Call yaratığın sırtındaki ateşi güçbela görebiliyordu. Kafesi alıp bir dikit kümesinin arkasına sakladı; ertesi sabah kafesten daha kalıcı bir çözümle kurtulmayı ümit ediyordu.

"Peki, eh, iyi geceler," deyip içeri girdi. Kapıyı açmasıyla elemental ondan önce içeri daldı.

Call, Warren'ı kışkışlayıp çıkarmaya çalışsa da kertenkele onun peşinden yatak odasına gitti ve duvardaki ışıldayan kayalara sırtını verip kıvrıldı. Neredeyse görünmez olmuştu.

"Yatıya mı kalacaksın?" diye sordu Call.

Kertenkele taş gibi hareketsiz kaldı. Göz kapakları yarıya kadar inerken dili ağzının yanından hafifçe çıktı.

Call etrafında bir elemental varken uyumanın –her ne kadar söz konusu uyuyan bir elemental de olsa– riskleri olup olmayacağını kafasına takamayacak kadar bitkin düşmüştü. Kutuyu ve babasının gönderdiği diğer her şeyi yere döküp yatağına kıvrıldı; uykuya dalarken bir eliyle babasının bilekliğini tutuyor, parmaklarını pürüzsüz taşlarda gezdiriyordu. Uyumadan önce zihnindeki son şey Kaos Taşıyan'ın fırıl fırıl dönen, parlak gözleri oldu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Call ertesi gün uyandığında Usta Rufus'un ofisinde sağa sola saçılmış kâğıtlardan, kırılmış modelden ve kaybolan zarftan bahsedeceği korkusuyla uyandı... Onu daha da korkutan kayıp elemental konusunu açmasıydı. Ayak sürüyerek yemekhaneye gittiğinde umduğunun aksine tek işittiği Usta Rufus ve Usta Milagros arasındaki hararetli tartışma oldu.

"Son kez söylüyorum Rufus," diyordu Usta Milagros. Sesinde haksızlığa uğradığını hissettiren bir ton vardı. "*Kertenkelen bende değil!*"

Call kendisini kötü mü hissetsin, yoksa gülsün mü bilemiyordu.

Kahvaltıdan sonra Rufus üç çırağını ırmak kenarına götürdü; orada onlara suyu alıp havaya fırlatmalarını ve ıslanmadan tutmalarını söyledi. Çok geçmeden Call, Tamara ve Aaron nefessiz kaldılar; sırılsıklam halde gülüyorlardı. Günün sonunda Call bitkin düşmüştü; öyle bitkindi ki önceki gün olanlar ona çok uzak ve rüya gibi geliyordu. Babasının mektubu ve bileklik üzerine kafa yormak için odasının yolunu tutsa da Warren'ın ayakkabılarından birinin bağcığını haşlanmış makarna çubuğu gibi hüplettiğini görünce bir süre dikkati dağıldı.

"Aptal kertenkele," diye mırıldandı; ejder uygulamasında taktığı kol bandını ve babasının gönderdiği, kırış kırış mektubu elemental yemesin diye masasının en alt çekmecesine saklayıp çekmeceyi kapattı.

Warren hiçbir şey demedi. Gözleri gri bir renk almıştı; Call ayakkabı bağcığının Warren'ın midesine dokunduğunda şüphelendi.

Zamanla babasının söylediklerinin gizini çözmesinin önündeki en dikkat dağıtıcı etkenin dersleri olduğunu görmek Call'u şaşırttı. Artık Kum

ve Sıkıntı odasına hiç gitmiyorlardı: bunun yerine ilk birkaç haftanın su gibi akmasını sağlayan bir dizi yeni uygulama vardı. Eğitim hâlâ zor ve moral bozucu olsa da Usta Rufus büyü dünyasını daha fazla tanıttıkça Call'un hayranlığı giderek artıyordu.

Usta Rufus onlara elementlerle aralarındaki bağı hissetmeyi öğretti ve *beşlik* adını taktığı şeyin gerisindeki anlamı daha iyi anlamalarını sağladı; Call Büyünün Beş İlkesi'nin yanında beşliği de uykusunda bile zihninden geçiriyordu.

Ateş yanmak ister.

Su akmak ister.

Hava yükselmek ister.

Toprak bağlamak ister.

Kaos yutmak ister.

Küçük ateşler yakmayı ve avuçlarında alevleri dans ettirmeyi öğrendiler. Mağara havuzlarında dalgalar yapmayı ve soluk renkli balıkları yanlarına çağırmayı da (ancak kayıkları nasıl yönetecekleri öğrenmemeleri Call'un asabını son derece bozuyordu). Call'un en sevdiği büyüyü bile öğrenmeye başlamışlardı; yerden yükselmeyi.

"Odaklanın ve pratik yapın," dedi Usta Rufus, onları içleri yosunlarla ve Magisterium'un dışından getirilen çam iğneleriyle doldurulmuş, üzerlerinde zıplanacak kadar gergin minderlerle kaplı bir odaya götürdü. "Kestirme yollar yok, büyücüler. Sadece odaklanma ve pratik var. Bu yüzden işe koyulun!"

Üç çırak sırayla etraflarını saran havadan enerji çekip bu enerji ayaklarını yerden kesmek için kullanmaya çalışıyordu. Dengede kalmak Call'un sandığından daha güç bir işti. Tekrar tekrar kıkırdayarak minderlere ve birbirlerinin üstüne düşüyorlardı. Aaron'ın Tamara'nın saç örgüsünü ağzında, Call un ise kızın ayağını ensesinde bulduğu bile oldu.

Nihayet, neredeyse dersin sonlarına doğru Call bir şeyleri çözdü; havada, yerden otuz santim kadar yüksekte, hiç sağa sola yalpalamadan asılı kalabiliyordu. Onu aşağı çekecek yerçekimi kaybolmuştu; kendi pratik eksikliği de olmasa havada yanlara doğru süzülmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Zihni Magisterium'un koridorlarında koşamayacağı kadar hızlı uçacağı güne dair hayallerle dolup taştı. Kaykaya binmek gibi, hatta

daha da müthiş olacaktı bu; daha hızlı, daha yüksek, daha çılgınca akrobasi numaralarıyla.

Tamara'nın gözlerini şaşı yaparak kendisine bakmasıyla konsantrasyonunu kaybetti ve minderin üzerine düştü. Bir saniye için, sadece nefes alarak yattığı yerde kaldı.

Havada asılı kaldığı o kısa anlarda bacağı hiç acımamıştı, biraz olsun bile.

Dersin sonuna yaklaştıklarında ne Tamara ne de Aaron havalanmayı başarmıştı. Yine de Usta Rufus onların ilerleme kaydedememelerini memnuniyetle karşılıyor gibiydi. Defalarca bunun uzun zamandır gördüğü en komik şey olduğunu söylemişti.

Usta Rufus onlara sene sonu geldiğinde her elementin gücünü çekebileceklerini, ateşte yürüyüp su altında nefes alabileceklerini söyledi. Gümüş Yıl'da elementlerin daha gizli saklı güçlerini kullanabilecekler; havadan yanılsamalar, ateşten kehanetler oluştururken toprağı bağlamak ve suyu iyileştirmek için kullanabileceklerdi. Tüm bunları yapabilme düşüncesi Call'u heyecanlandırsa da ne zaman sene sonunu düşünse aklına babasının Rufus'a gönderdiği notta yazanlar geliyordu.

Sene sonunda Callum'un büyüsünü bağlaman gerek.

Toprak büyüsü. Gümüş Yıl'a ulaşabilirse belki de bağlama büyüsünün nasıl yapıldığını öğrenirdi.

Cuma derslerinden birinde Usta Lemuel onlara karşı ağırlıklar hakkında yeni bilgiler verdi. Ayrıca kendilerini fazla zorlayıp bir elementin çekimine kapılırlarsa tıpkı bir hava elementaliyle mücadele ederken toprağa başvurdukları gibi o elementin karşı ağırlığına uzanmaları konusunda onları uyardı.

Call *ruha* nasıl uzanacaklarını sordu; ne de olsa ruh kaosun karşı ağırlığıydı. Usta Lemuel sert bir tavırla bir kaos büyücüsüyle savaşıyorsa Call'un neye uzandığının hiçbir önemi olmayacağını çünkü zaten ölmek üzere olacağını söyledi. Drew ona anlayışlı bir bakış attı. Call sessizce, "Sorun değil," dedi.

Usta Lemuel buz gibi bir sesle, "Kes şunu Andrew," dedi. "Biliyorsun, zamanında ustalarına saygı göstermeyen çıraklar dallarla dövülürdü."

Usta Milagros kendi öğrencilerinin yüzlerindeki dehşet ifadesini fark edince endişeyle, "Lemuel," dedi. "Bence bu hiç..."

"Ne yazık ki yüzyıllar öncesindeydi bunlar," dedi Usta Lemuel. "Fakat seni temin ederim ki Andrew, arkamdan fısıldayıp durursan Magisterium'a geldiğine pişman olursun." Lemuel'in ince dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şimdi buraya gel de ateşi kullanırken suya nasıl uzandığını göster. Gwenda, rica etsem gelip karşı ağırlık için ona yardımcı olur musun?"

Gwenda öne çıktı; Drew bir süre duraksadıktan sonra omuzlarını düşürüp ayaklarını sürüyerek onun peşinden gitti. Gwenda'nın bir kâse suyu Drew'e oğlanın ayaklarına dökecek kadar büyük bir şevkle ve beklentiyle uzatmasına rağmen Drew avucundaki ateşi söndüremeyince yirmi dakika boyunca Lemuel'in acımasız sataşmalarına tahammül etmesi gerekti. Gwenda, "Haydi Drew," diye fısıldayıp durdu; ta ki sonunda Usta Lemuel ona sessiz olmasını söyleyene kadar.

Tüm bunları gördükçe Call, Usta Rufus'u daha da çok takdir ediyordu. Hatta ustanın onlara büyücülerin çoğu için son derece aşikâr olan; büyüleri gizli tutmak, büyüyü kişisel çıkarlar ya da kötü amaçlar için kullanmamak ve büyü alanındaki

çalışmalardan elde edilen tüm bilgileri büyücü toplumunun geri kalanıyla paylaşmak gibi görevlerine dair nutuklarını bile. Anlaşılan elementler konusunda ustalaşan büyücülerin "tüm bilgileri paylaşmak" kuralını yerine getirme için yanlarına çıraklar almaları gerekiyordu; bu da farklı dönemlerde Magisterium'da farklı ustalar bulunduğu anlamına geliyordu. Yine de öğretmenliği meslek olarak seçenler kalıcı olarak okulda kalıyorlardı.

Gönülsüzce, zorla yanına çırak alması Usta Lemuel hakkında çok şey anlatıyordu.

Usta Rockmaple'ın elementallere dair ikinci dersi Call'un ilgisini daha çok çekmişti. Anlaşılan çoğunlukla elementaller hisleri olan yaratıklar değildi. Bazıları aynı şekli yüzyıllar boyunca korurken bazıları büyüyle beslenip daha iri ve tehlikeli oluyordu. İçlerinden birkaçı büyücüleri yutmalarıyla tanınıyordu. Bunu duyunca aklına Warren gelen Call ürperdi. Magisterium'da ne tür bir tehlikeyi serbest bırakmıştı? Yatağının üzerinde uyuyup ayakkabı bağcıklarını yiyen şey tam olarak neydi?

Call, Üçüncü Büyücü Savaşı hakkında daha fazla şey öğrense de babasının neden büyüsünün bağlanmasını istediğine dair bir fikir edinemedi.

Üç çırak Magisterium'a alıştıkça Tamara daha çok gülmeye ve ne tuhaftır ki Aaron daha ciddi tavırlar sergilemeye başlamıştı. Call artık etrafı iyice tanıdığını hissediyor; kütüphaneye, derslikle-re hatta galeriye kaybolma korkusu duymadan gidebiliyordu. Artık mantar ve lezzetli tavuk kızartması, spagetti ya da Çin yemeği tadında yosunlar yemek ona tuhaf gelmiyordu.

Jasper'la birbirlerine hâlâ mesafeli olsalar da Celia onunla arkadaşlık ediyor, o gece tuhaf bir olay yaşanmamış gibi davranıyordu.

Sene sonu geldiğinde babasının kendisini alıp götüreceğini düşündükçe Call'un içi kararıyordu. Hayatında ilk kez gerçek dostları olmuştu; tuhaf ya da bacağı yüzünden işe yaramaz olduğunu düşünmeyen arkadaşlar. Ayrıca büyüsü vardı. Bunların hiçbirinden vazgeçmek istemiyordu; vazgeçeceğine söz vermesine rağmen.

Yeraltında mevsimlerin geçişini takip etmek zor oluyordu. Bazen Usta Rufus ve diğer ustalar çeşitli

toprak uygulamaları için onları dışarı çıkarıyorlardı. Diğer öğrencilerin hangi alanlarda iyi olduklarını görmek hep çok hoştu; Rufus elemental büyüyü bitkileri büyütmek için nasıl kullanacaklarını öğrettiğinde Kai Hale bir tohumu o kadar yeşertip büyütmüştü ki Usta Rockmaple'ın bir balta alıp bitkiyi kesmesi gerekti. Celia yeraltından hayvanları (ne yazık ki aralarında hiç çıplak kör fare yoktu) yanına getirebiliyordu. Tamara ise herkes yolunu kaybederken dünyanın manyetizmasını kullanarak yollar bulmada son derece başarılıydı.

Dış dünya sonbaharın renklerine bürünürken mağaraların içi daha da soğudu. Koridorlara içleri sıcak taşlarla dolu, kocaman, metal kâseler dizilmişti; bunlar havayı ısıtıyordu ve film izlemeye gittiklerinde galeride artık harıl harıl yanan bir ateş oluyordu.

Soğuk, Call'u rahatsız etmiyordu. Nasılsa artık daha da dirençli olduğunu hissediyordu. Hatta boyunun en az iki buçuk santim uzadığından oldukça emindi. Ayrıca bacağına rağmen daha uzun mesafeleri yürüyebiliyordu; muhtemelen bunun nedeni Usta Rufus'un onları mağaralarda yürü-

yüşlere çıkarması ya da yerin üstündeki büyük karalarda teçhizatsız tırmanışlara götürmesiydi.

Bazen geceleri Call komodinden bilekliği çıkarıyor ve babasının yazdığı her iki mektubu okuyordu. Babasına okulda neler yaptığını anlatmayı çok istese de bunu asla yapmıyordu.

Usta Rufus mağaraları yalnız başlarına, kendisinin yardımı olmadan keşfe çıkmalarının zamanının geldiğini söylediğinde kışın ortalarındaydılar. Rufus onlara toprak büyüsüyle tek tek kayaları nasıl ışıklandıracaklarını ve geri dönüş yolunu bulacaklarını göstermişti bile.

"Bizden kasten kaybolmamızı mı istiyorsunuz?" diye sordu Call.

"Onun gibi bir şey," dedi Rufus. "Teoride talimatlarıma uyup bulmanız gereken odaları bulacak ve kaybolmadan geri döneceksiniz. Fakat işin o kısmı size ait."

Tamara ellerini çırpıp sinsi bir ifadeyle gülümsedi. "Kulağa heyecanlı geliyor."

"*Birlikte*," dedi Usta Rufus. "Gruptan ayrılıp diğer iki arkadaşınızı karanlıkta tökezler halde bırakmak yok."

Tamara'nın gülümsemesi bir nebze köreldi. "Hım, tamam."

Aklına Warren gelen Call, "Bahse girebiliriz," dedi. Kertenkelenin kendisine gösterdiği kestirme yollardan gidip Tamara'yı geride bırakabilirdi. "Kim birinci gelecek görürüz."

"İkiniz beni işittiniz mi?" diye sordu Usta Rufus. "Dedim ki..."

"Birlikte," dedi Aaron. "Birbirimizden ayrılmamamızı sağlayacağım."

"Bunu yap," dedi Usta Rufus. "Şimdi, işte göreviniz. Mağaraların ikinci katında Kelebek Havuzu denilen bir yer var. Havuz yerüstündeki bir pınardan besleniyor. Su, kemerindeki şu bıçak gibi silahlar yapmak için ideal olan minerallerle dolu." Rufus Miri'ye işaret edince Call'un eli tedirgince Miri'nin kabzasına gitti. "O bıçak, burada, Magisterium'da, Kelebek Havuzu'ndaki suyla yapıldı. Üçünüzün odayı bulmanızı, biraz su toplamanızı ve buraya, yanıma dönmenizi istiyorum."

"Yanımıza kova alacak mıyız?" diye sordu Call.

"Sanırım bu sorunun yanıtını biliyorsun Callum." Rufus rulo yapılmış bir parşömeni üniforma-

sından çıkarıp Aaron'a verdi. "İşte haritanız. Kelebek Havuzu'na ulaşmak için bu haritaya dikkatle uyun. Fakat geçtiğiniz yolları işaretlemek için taşları aydınlatmayı unutmayın. Geri dönüş yolunda her zaman bir haritaya güvenemeyebilirsiniz."

Usta Rufus iri bir kayanın üzerine oturdu; kaya nazikçe şekillenmeye başladı ve bir koltuğa benzeyene dek şekil almaya devam etti. "Suyu sırayla taşıyacaksınız. Dökerseniz, geri dönüp yeniden toplamanız gerekecek."

Üç çırak bakıştı. "Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu Aaron.

Usta Rufus ağır ciltli bir kitabı cebinden çıkarıp okumaya başladı. "Hemen."

Aaron kaşlarını çatarak kâğıdı önündeki kayaya serdi; ardından Usta Rufus'a baktı. "Tamam," dedi aceleyle. "Aşağı inip doğuya ilerleyeceğiz."

Call, Aaron'a yaklaşıp oğlanın omzunun üzerinden haritaya baktı. "En kestirme yol kütüphaneden geçiyor gibi."

Tamara sırıtarak haritayı çevirdi. "Şimdi, kuzey yazısı aslen kuzeyi gösteriyor. Bunun mutlaka faydası dokunacaktır."

"Hâlâ en doğru yol kütüphane tarafı," dedi Call. "Demek ki çok da faydası olmadı."

Aaron gözlerini devirip ayağa kalktı, haritayı katladı. "Haydi gidelim, ikiniz birer pusula alıp iple mesafe ölçmeye başlamadan."

Dışarı çıktılar, başta mağaranın tanıdık noktalarından geçtiler. Kütüphaneye girdiler; bir notilus* kabuğunun içinden geçermiş gibi kütüphanenin spirallerinden aşağı indiler. Kütüphanenin en dibi mağaraların daha aşağı katlarına açılıyordu.

Hava giderek ağırlaşıp soğuyordu; minerallerin ağır kokusu her yere sinmişti. Call değişimi hemen hissetti. İçinde oldukları geçit dar, tavan alçaktı. Üçünün en uzun boylusu olan Aaron'ın geçitte yürümesi için neredeyse eğilmesi gerekiyordu.

Nihayet geçit daha geniş bir mağaraya açıldı. Tamara duvarlardan birine dokundu ve bir kristali ışıklandırarak kökleri aydınlattı. Köklerin ürkütücü, örümcek bacaklarını andıran sarmaşıkları canlı bir turuncuya çalan ve kükürtümsü dumanlar çıkaran, odayı yanık kokusuyla dolduran

* Notilus: Sedefli deniz helezonu. (e.n.)

bir ırmağın yüzeyine değecek kadar sarkıktı. Irmağın iki yanında devasa mantarlar büyümüştü; doğal olmayacak kadar açık yeşillerle, turkuazlar ve morlarla bezeliydiler.

Üçü bitkilerin arasında ilerlerken Call sesli düşünürmüş gibi, "Bunları yesek ne olur acaba?" dedi.

Aaron elini havaya kaldırıp, "Ben olsam ne olacağını öğrenmeye çalışmazdım," dedi. Bir hafta önce kendi kendine parlak, mavi bir ateş topu yapmayı öğrenmişti ve bu onu çok heyecanlandırıyordu. Sürekli parlak toplar yapıyordu; ışığa ihtiyaçları olmadığında bile. Bir eliyle ateş topunu, diğer eliyle haritayı havaya kaldırdı. "Bu taraftan," dedi; eliyle soldaki bir geçide işaret etti. "Kök Odası'ndan geçeceğiz."

"Odaların isimleri mi var?" dedi Tamara, mantarların arasından dikkatle geçti.

"Yo, ben o ismi taktım. Yani isim koyarsak orayı unutmayız, değil mi?"

Tamara alnını kırıştırarak düşündü. "Sanırım."

"Kelebek Havuzu'ndan iyidir," dedi Call. "Demek istediğim, silah yapmaya yarayan bir gölün

öyle bir adı mı olur? Katil Göl falan olmalıydı. Ya da Bıçak Darbeleri Gölü. Ya da Cinayet Gölcüğü."

"Ya," dedi Tamara, soğuk bir sesle. "Sana da Usta Aşikâr diyelim o zaman."

Sonraki odada dev bir köpekbalığının dişleri gibi beyaz, gerçekten uzun zaman önce gömülmüş bir canavarın çenesine bağlıymış gibi bir araya kümelenmiş, kalın sarkıtlar vardı. Ürkütücü keskinlikteki sarkık taşların altından geçen Call, Aaron ve Tamara dar, yuvarlak bir açıklıkta yürümeye başladılar. O noktada kaya, yenmiş gibi duran delikli mağara oluşumlarıyla kaplıydı; sanki devasa bir termitin yuvasındaydılar. Call yoğunlaştı ve uzak köşedeki bir kristal parıldamaya başladı; böylece oradan geçtiklerini unutmayacaklardı.

"Burası haritada var mı?" diye sordu Call.

Aaron gözlerini kıstı. "Evet. Aslında neredeyse hedefimize ulaşmak üzereyiz. Güneye doğru ilk odaya girince..." Aaron karanlık bir kemerin içinde gözden kayboldu; hemen sonra muzaffer bir edayla belirdi. "Buldum!"

Tamara ve Call onun peşine düştüler. Bir süre hiç konuşmadılar. Kütüphane ve galeri gibi çeşit-

li olağanüstü yeraltı odaları görmelerine rağmen Call özel bir şeyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Bir duvarın tepesinden su akıyor; su içinden aydınlatılıyormuş gibi duran, geniş, mavi pırıltılar yayan bir havuza akıyordu. Yeşil yosunlar duvarları kuştüyüyle kaplıymış gibi gösteriyordu ve yeşil ve mavinin kontrastı Call'a devasa bir bilyenin içinde dikildiği hissini veriyordu. Havada yabancı ve davetkâr bir tür baharatın kokusu vardı.

Aaron birkaç dakika sonra, "Hah," dedi. "Buraya Kelebek Havuzu denmesi *gerçekten* tuhaf."

Tamara suyun kenarına yürüdü. "Bence bunun nedeni suyun şu mavi kelebeklerle aynı renkte olması. Ne deniyordu onlara?"

"Mavi kral kelebekleri," dedi Call. Babası kelebeklere hep hayran olmuştu. Büyük bir kelebek koleksiyonu vardı. Kelebekler masasının üzerindeki camın içinde iğnelenmişti.

Tamara elini uzattı. Havuz çalkalandı ve içinden bir su küresi yükseldi. Kürenin yüzeyindeki su hareket edip dalgalansa da şeklini koruyordu.

"İşte oldu," dedi Tamara, nefes nefese kalmıştı.

"Harika," dedi Aaron. "Bunu o şekilde ne kadar tutabileceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Kalın, siyah saç örgüsünü geri attı; zorlandığını belli etmemeye çalışıyordu. "Konsantrasyonum azaldığında size söylerim."

Aaron başını salladı; haritayı nemli duvarlardan birinin üzerinde düzleştirdi. "Şimdi tek yapmamamız gereken dönüş yolunu..."

Tam o anda elindeki harita alev aldı.

Aaron bağırdı; parmaklarını havada tutuşup kararan kâğıt parçalarından kaçırdı. Parçalar bir kor yağmuru gibi yere indi. Ciyaklayan Tamara'mn dikkati dağıldı. Havada asılı tuttuğu su üniformasına inip ayaklarının dibinde bir birikinti oluşturdu.

Üçü şaşkın gözlerle bir süre bakıştı. Call omuzlarını dikleştirdi. "Sanırım Usta Rufus'un kastettiği buydu," dedi. "Geri dönmek için ışıklandırdığımız taşları, bıraktığımız izleri ya da o tür şeyleri kullanmamız gerek. Harita ancak bizi buraya getirmeye yaradı."

"Kolay olacak," dedi Tamara. "Yani, ben sadece bir taşı aydınlattım ama siz daha fazlasını aydınlattınız, değil mi?"

"Ben de bir tane aydınlatmıştım," dedi Call, Aaron'a ümitli bir bakış attı. Aaron dönüp ona bakmadı.

Tamara kaşlarını çattı. "Of, peki. Geri dönmek için bir yol buluruz. Siz suyu taşıyın."

Call omuz silkerek gölün kenarına gitti ve bir top şekillendirmeye odaklandı. Suyu hareket ettirmek için etrafındaki havayı kullanırken elementlerin itiş kakışını içinde hissediyordu. Tamara kadar iyi olmasa da fena bir iş çıkarmıyordu. Havada süzülen topu çok az su damlatıyordu.

Aaron kaşlarını çatıp eliyle işaret etti. "Oradan geldik buraya. Şu taraftan. Sanırım..."

Tamara, Aaron'ın, Call da Tamara'nın peşine takıldı. Su küresi Call'un başının üzerinde kendine özel bir fırtına bulutu gibi dönüyordu. Sonraki oda tanıdıktı: Yeraltı buharının, renkli mantarların olduğu oda. Call mantarların arasından dikkatle geçti; her an su küresinin başına ineceğinden endişe ediyordu.

"Bakın," dedi Tamara. "İleride ışıklandırılmış taşlar var..."

Aaron endişeli bir sesle, "Bence bu gördükle-

rimiz biyolojik ışıldamadan ibaret," dedi. Taşlara parmağını dokundurdu ve omuz silkerek Tamara'ya doğru döndü. "Bilmiyorum."

"Eh, ben biliyorum. Şu taraftan gideceğiz." Tamara kararlı adımlarla yürümeye başladı. Call onu izledi; önce sola, sonra sağa, ardından tekrar sola dönerek yaprak şeklinde uzamış kocaman sarkıtlarla dolu bir mağaradan geçtiler. Sonra bir köşeden döndüler. *Suyu dökeyim deme.* Sonra da kayaların arasındaki bir boşluktan. *Dikkatini dağıtma Call.* Call'un etrafı sivri kayalarla çevriliydi; Tamara ve Aaron aniden durunca az kalsın Call bir duvara toslayacaktı. İkisi tartışıyordu.

"Sana bunun sadece parlayan yosun olduğunu söylemiştim," dedi Aaron, besbelli hayal kırıklığına uğramıştı. Ortasında nazikçe fokurdayan taş bir sarnıcın olduğu geniş bir odaya girdiler. "İşte şimdi kaybolduk."

"Eh, geçtiğimiz yollarda taşları ışıklandırmayı unutmasaydın..."

"*Ben* haritayı okuyordum," dedi Aaron, çok kızmıştı. Call bir açıdan Aaron'ın kızıp mantıksızca davranabileceğini bilmenin aslında hoş sayılabi-

leceğini düşündü. Sonra Aaron ve Tamara dönüp Call'a öfkeyle baktılar. Call az kalsın dengede tuttuğu, dönen küreyi düşürecekti. Aaron'ın suyu dengelemek için ona yardım etmesi gerekti. Küre ikisinin arasındaki havada süzülüp az da olsa su kaçırdı.

"Ne var?" dedi Call.

"E, *senin* nerede olduğumuz hakkında herhangi bir fikrin var mı?" dedi Tamara.

"Hayır," dedi Call, pürüzsüz duvarlara bakındı. "Fakat dönüş yolumuzu bulmamızın bir yolu olmalı. Usta Rufus bizi kaybolup ölelim diye buralara göndermez."

"Bu dediğin senin için epey iyimser kaçtı," dedi Tamara.

"Ne komik." Call, Tamara'nın sözlerinin hiç de komik olmadığını ima eden bir surat ifadesi takındı.

"İkiniz de kesin şunu," dedi Aaron. "Tartışmak bizi bir yere getirmez."

"Eh, senin peşinden gitmek bizi *bir yere* getirecek," dedi Call. "Ve o *bir yer* gitmemiz gereken yerden alabildiğine uzak olacak."

Aaron hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Call'a, "Bu kadar gıcık olmak zorunda mısın?" diye sordu.

Call kendinden emin bir tavırla Aaron'a, "Çünkü sen hiç gıcık değilsin," dedi. "İkimizin yerine de gıcık olmam gerek."

Tamara iç çekti; hemen sonra güldü. "Kabahatin üçümüzde de olduğunu kabul edebilir miyiz? *Hepimiz* çuvalladık."

Aaron bunu kabullenmek istemiyor gibi dursa da nihayet başını salladı. "Evet, dönüş yolunda haritayı kullanma iznimiz olmadığını unutmuşum."

"Ya," dedi Call. "Ben de. Üzgünüm. Sen yol bulmada iyi değil misin Tamara? Hani topraktaki metalle bağlantı falan kuruyordun?"

"Bir denerim," dedi Tamara, biraz hissiz bir sesle. "Fakat bu sadece kuzeyin ne tarafta olduğunu anlamamı sağlar; bu geçitlerin birbiriyle nasıl kesiştiklerini değil. Ayrıca eninde sonunda tanıdık bir yerlere varmamız gerek, değil mi?"

Tünellerde gezinmek; içine düşebilecekleri karanlık çukurları, insanı içine çeken ve tuhaf, bo-

ğucu buharlar yayan çamur havuzlarını düşünmek korkutucuydu. Fakat Call'un daha iyi bir planı yoktu. "Tamam," dedi.

Yürümeye başladılar.

Şu başına gelenler tam da babasının onu uyardığı türden şeylerdi.

Üçü yırtık pırtık olmuş duvar halılarını andıran kaya oluşumlarının arasında ilerlerken Aaron, "Evimde en özlediğim ne, biliyor musunuz?" diye sordu. "Şimdi size çok saçma gelecek ama abur cubur özlüyorum. Olabilecek en büyük hamburger ve bir yığın patates kızartması. Kokularını bile özledim."

"Ben arka bahçede çimlere uzandığım zamanları özledim," dedi Call. "Bir de video oyunlarını. Video oyunlarını kesinlikle özlüyorum."

"Ben de internette vakit öldürmeyi özlüyorum," dedi Tamara. Bu dediği Call'u şaşırtmıştı. "Bana öyle bakma, ben de sizinkilerden farksız bir kasabada büyüdüm."

Aaron homurtuyla güldü. "Benim büyüdüğüm kasaba gibi olamaz."

"Demek istediğim," dedi Tamara, dönen, mavi

su küresini devralarak; "ben büyücü olmayan insanlarla dolu bir kasabada büyüdüm. Birkaç büyücünün buluşup birbirlerine mesaj bıraktıkları bir kitapçı vardı. Fakat onun haricinde normal bir yerdi."

"Ben sadece anne-babanın internete girmene izin vermelerine şaştım," dedi Call. İnternet sıradan, hiçbir albenisi olmayan bir vakit öldürme yöntemiydi. Tamara'yı Magisterium'un dışında eğlenirken düşündüğünde kızı gözlerinin önüne bir polo midillisine binerken getiriyordu; her ne kadar polo midillisinin ne olduğundan ya da sıradan bir midilliyle arasındaki farktan emin olmasa da.

Tamara, Call'a gülümsedi. "Eh, tam olarak internete girmeme *izin vermiyorlardı* zaten..."

Call bu konu hakkında daha fazla şey duymak istiyordu. Fakat tam ağzını açacağı sırada önünde beliren müthiş odanın görüntüsü karşısında nefesi kesildi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mağara epey genişti, tavanı bir katedral tavanı gibi tonozlu olacak şekilde oyulmuştu. Her birinin iki yanında mermer sütunlar olan beş uzun kemer vardı. Kemerlerin hepsinin üzerinde farklı metaller bulunuyordu: Demir, bakır, bronz, gümüş ya da altın. Duvarlar mermerdi; üzerlerine her birinin altında birer isim yazılı olan binlerce el izi basılmıştı.

Odanın ortasında, uzun saçları rüzgârda dalgalanan bir kızın bronz heykeli vardı. Kızın yüzü yukarıya bakıyordu. Altındaki plakada şu isim yazılıydı: *Verity Torres.*

"Nasıl bir yer burası?" diye sordu Aaron.

"Burası Mezunlar Salonu," dedi Tamara, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle bir o yana bir bu yana dönüyordu. "Çıraklar önce ustabaşı, sonra da büyücü olmalarının ardından buraya gelip taşa el izlerini çıkarırlar. Magisterium'dan mezun olan herkes buradadır."

"Annem ve babam," dedi Call, odada gezinip onların isimlerini aradı. Babasının isminin –*Alastair Hunt*– duvarın en tepesinde, erişemeyeceği kadar yüksekte olduğunu gördü. Babası oraya ulaşabilmek için bedenini uçurmuş olmalıydı. Call babasını, onun o genç halini sırf yapabildiğini göstermek için uçarken hayal etti ve ağzının kenarında bir gülümseme belirdi.

Annesi ve babasının daha öğrenciyken âşık olduklarını düşündüğü için annesinin el izinin babasınınkinin yanında olmadığını görünce şaşırdı. Öte yandan, el izlerinin farklı bir yerleşim planı olabilirdi. Birkaç dakikasını daha alsa da nihayet annesinin el izini, uzak bir duvarda buldu. *Sarah Novak*. İsim bir dikitin dibine yazılmıştı ve harfler bir bıçakla kazınmış gibi inceciktı. Call çömelip

elini bir zamanlar annesinin elinin olduğu noktaya koydu. Annesinin ellerinin şekli Call'unkiler gibiydi; Call'un parmakları uzun zaman önce ölen kızın hayalet parmaklarının içine güzelce oturdu. Daha on iki yaşında Call'un elleri annesinin on yedisindeki elleri kadar büyüktü.

Eli annesinin el izinin içindeyken Call bir şeyler hissetmek istiyordu ama herhangi bir şey hissedebildiğinden emin değildi.

"Call," dedi Tamara. Nazikçe Call'un omzuna dokundu. Call başını çevirip iki arkadaşına baktı. İkisinin yüzünde de aynı endişeli bakış vardı. Call onların ne düşündüğünü, kendisi için üzüldüklerini biliyordu. Hızla ayağa kalkmasıyla Tamara'nın eli omzundan düştü.

"Ben iyiyim," dedi Call, boğazını temizledi.

"Şuna bakın." Aaron odanın ortasında pırıltılı, beyaz taştan yapılmış geniş bir kemerin önünde dikiliyordu. Kemerin önüne "*Prima Materia*" sözcükleri oyulmuştu. Aaron kemerin altından geçip öteki yanından şaşkın gözlerle geçti. "Hiçbir yere çıkmayan bir kemer bu."

"*Prima materia*," diye mırıldandı Tamara.

gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Birinci Kapı bu! Magisterium'da her senenin sonunda bir kapıdan geçilir. Büyünü kontrol edebilmeyi, karşı ağırlıkları düzgün bir şekilde kullanmayı öğrendiğinde yaparsın bunu. Sonra da Bakır Yıl pazı bandını alırsın."

Aaron'ın beti benzi attı. "Yani kapıdan erken geçtiğimi mi söylüyorsun? Başım derde mi girecek?"

Tamara ona doğru omuz silkti. "Sanmıyorum. Bana aktive olmuş gibi gelmedi." Üçü de gözlerini kısarak kapıya baktı. Kapı, karanlık bir odadaki o taş kemer öylece dikiliyordu. Call da kapının tam olarak işler halde olmadığını kabul etti.

Call, Aaron'a, "Haritada buna benzer bir şey gördün mü?" diye sordu.

Aaron başını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum."

"Öyleyse bir nirengi noktası bulmamıza rağmen daha önceki gibi kaybolmuş haldeyiz ha?" Tamara duvarı tekmeledi.

Bir şey yere düştü. İri, kertenkelemsi, parlak gözlü bir şey. Sırtında alevler vardı. Bir de... Kaşlarında.

"Aman Tanrım," dedi Tamara, gözleri birer fincan tabağı gibi yusyuvarlak oldu. Aaron yaratığa gözlerini diktiğinde su küresi tehlikeli bir inişe geçse de bu kez küreyi dengeleyen Call oldu.

"Call!" dedi Warren. "Durmadan kaybolan Call. Odandan çıkmamalısın. Odan sıcak."

Tamara ve Aaron, Call'a doğru döndüler; ona bakarken gözlerinde soru işaretleri ve ünlemler vardı.

"Bu Warren," dedi Call. "O, eh, yani tanıdığım bu kertenkele."

"O bir ateş elementali," dedi Tamara. "Bir elementali tanıyıp da ne yapacaksın?" Tamara gözlerini Call'a dikti.

Call, Waren'la arkadaşlığını inkâr etmek için ağzını açtı; ikisinin *öyle* yakın falan oldukları yoktu ki! Fakat bu ona Warren'ı kendilerine yardım etmeye ikna etmek için en iyi yol gibi görünmüyordu. Ayrıca Call o noktada Warren'ın yardımına gerçekten ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

"Usta Rufus onlardan bazılarının... İnsanları yutmak gibi bir özelliği olduğunu söylememiş miydi?" Aaron'ın bakışları kertenkeleyi takip etti.

"Eh, daha beni yutmadı," dedi Call. "Üstelik odamda uyudu. Warren, bize yardım edebilir misin? Kaybolduk. Gerçekten kaybolduk. Sadece bizi geri götürmeni istiyoruz."

"Kestirmeler, kaygan patikalar... Warren'ın bilmediği gizli yer yoktur. Peki, dönüş yolu karşılığında bana ne vereceksiniz?" Kertenkele onlara doğru yaklaşınca çakıllar ayak parmaklarının arasından sağa sola saçıldı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Tamara, ceplerini yokladı. "Biraz sakızım, bir de saç tokam var ama hepsi bu."

"Bende biraz yiyecek var," dedi Aaron. "Çoğu şeker. Galeriden."

"Ben suyu tutuyorum," dedi Call. "Ceplerimi yoklayamıyorum. Fakat, şey, bağcıklarımı alabilirsin."

"Hepsini alıyorum!" dedi kertenkele; heyecandan başı bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Oraya vardığımızda hepsini alacağım ve ustam memnun kalacak."

"Ne?" Call kaşlarını çattı; elementali doğru işittiğinden emin değildi.

"Döndüğünüzde ustanız memnun olacak," dedi

kertenkele. "Usta Rufus. Ustanız." Sonra mağara duvarı boyunca koşmaya başladı; öyle hızlı koşuyordu ki bir yandan ona yetişmeye çalışırken diğer yandan su küresini hareket ettirmeye devam eden Call'un derin derin nefes alması gerekti. Koşuşturmada suyun birkaç damlası yere döküldü.

Call, Tamara ve Aaron'a, "Haydi," dedi. Sarf ettiği çaba yüzünden bacağına ağrı girmişti.

Aaron omuz silkip Call'un peşinden gitti.

Tamara da üçünün arkasından koşarak, "Eh, ona sakızımı vereceğim vaadinde bulundum bir kere," dedi.

Kükürt kaplı, turuncu ve sarı renkte, her tarafı tuhaf bir şekilde pürüzsüz salonda Warren'ın peşinden gittiler. Call'a bir devin boğazında yürüyorlarmış gibi geliyordu. Zeminde kızıla çalan, kalın ve süngerimsi yosundan kaynaklanan nahoş bir nem vardı. Az kalsın Aaron'ın ayağı takılacaktı; ayakları zemine batan Call dengesini kazanmaya çalışırken su küresi sağa sola yalpaladı. Üçü, duvarları buz saçaklarını andıran kristalimsi oluşumlarla kaplı olan bir mağaraya dalarken Tamara parmaklarının bir hareketiyle küreyi dengele-

di. Tavanın ortasından avizeyi andıran ve hafifçe parlayan bir kristal kütlesi sarkıyordu.

Aaron, "Geldiğimiz yol değil bu," diye şikâyet etse de Warren duraksamadı, tek yaptığı yanından geçtiği sarkık kristallerden birinden bir ısırık almak oldu. Tüm bariz çıkış yollarını geride bırakıp küçük ve karanlık bir deliğe yöneliyordu; çok geçmeden deliğin neredeyse ışıksız bir tünel olduğu ortaya çıktı. Dizlerinin üzerine çöküp yerde sürünmeleri gerekti; su küresi üçünün arasında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Rahatsız bir pozisyonda duran Call'un sırtından ter akıyor, bacağı canına okuyordu. Ayrıca Warren'ın üçünü yanlış yöne götürdüğünden endişe etmeye başlamıştı.

"Warren..." diye söze girdi Call.

Geçidin aniden geniş bir odaya açılmasıyla sözünü yarıda kesti. Yalpalayarak ayağa kalkmasıyla sakat bacağı, üzerine fazla yüklenmesinin acısını ondan çıkardı. Tamara ve Aaron onu izlediler; hem sürünüp hem suyu dengede tutmak için verdikleri çabadan bembeyaz olmuşlardı.

Warren dışarı açılan bir kemere doğru koştu. Call bacağı elverdiğince hızlı adımlarla onun

peşinden gitti.

Sarf ettiği çaba havanın ısındığını, yanan bir şeyin kokusuyla dolduğunu fark etmesini engellemişti. Ancak Aaron, "Buraya daha önce gelmiştik; suyu hatırladım," dediğinde Call yukarı bakıp dumanlar çıkaran turuncu ırmağın ve asma filizleri gibi sarkan kocaman sarmaşıkların bulunduğu odaya geri döndüklerini fark etti.

Tamara bariz bir rahatlamayla nefes verdi. "Bu harika. Şimdi tek yapmamız gereken..."

Tüten nehrin içinden bir yaratığın çığlık atarak çıkmasıyla Tamara'nm sözü yarıda kesildi; o geriye sendelerken Aaron haykırdı. Aralarında asılı duran su küresi yere çarptı. Su bir kızartma tavasına dökülmüş gibi cızırdadı.

"Evet," dedi Warren. "Bana emredildiği gibi. Sizi geri getirmemi istedi ve işte buradasınız şimdi."

"Demek o istedi," dedi Tamara.

Ağzı açık kalan Call, yüzeyinden lav gibi hararetle kırmızı ve turuncu baloncuklar yükselen ırmaktan fırlayan devasa yaratığa baktı. Yaratık çok sayıda parçadan oluşuyordu; bedeni koyu renkte ve kırık, sivri kaya parçalarından yapılmış

gibi taştı. Fakat yüzü bir insan, bir erkek yüzü şeklindeydi; granitten oyulmuştu sanki. Gözleri karanlık deliklerden ibaretti.

"Selam Demir Büyücüler," dedi yaratık; sesi uzakta bir yerden konuşuyormuş gibi yankılanıyordu. "Ustanızdan uzaktasınız."

Çırakların nutku tutuldu. Call sessizlikte Tamara'nın nefes alış verişinin hırıltısını işitebiliyordu.

"Bana diyecek lafınız yok mu?" Yaratığın granit ağzı hareketlendi: Taşın yarılıp ayrılmasını izlemek gibiydi bu. "Bir zamanlar ben de sizin gibiydim çocuklar."

Tamara biraz hıçkırığı, biraz da korku nidasını andıran ürkütücü bir ses çıkardı. "Hayır," dedi. "Bizden biri olamazsın; söyleyemiyorsun. Sen..."

"Ne var?" diye tısladı Call. "Ne var Tamara?"

"Sen Yutulmuşlardan birisin," dedi Tamara, sesi çatlamıştı. "Bir element tarafından yutuldun. Artık insan değilsin..."

Yaratık, "Ateş," diye fısıldadı. "Uzun zaman önce ateşe dönüştüm. Kendimi ateşe teslim ettim, o da kendisini bana. Ateş insan olan, zayıf olan

yanımı yakıp yok etti."

"Sen ölümsüzsün," dedi Aaron, gözleri soluk ve kirli yüzünde çok iri ve yeşil görünüyordu.

"O dediğinden çok daha fazlasıyım. Ebediyim ben." Yutulmuş, Aaron'a doğru eğildi; ona o kadar yaklaşmıştı ki oğlanın cildi ateşe yakın duran birinin cildinin pembeleşmesi gibi renk değiştirdi.

"Aaron, yapma!" dedi Tamara, bir adım öne çıktı. "Seni yakmaya, içine çekmeye çalışıyor. Uzaklaş ondan!"

Tamara'nın yüzü titrek ışıkta parlıyordu; Call onun yanaklarındaki yaşları fark etti. Aniden aklına Tamara'nın elementler tarafından yutulan, korkunç bir kadere sürüklenen ablası geldi.

"*Sizi* içime çekmek mi?" Yutulmuş güldü. "Şu halinize bakın, daha adamakıllı büyümemiş küçük kıvılcımlarsınız. Sizden ne kadar hayat çıkar ki?"

"Bizden istediğin bir şey olmalı," dedi Call, Yutulmuş'un dikkatini Aaron'dan uzaklaştırmayı ümit ediyordu. "Yoksa ortaya çıkmaya tenezzül etmezdin."

Yaratık, Call'a doğru döndü. "Usta Rufus'un sürpriz çırağı. Kayalar bile seni fısıldıyor. Usta-

ların en büyükleri bu yıl tuhaf seçimler yaptılar."

Call işittiklerine inanamadı. Yutulmuşlar bile sınavda aldığı berbat puanlardan haberdardı.

"Giydiğiniz o deri maskelerinin gerisini görebiliyorum," diye devam etti Yutulmuş. "Geleceğinizi görüyorum. İçinizden biri başarısız olacak. Biriniz ölecek. Biriniz ise zaten ölü."

"Ne?" Aaron sesini yükseltti. "Ne demek *zaten ölü*?"

"Ona kulak asma!" diye haykırdı Tamara. "O bir yaratık, insan değil..."

"Kim insan olmak ister ki? İnsan kalbi kırılır. İnsan kemikleri çatlar. İnsan derisi yırtılır." Aaron'a zaten bir hayli yakın olan Yutulmuş oğlanın yüzüne dokunmak için uzandı. Call bacağının elverdiğince hızla öne atılıp Aaron'ı yere serdi; ikisi duvarlardan birine çarptı. Tamara eli havada, Yutulmuş'la yüzleşmek için döndü. Elinde dönen bir hava kütlesi belirdi.

Kemerden bir ses, "Yeter!" diye gürledi.

Usta Rufus orada dikiliyordu; haşin ve korkutucu bir görüntüsü vardı. Bedeninden güç akıyordu sanki.

Yaratık korkuyla bir adım geriledi. "Niyetim kimseye zarar vermek değil."

"Defol!" dedi Usta Rufus. "Çıraklarımı rahat bırak yoksa seni herhangi bir elemental gibi dağıtırım; bir zamanlar kim olduğuna bakmam Marcus."

"Artık bana ait olmayan o isimle seslenme bana," dedi Yutulmuş. Kükürtlü havuza doğru geri çekilirken bakışları Call'a, Aaron'a ve Tamara'ya kaydı. "Siz üçünüzle yine görüşeceğiz." Yaratık yüzeye yayılan dalgaların içinde kaybolsa da Call onun hâlâ yüzeyde bir yerlerde olduğunu biliyordu.

Usta Rufus kısa bir an için sarsılmış bir halde durakladı. "Gelin benimle," dedi; eliyle çıraklarına alçak kemerden geçmelerini işaret etti. Call arkasına bakıp Warren'ı arasa da elemental gitmişti. Call çabucak gelip geçen bir hayal kırıklığı duydu. İçinden kendilerine ihanet ettiği için Warren'a haykırmak geliyordu; bir de *sonsuza dek* yatak odasından uzak durmasını söylemek. Fakat Usta Rufus, Warren'ı görse yaratığı Rufus'un ofisinden çalanın Call olduğu belli olurdu; bu yüzden belki de çekip gitmesi iyi olmuştu.

Bir süre sessizce yürüdüler.

Nihayet Tamara, "Bizi gelip bulmanızı gerektirecek bir durum olduğunu nereden bildiniz?" diye sordu. "Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu?"

"Magisterium'un derinlerinde gözüm üzerinizde olmadan dolaşmanıza göz yumacağımı düşünmüyordunuz herhalde?" dedi Rufus. "Peşinizden bir hava elementali gönderdim. Yutulmuş'un mağarasına çekildiğinizde elemental bana haber verdi."

"Marcus –şu Yutulmuş– bize bazı... Bize kaderimizde olanları söyledi," dedi Aaron. "Bu ne anlama geliyordu? O... O Yutulmuş bir zamanlar bizim gibi bir çırak mıydı?"

Call ilk kez Rufus'u öyle diken üstünde görüyordu. Bu müthişti. Nihayet ustanın yüzünde bir ifade belirmişti.

"Her ne dediyse hiçbir anlamı yok. O tamamen aklını kaçırdı. Bir de evet, sanırım zamanında o da sizin gibi bir çıraktı ama Yutulmuşlardan birine dönüşmesi çıraklığından uzun zaman sonra gerçekleşti. Onlardan birine dönüştüğünde bir ustaydı. İşin aslı benim ustamdı."

Yemekhaneye gidene dek tek kelime etmediler.

↑≋△O@

O gün akşam yemeğinde Calì, Aaron ve Tamara normal bir gün geçirmişler gibi davranmaya çalıştılar. Diğer çıraklarla birlikte uzun masaya oturdularsa da çok konuşmadılar. Rufus, Usta Milagros ve Usta Rockmaple'ın yanma gitmiş; yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle onlarla bir yosun pizzasını paylaşıyordu.

Jasper sırıtarak, "Anlaşılan yön tayini dersiniz pek de iyi geçmemiş," dedi; siyah gözleri Tamara, Aaron ve Calì arasında gidip geliyordu. Gerçekten de üçü bitkin ve pis görünüyorlardı; yüzleri lekeliydi. Tamara'nın gözlerinin altında torbalar vardı; gece kâbuslar görmüş gibi. "Tünellerde kayboldunuz mu yoksa?"

"Yutulmuşlardan birine rastladık," dedi Aaron. "Derin mağaralarda."

Bir anda masada her kafadan bir ses çıkmaya başladı. "*Yutulmuşlardan* biri mi?" diye sordu Kai. "Anlatıldığı gibi insanlar mı? Korkunç canavarlar mı?"

"Sizi yutmaya çalıştı mı?" Celia'nın gözleri şaş-

kınlıkla açılmıştı. "Nasıl kaçtınız?"

Call, Tamara'nın çatal bıçak tutan ellerinin titrediğini fark etti. Aniden ağzından, "Aslında bize kaderimizi söyledi," sözleri dökülüverdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rafe.

"Bize birimizin başarısız olacağını, birimizin öleceğini, birimizin ise zaten ölü olduğunu söyledi," dedi Call.

Jasper, Call'u süzerek, "Sanırım kimin başarısız olacağını biliyoruz," dedi. Birden Call'un aklına Jasper'ı kütüphanede gördüğünden kimseye bahsetmediği geldi ve bu kararı üzerine yeniden düşünmeye başladı.

"Teşekkürler Jasper," dedi Aaron. "Yardımlarını esirgemezsin hiç."

Drew ciddi bir tavırla, "Elementalin söylediklerinin canınızı sıkmasına izin vermemelisiniz," dedi. "Zırva bunlar. Hiçbir anlama gelmeyen sözler. Hiçbiriniz ölmeyeceksiniz ve besbelli ölü de değilsiniz. Tanrı aşkına."

Call çatalıyla Drew'ü selamladı. "Teşekkürler."

Tamara elindeki çatalı ve bıçağı bıraktı. "İzninizle," dedi ve alelacele odadan çıktı.

Aaron ve Call hemen kalkıp Tamara'nın peşinden gittiler. Call birinin kendisine seslendiğini işittiğinde yemekhaneye açılan koridoru yarılamıştı bile. Drew'dü bu. Peşlerinden koşuyordu. "Call," dedi Drew. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Call, Aaron'la bakıştı. "Sen git," dedi Aaron. "Ben gidip Tamara'ya bakacağım. Seninle odada buluşuruz."

Call, Drew'e doğru döndü; birbirine karışmış, mağara tozu bulaşmış saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" Drew'ün mavi gözleri kocaman açıldı.

"Ne?" Call onun dediklerinden hiçbir şey anlamamıştı.

"Herkese bunlardan bahsetmek. Yutulmuş'tan! Kehanetten!"

Call, "Bunların zırva olduğunu söylemiştin," diye itiraz etti. "Hiçbir anlama gelmediklerini söylemiştin."

"Öyle dedim çünkü..." Drew, Call'un yüzünü süzdü; kendi yüzündeki ifade şaşkınlıktan endişeye, endişeden korkuya çevrildi. Nihayet, "Bilmi-

yorsun," dedi. "Nasıl bilmezsin?"

"Neyi nasıl bilmem?" diye sordu Call. "Beni korkutuyorsun Drew".

Drew fısıltıyla, "*Kimsin* sen?" dedi. Ardından bir adım geriledi. "Her konuda yanılmışım. Gitmem gerek."

Dönüp koşmaya başladı. Call şaşkın halde onun ardından bakakaldı. Tamara ve Aaron'a bu konuyu sormaya karar verse de odaya döndüğünde bitkinlik onları pençesine almıştı bile. Tamara'nın kapısı kapalıydı. Aaron ise kanepelerden birine kıvrılmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Call kapısının önünde hareket eden birinin sesine uyandı. Başta aklına Tamara ya da Aaron'ın ortak odada gecenin geç saatlerinde çalışabiliyor olabileceği geldi. Fakat ayak sesleri her iki arkadaşından gelemeyecek kadar kuvvetliydi. Zaten ardından gelen sesler de erişkinlere aitti.

Alastair'in zihninde çınlayan sesine engel olamadı. *Acımaları yoktur, çocuklara bile.*

Uykusuz Call gözlerini yukarı dikti; ta ki duvarlara gömülü kristallerden biri parlayana dek. Miri'yi çekmecesinden çıkarıp yataktan indi; ayakkabısız ayağı soğuk taş zemine değince yüzü

buruştu. Ağır yatak örtülerinin yokluğunda ayazın ince pijamalarına nüfuz ettiğini hissediyordu.

Kapı açılınca Miri'yi havaya kaldırdı. Kapı eşiğinde üç usta durmuş ona bakıyordu. Üzerlerinde siyah üniformaları, yüzlerinde ağırbaşlı, ciddi bir ifade vardı.

Usta Lemuel'in bakışları Call'un yüzünden hançere çevrildi. "Rufus, çırağın iyi bir eğitim almış."

Call bu söze ne karşılık vereceğini bilemedi.

"Silaha ihtiyacın olmayacak," dedi Usta Rufus. "Semiramis'i yatağının üzerine bırakıp bizimle gel."

Call, Lego desenli pijamalarına bakıp kaşlarını çattı. "Giyinik değilim."

"Hazırlıklı olmak konusunda iyi eğitilmiş," dedi Usta North. "Fakat itaat konusunda o kadar da değil." Parmaklarını şaklattı. "Bıçağı yere bırak."

"North," dedi Usta Rufus. "Çıraklarımın disiplinini bana bırak." Ne yapacağını pek de bilmeyen Call'a yaklaştı. Drew'ün tuhaf davranışı, babasının uyarıları ve Yutulmuş'un ürkütücü kehaneti içini derin bir huzursuzlukla kaplamıştı.

Rufus'un eli Call'un bileğine dolandı; Call,

Miri'yi bıraktı. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Call, Usta Rufus'u tanıyordu. Aylardır onunla yemek yemiş, ondan ders almıştı. Rufus iyi biriydi. Call'u Yutulmuş'un elinden kurtarmıştı. Call kendi kendine, *Bana zarar vermez*, dedi. *Bunu yapmaz. Babam ne derse desin.*

Rufus'un yüzünde tuhaf bir ifade belirse de hemen kayboluverdi. "Gel haydi," dedi usta.

Call ustaların peşinden ortak odaya gitti. Belli ki Tamara ve Aaron bir süredir orada bekliyorlardı. İkisinin de üzerlerinde pijamalar vardı. Aaron yıkanmaktan neredeyse saydamlaşmış bir tişört ve dizi delik bir eşofman altı giymişti. Sarı saçları ördek tüyleri gibi kalkmıştı ve hâlâ uyanmamış gibiydi. Tamara'nm gergin bir hali vardı. Saçı dikkatle örülmüştü ve önünde KIZ GİBİ DÖVÜŞÜRÜM yazan pembe pijamalar vardı. Sözcüklerin altında çizgi roman tarzında çizilmiş, ölümcül Ninja hareketleri yapan kızların resmedildiği bir baskı vardı.

Call ses çıkarmadan, sadece ağzını oynatarak arkadaşlarına, "*Neler oluyor?*" diye sordu.

Aaron omuz silkerken Tamara başını iki yana

salladı. Belli ki onlar da neler olduğundan Call kadar habersizdiler. Her ne kadar Tamara neler olduğunu aklı başından gidecek kadar biliyormuş gibi görünse de.

"Oturun," dedi Usta Lemuel. "Lütfen oyalanmayın."

"Sizin de gösterdiğiniz gibi hiçbirinin niyeti..." Usta Rufus'un alçak sesli konuşması cümlesinin geri kalanını dillendirmek istemiyormuş gibi kesildi.

Call, Aaron ve Tamara hep birlikte bir kanepeye yerleşirlerken Usta North, "Bu çok önemli," dedi. Tamara ağzını kocaman açarak esnedi; ağzını kapatmaması onun gerçekten yorulduğunu belli ediyordu. "Drew Wallace'ı gördünüz mü? Birçok kişi bize yemekhaneden ayrıldığınızda peşinizden geldiğini ve sıkkın göründüğünü söyledi. Size bir şey söyledi mi? Planlarından bahsetti mi?"

Call kaşlarını çattı. Drew'ü son gördüğü an bahsetmek istemeyeceği kadar tuhaftı. "Ne tür planlar?"

Aaron kendi rızasıyla söze girip, "Derslerimizden bahsetmiştik," dedi. "Drew peşimizden koridora çıktı, Call'la konuşmak istedi."

"Yutulmuşlar hakkında," dedi Call. "Sanırım gerçekten korkmuştu." Call bunun dışında ne diyebileceğini bilmiyordu. Drew'ün tavrına başka bir açıklama getiremiyordu.

"Sağ olun," dedi Usta North. "Şimdi sizden odalarınıza gidip üniformalarınızı giymenizi istiyoruz. Yardımınıza ihtiyacımız olacak. Drew bu gece, aşağı yukarı saat ondan sonra Magisterium'dan ayrıldı. Gece su içmek için kalkan bir çırak Drew'ün bıraktığı notu bulmasa gittiğinden haberimiz olmayacaktı."

"Notta ne yazıyor?" diye sordu Tamara. Usta Lemuel ona ters bir bakış atarken Usta North sözünün kesilmesine şaşırmıştı. Belli ki ikisi de Tamara'yı iyi tanımamışlardı.

Usta Lemuel sessizce, "Magisterium'dan kaçtığını yazmış," dedi. "Eğitimi yarım kalmış büyücülerin dış dünyada gezinmelerinin ne denli tehlikeli olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Çevre ormanlarda yuva yapan, kaos taşıyan hayvanlar da cabası."

Usta Rufus başını yavaşça sallayıp, "Onu bulmamız gerek," dedi. "Tüm okul arama çalışma-

larına yardım edecek. Bu şekilde daha geniş bir alanı tarayabiliriz. Umarım bu açıklama seni tatmin etmiştir Tamara. Zira zaman bizim için çok önemli."

Kızaran Tamara ayağa kalkıp odasına yönelirken Aaron ve Call da kendi odalarının yolunu tuttular. Call kışlık giysilerini yavaş hareketlerle giymeye başladı; gri üniforma, kalın bir kazak ve fermuarlı, kapüşonlu bir mont. Büyücüler tarafından uyandırılmalarının yol açtığı telaşı üzerinden atmasıyla ne kadar az uyuduğunu fark etti. Yine de Drew'ü karanlıkta güçlükle ilerlerken düşünmek uykusunu dağıttı. Drew'ün kaçmasının sebebi neydi?

Bilekliğine uzanan Call'un parmakları Alastair'in bilekliğinin ve onun Usta Rufus'a yazdığı notun üzerinde gezindi. Aklına babasının söyledikleri geldi: *Call, beni dinlemelisin. Ne olduğunu bilmiyorsun sen. En kısa zamanda oradan uzaklaşman gerek.*

Drew'ün değil, onun okuldan kaçması gerekiyordu.

Kapısı bir kez çalındıktan sonra açıldı. Tamara içeri girdi. Üzerinde üniforması vardı ve saçını

sımsıkı iki örgü yapmıştı. Uyku mahmurluğunu Call'a kıyasla üzerinden epey atmış gibiydi.

"Call," dedi Tamara. "Haydi, yapmamız gereken... O da ne?"

"Ne ne?" Call gözlerini aşağı dikince çekmeceyi kapatmadığını fark etti; Alastair'in bilekliği ve mektup meydandaydı. Call bilekliği çıkarıp geriye yaslandı; ağırlığıyla çekmeceyi kapattı. "Ben... Babamın bilekliği bu. Magisterium'da okuduğu zamanlardan kalma."

"Bir bakabilir miyim?" Tamara yanıt beklemeden uzandı ve bilekliği Call'un elinden kaptı. Bilekliğe bakarken siyah gözleri fal taşı gibi açıldı. "Belli ki gerçekten başarılı bir öğrenciymiş."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Şu taşlar. Bir de bu..." Tamara'nm sesi kesildi; şaşkın halde gözlerini kırpıştırdı. "Babanın bilekliği olamaz bu."

"Eh, o zaman annemin bilekliğidir belki..."

"Hayır," dedi Tamara. "Mezunlar Salonu'nda onların el izlerini gördük. İkisi de mezun oldu Call. Bu her kimin bilekliğiyse Gümüş Yıl'dan kalma." Tamara bilekliği Call'a geri verdi. "Bu bi-

leklik Magisterium'dan asla mezun olmayan birine ait."

"Fakat..." Aaron'ın içeri girmesiyle Call sustu. Dalgalı saçları alnına yapışmış olan Aaron herhalde adamakıllı uyanmak için yüzüne su çarpmıştı.

"Haydi millet," dedi Aaron. "Usta Lemuel ve Usta North önden gittiler ama Rufus kapıyı kıracakmış gibi duruyor."

Call bilekliği cebine attı; Rufus'un peşinden tünellere giderlerken Tamara'nın meraklı bakışlarını üzerinde hissediyordu. Call'un bacağı çoğu sabah olduğu gibi kaskatıydı; bu yüzden de çok hızlı yürüyemiyordu. Yine de Aaron ve Tamara onun hızında gitmeye özen gösteriyorlardı. Call ilk kez buna kızmamıştı.

Dışarı çıktıklarında hepsinin başında ustaları olan diğer çıraklarla karşılaştılar; ustaların içinde Lemuel ve North da vardı. Çocuklar en az Usta Rufus'un çırakları kadar şaşkın ve endişeli görünüyorlardı.

Birkaç dönüşün ardından bir kapıya vardılar. Usta Lemuel kapıyı açtı ve bir başka mağaraya

adım attılar; bu defakinin ucunda içinden rüzgâr geçen bir açıklık vardı. Dışarı çıkıyorlardı; ilk gün içeri girdikleri yol değildi bu. Bu mağaranın uzak ucu açıktı. Taşa bir çift devasa metal kapı oturtulmuştu.

Kapıların metal ustası bir büyücü tarafından yapıldığı belliydi. Demirden dövülmüş kapılar yukarı çıktıkça inceliyor, tepedeki sivri uçları neredeyse tavana değiyordu. Kapıların üzerindeki metal bükülerek bir yazı yazılmıştı: *Bilgi ve eylem tek ve aynıdır.*

Görev Kapısı'ydı bu. Call dallardan yapılmış sedyeye bağlanan, derisinin yarısı yanmış oğlanı anımsadı ve o hengâmede kapıya hiç dikkat etmediğini fark etti.

"Call, Tamara, Aaron," dedi Usta Rufus. Yanında uzun boylu, kıvırcık saçlı Alex duruyordu; oğlanın yüzünde mizacına aykırı bir ciddiyet vardı. Üniformasının üzerine pelerini andıran bir ceket giymişti. Ellerinde eldivenler vardı. "Alexander size yol gösterecek. *Sakın* yanından ayrılmayın. Geri kalanımız seslenilecek kadar yakında olacağız. Sizin Magisterium'un fazla kullanılmayan

çıkışlarından birini tutmanızı istiyoruz. Drew'e dair her ize göz atın, ona seslenin. Onun kendi gibi Demir Yıl öğrencilerine hatta Alex gibi kendisinden yaşça büyük bir öğrenciye daha fazla güvenebileceğini düşünüyoruz."

Call ustaların neden Drew'ün onlara değil de kendisi gibi bir öğrenciye daha çok güveneceğini düşündüklerini merak ediyordu. Drew'ün kaçış nedeni hakkında söylemedikleri bir şeyler mi vardı acaba?

"Ya sonra ne yapacağız?" diye sordu Aaron.

"Onu gördüğünüzde Alex ustalara işaret verecek. Biz gelene kadar onu konuşturup oyalayın. Siz Usta Milagros'un öğrencileriyle doğuya gideceksiniz." Rufus'un tıkış tıkış arazinin diğer yanına doğru el sallamasıyla Usta Milagros peşinde Celia, Jasper ve Gwenda'yla ona doğru hareketlendi. "Bronz Yıl öğrencileri batıya, Bakır Yıl öğrencileri kuzeye, ustalara yardımcı olmayacak olanlar güneye ve kuzey gidecek."

"Ormandaki kaos taşıyan hayvanlar ne olacak peki?" diye sordu Gwenda. "Onlar bizim için tehlikeli değiller mi?"

Usta Milagros, Alex'e ve bir başka öğrenciye baktı. "Orada yalnız olmayacaksınız. Birbirinizden ayrılmayın ve herhangi bir sorunla karşılaşırsanız hemen bize haber verin. Yakınınızda olacağız."

Çırak gruplarından bazıları gecenin karanlığına doğru ilerlemeye başlamışlardı bile; gövdesiz fenerler gibi havada uçuşan parlayan küreler oluşturuyorlardı. Karanlık ormana ilerlerlerken fısıltıların ve mırıldanmaların hafif uğultusu onlara eşlik ediyordu.

Call ve diğerleri Alex'in peşinden gitti. Son çırak kapıdan geçtiğinde kapı rahatsız edici bir tangırtıyla arkalarından kapandı.

Call'un yüzündeki ifadeyi gören Alex, "Her zaman bu sesi çıkarır," dedi. "Haydi, şu taraftan gideceğiz."

Alex karanlık bir patikadan ormana doğru ilerledi. Call bir köke takılıp tökezledi. Her zaman bir mazeret arayan Aaron kıvılcımlar saçan mavi enerji topunu oluşturdu; topunun işe yaramasından memnun görünüyordu. Küre parmaklarının üzerinde dönüp etraflarını aydınlatırken sırıtıyordu.

"Drew!" diye seslendi Gwenda. Uzaktan diğer Demir Yıl öğrencilerinin seslerinin yankıları geliyordu. "Drew!"

Jasper gözlerini ovuşturdu. Yakası kürklü bir ceket giyiyordu; başına biraz büyük gelen, yün kulaklıklı bir şapka takmıştı. "Aptalın teki okulu daha fazla kaldıramayacağına karar verdi diye neden biz tehlikeye atılıyoruz ki?" diye sordu.

"Neden gecenin bir yarısı okuldan ayrıldığını anlamıyorum," dedi Celia, kollarını göğsüne sarmıştı; üzerinde açık renkli, uzun parkası olmasına rağmen titriyordu. "Bunlar bana çok mantıksız geldi."

"Biz de senden fazlasını bilmiyoruz," dedi Tamara. "Fakat Drew kaçtıysa bir nedeni olmalı."

"O bir korkak," dedi Jasper. "Kaçmasının tek olası nedeni bu."

Orman zemini ince bir kar tabakasıyla kaplıydı ve öğrencilerin etrafı dalları alçaklara sarkan ağaçlarla çevriliydi. Aaron'ın mavi ışığı ancak keskin dalların ürkütücülüğünü vurgulayacak kadar aydınlık sağlıyordu.

"Korkacak nesi vardı sence?" diye sordu Call.

Jasper yanıt vermedi.

Alex ikisine, "Birbirimizden ayrılmamalıyız," dedi; büyüyle üç altın rengi ateş topu oluşturdu. Toplar etraflarında dönüyor, grubun çevresini aydınlatıyordu. "Bir şey görür ya da duyarsanız bana söyleyin. Kaçmayın."

Call'la yan yana yürümek için yavaşlayan Tamara'nın ayaklarının altında yapraklar çıtırdıyordu. "Eee," dedi Tamara, yumuşak bir sesle, "şu bilekliğin babana ait olduğunu nereden çıkardın?"

Call diğerlerine bakıp ikisinin konuşmalarını duyamayacak kadar uzakta olup olmadıklarını kestirmeye çalıştı. "Çünkü ondan geldi."

"Bilekliği sana mı gönderdi?"

Call başını iki yana salladı. "Öyle sayılmaz. Ben... Bilekliği buldum."

"Buldun mu?" Tamara'nın sesi epey şüpheci çıkmıştı.

"Onun bir kaçık olduğunu düşündüğünü biliyorum..."

"Sana bıçak fırlattı!"

"Bıçağı bana *attı*," dedi Call. "Sonra da bilekliğini Magisterium'a gönderdi. Sanırım onlara bir şey demeye, bir konuda uyarmaya çalışıyor."

"Ne gibi bir konuda?"

"Benimle ilgili bir konu," dedi Call.

"Tehlikede misin yani?"

Tamara'nm sesi telaşlı çıksa da Call ona yanıt vermedi. Her şeyi anlatmadan ona daha fazlasını söylemek istemiyordu. Ya gerçekten kendisiyle ilgili bir terslik varsa ne olacaktı? Tamara sorunun ne olduğunu anlarsa Call'un sırrını ne denli fena olursa olsun saklar mıydı?

Call ona güvenmek istiyordu. Tamara, Call'a bileklik hakkında onun bilekliğe aylarca bakıp çıkarabildiğinden çok daha fazlasını anlatmıştı bile.

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz bakalım?" diye sordu Aaron. Yavaşlayıp onlara katıldı.

Tamara hemen sustu, gözlerini bir Aaron'a bir Call'a çevirdi. Call kendisi izin vermedikçe Tamara'nın Aaron'a hiçbir şey anlatmayacağını fark etti. Bu da karnında tuhaf derecede sıcak bir his uyandırdı. Daha önce hiç sır tutan arkadaşları olmamıştı.

Bu kadarı bir karara varmasına yetmişti. "Bundan bahsediyoruz," dedi; bilekliği cebinden çıkarıp Aaron'a verdi. Aaron bilekliği incelerken

Call öyküyü baştan sona anlattı; babasıyla konuşmasını, onun kendisini kim olduğunu bilmediğini söyleyip uyarışını, Alastair'in Rufus'a gönderdiği mektubu, bilekliğin yanındaki, "*Büyüsünü bağlaman gerek*," mesajını.

"Büyünü bağlamak mı?" Aaron'ın sesi yükseldi. Tamara onu susturdu. Aaron'm sesi yeniden boğuk bir fısıltıya döndü. "Rufus'tan neden böyle bir şey istesin? Bu delilik!"

Call fısıltıyla ona, "Bilmiyorum," diye yanıt verdi; endişeyle ileri baktı. Alçak bir tepenin yamacına tırmanan, Drew'ün adını haykırarak büyük ağaç köklerinin arasından dolaşan Alex ve diğer çocuklar onlara dikkat etmiyor gibiydi. "Bunlara hiçbir anlam veremiyorum," diye ekledi Call.

"Eh, belli ki bileklik Rufus'a bir mesaj," dedi Tamara. "Bir anlamı var. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

"Kime ait olduğunu bir öğrensek," dedi Aaron. Bilekliği Call'a verdi. Call bilekliği koluna, kendisininkinin üzerine takıp giysisinin yeninin altına gizledi.

"Bir mezun olmamış. On altı, on yedi yaşlarındayken Magisterium'dan ayrılan ya da burada ölen

biri." Tamara bilekliğe bir kez daha baktı; kaşlarını çatarak üzerlerinde semboller olan küçük madalyalara göz gezdirdi. "Bunların tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bazı alanlarda üstün başarı anlamına geliyorlar ama hangi alanlarda? Bunu öğrenebilsek bir yerlere varabiliriz. Ayrıca bu siyah taşın ne anlama geldiğini de bilmiyorum. Daha önce böyle bir taşı hiç görmedim."

"Alex'e soralım," dedi Aaron.

"Olmaz," dedi Call, başını iki yana sallayarak ihtiyatlı bir tavırla karanlıkta, karlar içinde yürüyenlere baktı. "Ya bende *gerçekten* bir terslik varsa ve sırf bilekliğe bakarak bunu anlarsa?"

Aaron kendinden emin bir sesle, "Sende hiçbir terslik yok," dedi. Fakat Aaron insanlara inancı olan, hep olumlu düşünen biriydi.

"Alex!" dedi Tamara yüksek sesle. "Alex, sana bir şey sorabilir miyiz?"

"Tamara, hayır," diye tısladı Call, fakat kıdemli öğrenci diğerlerinden ayrılıp onlara doğru yönelmişti bile.

Alex soran gözlerle, "Ne var?" dedi. "Siz iyisiniz, değil mi?"

"Sadece bilekliğini görmemizin bir sakıncası var mı diye soracaktım," dedi Tamara, Call'a doğru teskin edici bir bakış attı. Call rahatladı.

"Ha. Tabii." Alex bilekliği söküp Tamara'ya uzattı. Üzerinde üç metal çizgi olan bilekliğin en ucunda bronz vardı. Ayrıca üzeri mücevherlerle süslüydü; kırmızı, turuncu, mavi, çivit mavisi ve kızıl mücevherlerle.

Tamara masumca, "Bunlar ne için?" diye sorsa da Call'un içinden bir ses onun muhtemelen yanıtı bildiğini söylüyordu.

"Farklı görevleri tamamladığım anlamına geliyorlar." Alex'in sesi böbürleniyor gibi değil, ağırbaşlı çıkıyordu. "Şuradaki bir elementali def etmede ateşi başarıyla kullananlara verilir. Bu da havayı kullanarak yanılsama yaratmayı becerenlere verilir."

Aaron, "Peki siyah bir bileklik neye karşılık gelir?" diye sordu.

Alex'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Tam yanıt vermek için ağzını açtığı sırada Jasper, "Bakın!" diye bağırdı.

Durdukları yerin karşısındaki tepenin sırtında

bir ışık parlıyordu. Öğrencilerin bakışları altında tiz ve korkunç bir çığlık geceyi böldü.

Alex, "Burada kalın!" diye haykırdı. Sonra koşmaya başladı; tepenin yamacından aşağı yarı koşarak yarı kayarak ışığa yöneldi. Aniden gece sessizliğinin yerini gürültüler almıştı. Call başka grupların birbirlerine bağırıp seslendiklerini işitebiliyordu.

Tepelerindeki gökte bir şey belirdi; pullu ve yılanı andıran bir şey. Fakat Alex yukarı bakmıyordu.

Tamara, "Alex!" diye bağırsa da oğlan onu işitmedi. Alex diğer tepenin eteğine varmış, tırmanmaya koyulmuştu. Pullu gölge başının üzerinde dönüyor, dalışa geçiyordu.

Artık çocukların hepsi Alex'e sesleniyor, onu uyarmaya çalışıyordu; Call hariç hepsi. Call koşmaya başladı; bacağındaki yanma hissine aldırış etmeden yamaçtan aşağı kaydı, düşmesine ramak kalmıştı. Tamara'nın kendisine seslendiğini, Jasper'ın, "*Burada* kalmamız gerek," diye bağırdığını işitse de yavaşlamadı. Aaron'ın düşündüğü gibi bir çırak olacaktı; kendisinde herhangi bir terslik olmayan o çırak. Bilekliğine işlenecek tür-

den, gizemli, kahramanca işler başaracaktı. Elini taşın altına koyacaktı.

Gevşek bir taşa takılıp düştü; tepenin dibine yuvarlanıp dirseğini bir ağaç köküne sertçe çarptı. *"Peki,"* diye geçirdi içinden, *"mükemmel bir başlangıç olmadı."*

Sendeleyerek ayağa kalktı ve yeniden tırmanmaya başladı; tepenin zirvesinden akan ışığın altında artık her şeyi daha net görebiliyordu. Her bir çakılı ve deliği belirgin hale getiren bir ışıktı bu. Call zirveye yaklaştıkça yamaç daha da dikleşti; dizlerinin üzerine çöküp son birkaç metreyi sürünerek çıktı. Yuvarlanarak kendisini tepenin zirvesindeki düz yüzeye bıraktı.

Sonra bir şey ona sürtündü; kocaman, yol açtığı hava akımı gözlerine kum sıçratan bir şeydi bu. Nefesi kesilen Call güçlükle ayağa kalktı.

"Yardım et!" Cılız bir sesin kendisine seslendiğini işitti. "Lütfen yardım et bana!"

Call etrafına bakındı. Parlak ışık gitmişti; tepe doruğu artık sadece yıldızların ve ayın ışığıyla aydınlanıyordu. Zirve birbirine girmiş kökler ve çalılarla kaplıydı. "Kim var orada?" dedi Call.

Kulağına hıçkırığı andıran bir ses geldi. "Call?"

Call sendeleyerek sese doğru ilerlerken çalıları ayırarak ilerledi.

Aşağıdan kendisine seslenen insanların sesleri geliyordu. Taşları ayağıyla kenara tekmeleyerek, küçük bir yamaçtan aşağı kayarak indi. Kendisini çevresi dikenli çalılarla çevrili, karanlık bir oyukta buldu. Oyuğun diğer yanında bir figür uzanıyordu.

"Drew?" diye seslendi Call.

Ufak tefek oğlan arkasına dönmeye çalıştı. Call, Drew'ün ayaklarından birinin sincap yuvasını andıran bir deliğe sıkışmış olduğunu fark etti. Ayağı ürkütücü, acı verdiği belli olan bir açıyla kıvrılmıştı.

Call'un arkasında, hafifçe ışıldayan iki küre gecenin karanlığını aydınlattı. Call arkasına baktığında kürelerin diğer öğrencilerin bulundukları tepeden geldiğini fark etti. Bulunduğu yerden diğerlerini güçlükle görüyordu ve onların kendisini görebildiklerinden emin değildi.

"Call?" Drew'ün yüzünden gözyaşları ayışığında parlıyordu. Call hızla oğlanın yanına gitti.

"Ayağın mı sıkıştı?" diye sordu Call.

"Ta-tabii," diye fısıldadı Drew. "Kaçmaya ça-

lışıyorum ve ancak bu kadar yol gidebiliyorum. Utanç verici bu."

Drew'ün dişleri takırdıyordu. Üzerinde sadece ince bir tişört ve blucin vardı. Call onun üzerinde öyle kıyafetlerle Magisterium'dan kaçmayı planladığına inanamıyordu.

Drew takırdayan dişlerinin arasından, "Yardım et bana," dedi. "Şuradan çıkmama yardım et. Koşmaya devam etmeliyim."

"Fakat anlamıyorum. Sorun ne? Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum." Drew'ün yüzü çarpıldı. "Usta Lemuel'in nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. O... Benim çok fazla stres altında daha başarılı olduğumu fark etti. Çok daha başarılı. Sınav günleri normal alıştırmalardan çok daha iyi iş çıkarıyorum. O da beni sürekli stres altında tutmasının beni daha iyi bir büyücü yapabileceğini anladı. Ben... Uyuyamıyorum bile. Nadiren yemek yememe izin veriyor ve ne zaman yemek yiyeceğimi asla bilmiyorum. Sürekli korkutuyor beni, karanlıkta tek başıma olduğumda canavar ve elemental yanılsamaları yapıyor ve ben... Ben daha başarılı

olmak istiyorum. Daha iyi bir büyücü olmak istiyorum ama..." Drew gözlerini kaçırıp yutkundu; gırtlağı bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. "Yapamayacağım."

Call ona dikkatle baktı. Drew'ün, Call'un Magisterium'a gelen otobüste gördüğü oğlana benzemediği bir gerçekti. Daha zayıftı. Çok daha zayıf. Blucininin nasıl sarktığı seçilebiliyordu; pantolonu son deliğine kadar sıkılmış bir kemer tutuyordu. Tırnaklarını yemişti ve gözlerinin altı morarmıştı.

"Tamam," dedi Call. "Fakat bu bacakla hiçbir yere kaçamazsın." Eğilip elini Drew'ün ayak bileğine götürdü. Drew'ün bileği çok sıcaktı.

Drew ciyakladı. "Of, canım yandı!"

Call Drew'ün blucininin paçasından sarkan bileğe göz gezdirdi. Oğlanın bileği şişmiş, mosmor olmuştu. "Sanırım kemiğini kırmışsın."

"Ö-öyle mi dersin?" Drew'ün sesi telaşlı çıkıyordu.

Call kendi içine uzandı ve kendisi aracılığıyla üzerinde çömeldiği toprağa. *Toprak bağlamak ister.* Zeminin dokunduğu noktada çöktüğünü, büyünün tıpkı suyun kumsalda açılmış bir çukuru

doldurduğu gibi içine akabileceği bir boşluk oluştuğunu hissetti.

Call bedeni aracılığıyla büyüyü çekti, eline yönelttiği büyüyü Drew'ün bedeninin içine akıttı. Drew küçük bir çığlık attı.

Call elini Drew'ün üzerinden çekti. "Üzgünüm..."

"Hayır." Drew ona hayretle baktı. "Şimdi daha az acıyor. İşe yarıyor."

Call daha önce o tür büyüyü hiç yapmamıştı. İyileştirme Usta Rufus'un bahsettiği bir konu olsa da bu konu üzerine hiç pratik yapmamışlardı. Fakat Call iyileştirme büyüsünü kotarmıştı. Belki gerçekten kendisinde bir terslik yoktu.

"Drew! Call!" Seslenen Alex'ti; peşinden saçlarının uçlarını bir hale gibi aydınlatan parlak bir küre geliyordu. Yokuştan aşağı kayarak indiğinde az kalsın ikisine çarpacaktı. Yüzü ayışığı altında soluktu.

Call geri çekildi. "Drew sıkışmış. Sanırım ayak bileği kırık."

Alex kendisinden küçük oğlanın üzerine eğilip Drew'ün bacağını sıkıştıran toprağa dokundu.

Zemin ufalanıp da Alex, Drew'ü omuzlarından tutup sıkıştığı yerden kurtarırken Call bu fikri akıl edemediği için kendisini aptal gibi hissetti. Drew acıdan haykırdı.

"Beni işitmedin mi? Ayak bileği *kırık*," diye söylendi Call.

"Call. Zamanımız yok." Alex eğilip kollarından tuttuğu Drew'ü kaldırdı. "Buradan çıkmamız gerek."

"Ne... Ne?" Drew hiçbir şey yapamayacak kadar afallamış görünüyordu. "Neler oluyor?"

Alex endişeyle etrafı kolaçan ediyordu. Call aniden okulun mağaralarının dışında kalan ormandaki yaratıklarla ilgili uyarıları anımsadı.

"Kaos Taşıyanlar," dedi Call "Buradalar."

ON ALTINCI BÖLÜM

Pes bir uluma sesi geceyi böldü. Alex yokuştan yukarı tırmanmaya başlarken sabırsızca Call'a kendisini izlemesini işaret etti. Call sendeleyerek onun peşi sıra yürüdü; bacağı ağrıyordu.

Tepeye ulaştıklarında Call tepenin zirvesinden inen Aaron ve Tamara'yı gördü. Hemen arkalarından Celia, Jasper ve Rafe geliyordu. Nefes nefese kalmışlardı; tetikteydiler.

Tamara soluk soluğa, "Drew!" dedi; Alex'in kolları arasındaki kendini salmış bedene baktı.

"Kaos taşıyan hayvanlar," dedi Aaron, Call ve Alex'in önünde durdu. "Tepenin diğer ucundan geliyorlar..."

Alex aceleyle, "Hangi tür hayvanlar?" diye sordu.

Jasper parmağıyla işaret ederek, "Kurtlar," dedi.

Hâlâ Drew'ü kollarında tutan Alex dönüp korkuyla tepenin diğer yanına baktı. Ayışığı ormandan çıkıp kendilerine yaklaşan karaltıları belirginleştiriyordu. Uzun ince, kürkleri fırtınalı bir gök kadar siyah beş kurt. Burunları havayı kokluyordu. Parıldayan gözleri vahşi ve tuhaftı.

Alex eğilip Drew'ü dikkatle yere bıraktı. Korkuyla etrafta dolanan diğer öğrencilere, "Beni dinleyin," diye bağırdı. "Ben Drew'ü iyileştirirken siz bir çember oluşturun. Bu hayvanlar zayıf ve yaralı olanları sezerler. Saldıracaklar."

Tamara, "Ustalar gelene kadar Kaos Taşıyanları püskürtsek yeter," dedi. Koşarak Alex'in önüne geçti.

Jasper, "Tabii ya, onları püskürtelim, *bu kadar* basit," diye söylense de o da sırtlarını Alex'e ve Drew'e çeviren, bedenlerini çember şeklinde dizen diğer öğrencilerin yanındaki yerini aldı. Call kendisini Celia ve Jasper'la omuz omuza dikilir halde buldu. Celia'nın dişleri takırdıyordu.

Kaos taşıyan boğuk sesli, vahşi kurtlar görün-

dü; tepenin sırtından gölgeler gibi akıyorlardı. Call'un bildiği kurtlardan çok daha iriydiler. Açık ağızlarından sicim sicim salyalar akıyordu. Gözleri alev alev yanıyor, dönüyor; Call'un kafasının içinde yine o yakıcı, kaşıntı ve susuzluk veren hissi canlandırıyordu. Call, *Kaos*, diye düşündü. *Kaos yutmak ister.*

Fakat ne denli ürkütücü de olsalar Call yaratıklara baktıkça bir kaleydoskopu andıran, içlerinde binlerce farklı renk barındıran gözlerinin güzel olduğu düşüncesi daha da güçleniyordu. Gözlerini onlardan ayıramıyordu.

"Call!" Tamara'nm sesi onu düşünceli halinden kopardı. Call sarsılarak kendine geldiğinde çemberden çıktığını ve grubun geri kalanından metrelerce uzaklaştığını fark etti. Kurtlardan uzaklaşmamış, *onlara doğru* gitmişti.

Bir el bileğine yapıştı; Tamara korkmuş görünse de kararlıydı. "Rica etsem DURUR MUSUN?" dedi ve Call'u diğerlerine doğru çekmek için çabaladı.

Sonrasında her şey çok hızlı olup bitti. Tamara, Call'u geri çekiştirmeye çalışırken Call direndi. Zayıf bacağı zangırdayınca düştü; dirsekleri

sertçe taşlı zemine çarptı. Tamara elini geri atıp beysbol topu atarmış gibi bir hareket yaptı. Avucundan bir ateş küresi, aniden çok yakınlarında bitiveren bir kurda doğru fırladı.

Ateş kurdun kürkünde patlarken hayvan inledi ve sivri dişlerle dolu ağzı meydana çıktı. Fakat kurt üzerlerine gelmeye devam ediyordu; dahası kürkü şimdi elektrik çarpmış gibi dikilmişti. Giderek yaklaşan kurdun kırmızı dili ağzından sarkıyordu. Doğrulmaya çalışan Call'un sadece bir-iki metre ötesindeydi; Tamara Call'un koluna girdi ve onu kaldırmaya çalıştı. Kaos taşıyanları bir ejder gibi kaçırmak güçtü. Bu yaratıklar dişlerden, kandan ve delilikten başka hiçbir şeye önem vermezlerdi.

Aaron bağırdı. "Tamara! Call! Buraya dönün!" Korkusu sesinden okunuyordu. Kaos taşıyan kurtlar yaklaşıyor; Call'u, Tamara'yı ve unutulmuş çırakların çemberini kuşatıyorlardı. Çemberin ortasında bilinçsiz halde yatan Drew'ü tutan Alex vardı. Alex donakalmış gibiydi; ağzı ve gözleri kocaman açılmıştı.

Call sendeleyerek ayağa kalıp Tamara'yı arka-

sına aldı. Gözlerini kendisine en yakın kurda dikti. Kurdun kırmızı, altın ve ateş rengi gözleri hâlâ dönüyordu.

Buraya kadarmış, diye düşündü Call. Zihni yavaşlamış gibiydi. Sanki suyun altında hareket ediyordu.

Babam haklıydı. En başından beri. Burada öleceğiz.

Call öfkeli değildi... Fakat korkmamıştı da. Tamara mücadele ediyor, onu geri çekmeye çalışıyordu. Fakat Call hareket edemiyordu. Etmeyecekti. İçinde çok tuhaf bir his vardı; kaburgalarının altında bir şey düğümleniyormuş gibi bir his. Kolundaki tuhaf bilekliğin titreştiğini hissediyordu.

"Tamara," diye fısıldadı. "Geri git."

"Hayır!" Tamara, Call'un gömleğinin arkasını çekiştirdi. Call tökezlerken kurt yerinden fırladı.

Biri –belki Celia, belki de Jasper– çığlık attı. Kurt havaya sıçradı; korkunç ve güzel hayvanın postu kıvılcımlar saçıyordu. Call ellerini yukarı kaldırmayı başardı.

Call'un gözlerinin önünden bir gölge geçti. Biri onunla kurdun arasında durdu; saçları açık renk-

li bu kişi ayaklarını yere sağlam basarak kurdu elleriyle tutabilecekmiş gibi her iki kolunu uzattı. *Alex.* Sersemleyen Call'un aklına ilk gelen isim bu olsa da sonra hayretten buz kesilerek önüne geçenin kim olduğunu fark etti. *Aaron.*

"Hayır!" diye haykırdı; öne atılsa da Tamara gitmesine engel oldu. "Aaron, *hayır*!"

Diğer çıraklar da bağırıyor, Aaron'a sesleniyorlardı. Alex, Drew'ün yanından ayrılmış, öğrencilerin arasından geçerek onlara doğru geliyordu.

Aaron kımıldamadı. Ayaklarını yere öyle sabitlemişti ki sanki zemine kök salmıştı. Elleri havadaydı ve öne bakan avuçlarının ortasından dumanı andıran bir şey çıkıyordu; karadan kara, yoğun ve kıvrımlı bir dumandı bu. Call her ne kadar nereden bildiğini bilmese de bu dumanın dünyanın en karanlık maddesi olduğunu anladı.

Kurt uluyarak bedenini büktü; yana yatmasıyla hantalca yere, Tamara ve Call'un bir-iki metre ötesine düştü. Tüyleri diken diken olmuştu ve gözleri fırıl fırıl dönüyordu. Diğer kurtlar uluyup inliyor, seslerini gecenin deliliğine katıyorlardı.

"Aaron, ne yapıyorsun?" Tamara bu sözleri öyle

sessizce söylemişti ki Call, Aaron'ın onu işitebildiğinden şüpheye düştü. "*Ne* yapıyorsun?"

Fakat Aaron onu işitmiyor gibiydi. Karanlık ellerinden akıyordu; saçı ve gömleği terden bedenine yapışmıştı. Karanlık duman daha da hızlı dönüyor, kadifemsi şeritler kaos taşıyan kurt sürüsünün etrafını sarıyordu. Rüzgâr çıktı; ağaçları salladı. Yer sarsıldı. Kurtlar gerilemeye, kaçmaya çalışsalar da karanlık dört bir yanlarını sarmıştı; karanlık somut bir nesneye, kurtların üzerine kapanan bir hapishaneye dönmüştü.

Call'un kalbi düzensizce, küt küt atıyordu. Aniden o karanlığın içinde kısılmak; hiçliğin üzerine çöküp kendisini silmesi, tüketmesi fikri onu dehşete düşürdü.

Hiçliğin kendisini yutması fikri.

"Aaron!" diye bağırsa da rüzgâr artık ağaçların arasını dolduruyor, sesleri siliyordu. "Aaron, *dur*!"

Call kaos taşıyan kurtların ışıltılı, panik dolu gözlerini görebiliyordu. Bir an için o gözler karanlıktaki kıvılcımlar gibi ona çevrildi. Ardından karanlığın sardığı gözler yok oluverdi.

Aaron vurulmuş gibi dizlerinin üzerine çöktü.

Rüzgâr azalıp zemin düzleşirken soluk soluğa, bir eli karnında çömeldi. Çıraklar tek kelime etmiyor, ona bakıyorlardı. Alex'in dudakları oynasa da ağzından hiçbir sözcük çıkmıyordu. Call'un gözleri kurtları arasa da az önce oldukları yerde şimdi sadece döne döne yükselen karanlık dumanlar vardı.

"Aaron." Tamara, Call'un yanından ayrılıp Aaron'ın yanına koştu ve eğilip elini oğlanın omzuna koydu. "Aman Tanrım, Aaron, Aaron..."

Diğer çıraklar fısıldaşmaya başladılar. "Neler oluyor?" dedi Rafe; sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Ne oldu?"

Tamara, Aaron'ın sırtını sıvazlıyor onu teskin edecek sözler söylüyordu. Call, Tamara'nın yanına gitmesi gerektiğini bilse de donakaldığını hissediyordu. Aaron'ın karanlık kurtları yutmadan önceki halini, onun nasıl büyüyle bir şeyi çağırdığını aklından çıkaramıyordu. Çağırdığı *her neyse* gelmişti.

Call beşliği düşündü.

Ateş yanmak ister, su akmak ister, hava yükselmek ister, toprak bağlamak ister, kaos yutmak ister.

Call dönüp öğrencilerin şaşkın haline baktı. Uzakta, arkalarında, oradan oraya hareket eden ışıkları; kendilerine doğru koşan ustaların parlak kürelerini görebiliyordu. Ustaların seslerini işitebiliyordu. Drew'ün yüzünde tuhaf bir ifade vardı; metanetli ve biraz da dalgın bir ifadeydi bu. Tüm ümidini yitirmiş gibi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Celia, Call'la göz göze geldi; sonra yüzünü Aaron'a çevirdi. Sanki Call'a şu soruyu sorar gibiydi: *O iyi mi?*

Aaron başını ellerinin arasına almıştı. Onun bu halini görünce Call kendinde bacaklarını hareket ettirecek gücü buldu. Sendeleyerek arkadaşıyla arasındaki kısa mesafeyi kat etti ve yanı başında dizlerinin üzerine çöktü.

"İyi misin?" diye sordu.

Aaron yüzünü kaldırıp başını hafifçe salladı; hâlâ afallamış bir hali vardı.

Tamara, Aaron'm başının üzerinden Call'un gözlerine baktı. Saçı örgülerinden fırlamış, omuzlarına dökülmüştü. Call, Tamara'yı daha önce hiç o kadar pasaklı gördüğünü anımsamıyordu. Tamara sesini alçaltarak Call'a, "Anlamıyorsun," dedi. "Aradıkları Aaron. O..."

Aaron gergin bir sesle, "Farkındaysanız ben hâlâ buradayım," dedi.

Tamara cümlesinin sözünü fısıltıyla getirdi. "Makar."

"*Değilim*," diye itiraz etti Aaron. "Olamam. Kaos hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ayrıca herhangi bir yatkınlığım da..."

"Aaron, evladım." Nazik bir ses Aaron'ın sözlerini yarıda kesti. Call başını kaldırdığında konuşanın Usta Rufus olduğunu görüp şaşırdı. Diğer ustalar da oradaydılar; öğrencilerin aralarında yaralanan var mı diye bakıp onların korkularını yatıştırmak için oradan oraya koşuştururlarken ışık küreleri ateş böceklerini andırıyordu. Usta North, Drew'ü yerden kaldırıp kollarına almış, oğlanın başını göğsüne yaslamıştı.

"Niyetim kesinlikle..." diye söze girdi Aaron. Perişan bir hali vardı. "Kurt oradaydı sonra *kayboluverdi*."

"Yanlış bir iş yapmadın. Harekete geçmesen size saldıracaktı." Usta Rufus kollarını uzattı ve Aaron'ı nazikçe çekip ayağa kaldırdı. Call ve Tamara geriliediler. "Sen insanların canlarını kur-

tardın Aaron Stewart."

Aaron kesik kesik nefes aldı. Kendisini toplamaya çalışıyor gibiydi. Fısıltıyla, "Hepsinin gözü üzerimde, diğer tüm öğrencilerin," dedi.

Kadın büyücü, Aaron'a bakarak, "Gözlerini sana dikiyorlar çünkü sen Makar'sın," dedi. "Çünkü kaosun gücünü yönlendirebiliyorsun."

Aaron hiçbir şey söylemedi. Hiç beklemediği anda yüzüne bir tokat yemiş gibi duruyordu.

"Seni bekliyorduk Aaron," dedi Usta Tanaka. "Ne zamandır beklediğimizi bilemezsin."

Aaron'ın huzursuzluğu gitgide artıyordu; her an oradan kaçacakmış gibi bir hali vardı. Call'un içinden, *Onu rahat bırakın*, demek geliyordu. *Nasıl korktuğunu göremiyor musunuz?* Aaron haklıydı; herkes onlara bakıyordu; bir araya toplanmış öğrenciler ve ustaları. Lemuel ve Milagros bile gözlerini çıraklarından ayırıp uzun uzun Aaron'a bakmışlardı. Sadece Rockmaple orada değildi; Call onun Drew'le ilgilenmek için Magisterium'a dönmüş olabileceğini düşündü.

Rufus korumacı bir tavırla elini Aaron'ın omzuna koydu. "Haru," dedi, başını Usta Tanaka'ya

doğru salladı. "Ve Sarita. Güzel sözlerinizden dolayı teşekkür ederim."

Oysa Rufus'un sesi hiç de minnettar çıkmıyordu.

"Tebrikler," dedi Usta Tanaka. "Bir Makar çırak... Her ustanın hayalidir bu." Usta Tanaka'nın sesi epey sıkkın çıkıyordu; Call onun Demir Sınav'da ustaların seçim yapma sırasından dolayı kızgın olabileceğini düşündü. "Onun bizimle gelmesi gerek. Ustalar onunla konuşmalılar..."

"Hayır!" dedi Tamara, sonra kendi çıkışına şaşmış gibi eliyle ağzını kapattı. "Demek istediğim sadece..."

Rufus iki ustaya, "Öğrenciler için stresli bir gün oldu; özellikle de Aaron için," dedi. "Çoğu Demir Yıl öğrencisi olan bu çıraklara kaos taşıyan bir kurt sürüsü saldırdı. Oğlan kendi yatak odasına dönebilir mi?"

Rufus'un Sarita ismiyle seslendiği kadın başını iki yana salladı. "Kontrol altına alınmamış bir kaos büyücüsünün kendi güçlerini anlamadan etrafta gezinmesine izin veremeyiz." Sarita'nın sesinde vicdan azabı okunuyordu. "Bölge tamamen incelendi Rufus. Kurt sürüsüne her ne olduysa bu

bir anomaliydi. Şu an Aaron ve diğer tüm öğrenciler için en büyük tehlike Aaron'ın kendisi."

Sarita elini uzattı.

Aaron, Rufus'a bakıp onun onayını bekledi. Bitkin görünen Rufus başını salladı. "Onlarla git," dedi. Ardından geriye çekildi. Usta Tanaka'nın el ettiği Aaron ona doğru yürüdü. İki yanında ustalarla Magisterium'a doğru yürüdü; sadece bir kez, dönüp Call ve Tamara'ya bakmak için durdu.

Call, Aaron'ın çok küçük göründüğünü düşünmekten kendisini alamadı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Aaron gözden kaybolur kaybolmaz ustalar geri kalan çırakları sıraya dizmeye başladılar; ortaya Demir Yıl öğrencilerini, onların iki yanına da üst sınıflardakileri geçirdiler. Tamara ve Call diğerlerinin biraz uzağında dikilmiş, diğer öğrencilerin oradan oraya koşuşturmalarını izliyorlardı. Call, Tamara'nın kendisiyle aynı hisler içinde olup olmadığını merak ediyordu; o da herkesin aradığı Makar'ın bulunmasının uzak, imkânsız bir şey olduğunu düşünürken Aaron'ın, arkadaşları Aaron'ın bir Makar çıkmasına şaşmış mıydı? Call bir süre önce kurtların olduğu, Aaron'ın onla-

rı boşluğa gönderdiği noktaya baksa da sürünün varlığına dair tek işaret kocaman pençelerinin karda bıraktığı izlerdi. İzlerden hâlâ soluk ışıklar yayılıyordu; her iz ateşle açılmış da hâlâ o ateşin bir kısmı içlerinde saklıymış gibi.

Call'un baktığı yerde ağaçların arasında küçük, gölge gibi bir şey hareket etti. Daha iyi görmek için gözlerini kıssa da başka bir hareket görmedi. Her neyse ya gitmişti ya da zaten hiç orada olmamıştı. Call ürperdi; aklına Drew'e doğru koştuğunda kendisine sürtündüğünü hissettiği kocaman *şey* geldi. Yaşanan son olaylar onun en küçük esintiye karşı bile daha duyarlı olmasına neden olmuştu. Belki de hayal görmeye başlamıştı.

Usta Milagros artık az çok bir düzene girmiş olan çıraklar grubundan kopup yüzünde şefkatli bir ifadeyle Tamara ve Call'un yanına gitti. "Artık geri dönmeliyiz. Buralarda başka Kaos Taşıyanlar olması mümkün görünmese de emin olamayız. Acele etsek iyi olacak."

Call'un ilk kez o kadar itaatkâr gördüğü Tamara başını salladı ve karda zorla yürümeye koyuldu. O ve Call grubun ortasındaki Demir Yıl çırak-

larına katılıp Magisterium'a geri yürümeye başladılar. Ustalar grubun etrafında nöbet tutuyor, parıltılı küreleri şafakta ışık huzmeleri yayıyordu. Celia, Gwenda ve Jasper, Rafe ve Kai'in yanında yürüyorlardı. Jasper, Drew yerde yatarken kürk astarlı paltosunu oğlanın üzerine sermişti; mizacından beklenmeyecek kadar hoş, kendisini sabah ayazında titrer halde bırakan bir jestti bu.

Celia, Call'a, "Drew neden okuldan kaçtığını söyledi mi?" diye sordu. "Alex yanınıza varmadan önce aşağıda, onun yanındaydın. Sana ne dedi?"

Call başını iki yana salladı. Drew'ün söylediklerinin bir sır olup olmadığından emin değildi.

"Bize söyleyebilirsin," dedi Celia. "Ona bu yüzden gülecek ya da gıcıklık yapacak değiliz."

Gwenda, Jasper'a bakıp kaşlarını kaldırdı. "En azından çoğumuz."

Jasper gözlerini Tamara'ya çevirse de Tamara tek bir söz söylemedi.

Jasper hemen her zaman gıcığın teki de olsa Demir Sınav'da Tamara'yla nasıl iki iyi arkadaş olduklarını düşünen Call onun adına üzüldü. Jasper'ın kütüphanede elinden alev çıkarmak

için kendisini zorladığı, oradan uzaklaşması için kendisine çıkıştığı anı düşündü. Call, Jasper'ın da Drew gibi okuldan kaçmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Aklına Jasper'm sözleri geldi: *Sadece korkaklar Magisterium'dan ayrılır.* Sonra Jasper için üzülmeyi bıraktı.

"Usta Lemuel'in üzerine çok geldiğini söyledi bana," dedi Call. "Stres altında daha başarılı olduğu için daha iyi bir büyücü olsun diye Lemuel hep onu korkutuyormuş."

Rafe, "Usta Lemuel o tür şeyleri hepimize yapıyor," dedi, "duvarların arkasından çıkıveriyor, aniden bağırıyor ve gecenin bir yarısı bizi eğitime çıkarıyor. Kötülük olsun diye yapmıyor bunları. Bizi hazırlamaya çalışıyor."

"Tabii," dedi Call, gözlerinin önüne Drew'ün yenmiş tırnakları ve ürkek gözleri geldi. "Drew sebepsiz yere kaçtı. Yani, kim fırsatını bulsa karların arasında kaos taşıyan kurt sürüleri tarafından kovalanmaz ki?"

Tamara yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle, "Belki durumun ciddiyetini bilmiyordun Rafe," dedi.

"Usta Lemuel sana o şekilde davranmadığı için."

"Drew *yalan söylüyor*," diye diretti Rafe.

Call, "Usta Lemuel'in yemek yemesine bile izin vermediğini söyledi," dedi. "Ayrıca çok zayıflamış."

"Ne?" dedi Rafe. "Öyle bir şey olmadı. Onu yemekhanede yanımızda gördün. Hem Drew bana bunlardan hiç bahsetmedi. Bir şeyler söylemesi gerekirdi."

Call omuz silkti. "Belki de kendisine inanmayacağını düşünmüştür. Belli ki haklıymış da."

"İnanmazdım, inanmıyorum da." Rafe'in tek tek baktığı çıraklar huzursuzca gözlerini kaçırdılar.

"Usta Lemuel insafsız," dedi Gwenda. "Belki de Drew kaçmaktan başka şansı kalmadığını düşünmüştür."

"Ustaların böyle davranmamaları gerek," dedi Celia. "Drew olanları Usta North'a anlatmalıydı. Ya da başka birilerine."

"Belki de Drew ustaların tam olarak *böyle* davranmaları gerektiğini düşünüyordur," dedi Call. "Özellikle de kimse onların *nasıl* davranmaları gerektiğini bize tam olarak açıklamadığı düşünüldüğünde."

Kimsenin bu söze verecek bir karşılık bulamadı. Bir süre sessizce yürüdüler; botları karda hışırtılar çıkarıyordu. Call göz ucuyla peşlerinden gelen, bir ağaçtan diğerine atlayan küçük gölgeyi fark etti. Tamara'ya gölgeyi gösterecekti ama ustalar Aaron'ı Magisterium'a geri götürene dek Tamara tek kelime etmemişti. Kendi düşüncelerine dalmış gibiydi.

Neydi bu? Tehlikeli olacak kadar iri görünmüyordu. Belki Warren gibi ortaya çıkmaktan endişe eden, küçük bir elementaldi. Belki özür dileyemeyecek kadar korkan *Warren'dı*. Her ne ise Call'un aklı hep ondaydı. Grubun gerisinde kalana dek yavaşladı. Diğerleri öyle yorgun ve dalgındılar ki bir-iki dakika sonra kimse kendisini fark etmeden ağaçlara doğru yürümeye başlamıştı bile.

Orman sessizdi; doğan güneşin ışığı karda parlıyordu.

Call yumuşak bir sesle, "Kim var orada?" dedi.

Tüylerle çevrili bir burun ağaçların arasından çıktı. Kabarık postlu, sivri kulaklı bir şey ansızın çıkıp kaos taşıyan gözleriyle Call'a baktı.

Bir kurt yavrusuydu bu.

Yaratık biraz inlemesinin ardından geri kaçıp gözden kayboldu. Call'un kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Öne doğru yarım bir adım attı; bir dal parçasının botunun altında kırılıp çatırdamasıyla irkildi. Kurt yavrusu çok da uzaklaşmamıştı. Call biraz daha yaklaştığında onu görebildi; bir ağaca yaslanıp yere kıvrılmıştı. Soluk kahverengi kürkü sabah esintisinde dalgalanıyordu. Islak, siyah burnuyla havayı kokluyordu.

Tehditkâr bir hali yoktu. Bir köpeğe benziyordu. Bir eniğe.

"Sakin ol," dedi Call, sesine teskin edici bir ton vermeye çalışıyordu. "Hadi gel. Kimse sana zarar vermeyecek."

Kurdun küçük, kabarık kuyruğu sallanmaya başladı. Yavru kuru dalların ve karın üzerinde ilerlerken dengesini tam olarak sağlayamıyor, sağa sola yalpalıyordu.

Call sesini alçaltarak, "Hey, küçük kurt," dedi. Hep bir köpeği olsun istemişti, hem de nasıl. Fakat babası onun hayvan beslemesine hiç izin vermemişti. Kendisini tutamayan Call uzanıp kurdun başını okşadı; parmakları hayvanın tüyleri-

nin arasına gömüldü. Yavru kuyruğunu daha da hızlı sallayıp inledi.

"Call!" Biri –Call bunun Celia olduğunu düşündü– ileriden ona seslendi. "Ne yapıyorsun? Nereye gittin?"

Call'un kolları istemsizce, iplerle yönetilen bir kukla gibi hareket ediyordu; uzanıp kurdu ceketinin içine sakladı. Hayvan debelenip Call'un giysisine yapıştı. Call ceketinin fermuarını çekerken yavru gömleğinde küçük pençe delikleri açtı. Call başını eğip göğsüne baktığında kimsenin ceketinde bir tuhaflık fark etmeyeceğini düşündü. Biraz göbeği çıkmış gibi duruyordu; yosunu fazla kaçırmış gibi.

Celia tekrar seslendi. "Call!"

Call duraksadı. Magisterium'a kaos taşıyan bir hayvan sokmasının okuldan atılmasına neden olacak bir suç olduğundan kesinlikle emindi. Belki de büyüsünün bağlanmasına neden olacak bir suç. Delice bir iş yapıyordu.

Sonra kurt yavrusu boynunu uzatıp Call'un çenesinin altını yaladı. Aaron'm büyüsüyle karanlıkta kaybolan kurtları anımsadı. Onlardan biri

yavrunun annesi miydi yoksa? Bu kurt annesiz miydi? Tıpkı kendisi gibi.

Call derin bir nefes alıp ceketinin fermuarını çektikten sonra aksayarak diğerlerinin peşinden gitti.

Tamara ona, "Neredeydin?" diye sordu. Şaşkın halinden sıyrılmıştı ve şimdi sinirli görünüyordu. "Endişelenmeye başlamıştık."

"Ayağım bir köke takıldı," dedi Call.

"Bir dahaki sefere bağır o zaman." Tamara, Call'un uydurduğu hikâyeye kafa yoramayacak kadar bitkin ve dalgın görünüyordu. Dönüp Call'a bakan Jasper'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Biz de Aaron'dan bahsediyorduk," dedi Rafe. "Onun kaos büyüsü kullanabilmesinin ne kadar tuhaf olduğunu söylüyorduk. Bir Makar olacağı asla aklıma gelmezdi."

"Korku verici bir şey olmalı," dedi Kai. "Ölümün Düşmanı'nın kullandığı türde büyüyü kullanmak. Demek istediğim bu iyi bir his olamaz, öyle değil mi?"

Jasper büyüklenen bir tavırla, "Sadece *güç* işte," dedi. "Düşman'ı öyle bir canavar yapan kaos büyüsü değil. Öyle olmasının sebebi Usta Joseph'ın

onu baştan çıkarması ve ardından tamamen çıldırması."

"Joseph'ın onu baştan çıkarması da ne demek?" diye sordu Rafe. "Ustası o muydu?" Rafe'in sesinde endişe vardı; belki de Usta Lemuel'in kötü davranışlarının kendisini de kötü birine çevirebileceğini düşünmüştü.

Tamara halsizce, "Of, anlat işte şu öyküyü Jasper," dedi.

"Peki," dedi Jasper, sesinden Tamara'nın kendisiyle konuşmasından dolayı minnettarlık duyduğu belliydi. "Bu konu hakkında hiçbir şey bilmemek utanç verici olsa da bilmeyenleriniz için öncelikle Ölümün Düşmam'nın gerçek isminin Constantine Madden olduğunu söyleyeyim."

"Ne hoş bir giriş oldu," dedi Celia. "Herkes senin gibi büyü vârisi değil Jasper."

Call'un ceketinin altındaki kurt kıpırdandı. Call kollarını göğsünde kavuşturdu. Kimsenin ceketinin kıpırdadığını fark etmemesini diledi.

Celia ona, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Sanki biraz..."

Call üzerine basa basa, "*İyiyim*," dedi.

Jasper kaldığı yerden devam etti. "Constantine'ın Jericho adında bir ikiz kardeşi vardı; Demir Sınav'da başarılı olan tüm büyücüler gibi on iki yaşlarında Magisterium'a alındılar. O zamanlar deneyler üzerinde daha fazla çalışılıyordu. Jericho'nun ustası olan Usta Joseph kaos büyüsüne müthiş bir ilgi duyuyordu. Fakat yapmayı umduğu deneyleri gerçekleştirmek için boşluğa erişmesini sağlayacak bir Makar'a ihtiyacı vardı. Bunu kendi başına yapamazdı."

Jasper'ın sesi alçalmış, ürkütücü bir ton almıştı. "Constantine'ın bir Makar olduğu ortaya çıktığında Joseph'ın nasıl da mutlu olduğunu hayal edin. Jericho'yu kardeşinin karşı ağırlığı görevini üstlenmeye, diğer ustaları da Usta Joseph'ın rutin derslerinin dışında iki kardeşle çalışmaya izin vermeye ikna etmek çok da zor olmamıştı. Joseph kaos büyüsü konusunda bir uzman olsa da bu tür büyüyü hiç yapamıyordu ve Constantine'ın öğrenecek çok şeyi vardı..."

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," dedi Call, ceketinin altındaki kurt yavrusu düğmelerinden birini kemirdikçe müthiş gıdıklanıyor, bu duruma

aldırış etmemeye çalışıyordu.

"Evet, hem de hiç," diye araya girdi Tamara. "Jasper hayalet öyküsü anlatmıyorsun. Bu şekilde anlatmak zorunda değilsin öyküyü."

"Her şeyi nasıl olup bittiyse öyle anlatıyorum. Constantine ve Usta Joseph boşluğu kullanarak yapılabilecekleri giderek daha fazla saplantı haline getirmişlerdi. Boşluktan parçalar koparıp bunları hayvanlara yerleştiriyor, onları demin gördüğümüz kurtlar gibi Kaos Taşıyanlara çeviriyorlardı. Uzaktan bakıldığında sıradan hayvanlar gibi görünseler de bu hayvanlar çok daha saldırgandı ve beyinleri allak bullaktı. Beyninizde saf kaosun olması sizi delirtir. Boşluk aynı anda her şeyin ve hiçbir şeyin bir arada bulunması gibidir. Kimse boşluğu uzun süre delirmeden kafasının içinde taşıyamaz. Hele hele bir sincap."

"Kaos taşıyan sincaplar mı var?" diye sordu Rafe.

Jasper yanıt vermedi. Havaya girmişti bir kere. "Belki de Constantine'ın yaptıklarının sebebi budur. Belki de boşluk onu delirtmiştir. Asıl sebebi bilmiyoruz. Tek bildiğimiz daha önce kimsenin

denemediği bir deneye kalkıştığı. Çok zor bir deneymiş bu. Az kalsın ölümüne neden olacakmış ve karşı ağırlığını yok etmiş."

"Yani kardeşini," dedi Call. Cümlesinin sonunda sesi tuhaf bir ton almıştı; tam o anda kurt da ısırmayı bırakıp Call'un göğsünü yalamaya başlamıştı. Call yavrunun salyalarını üzerine akıttığından gayet emindi.

"Evet. Deney odasının zemininde can vermiş. Derler ki ruhu..."

"Kapa çeneni Jasper," dedi Tamara. Kolunu dudakları titreyen bir başka Demir Yıl öğrencisi kıza dolamıştı.

"Eh, neyse, Jericho ölmüştü. Bunun Constantine'ı durduracağını düşünmüş olabilirsiniz ama onu daha da beter yapmıştı ancak. Kafasını kardeşini geri getirecek bir yol bulmaya takmıştı. Kaos büyüsünü ölüleri hayata döndürmek için kullanmaya."

Celia başını salladı. "Ruh çağırma. Kesinlikle yasaktır."

"Bunu başaramadı. Fakat kaos büyüsünü canlı insanların içine yerleştirmeyi başardı; böylece

ilk Kaos Taşıyanlar ortaya çıktı. Yaptığı şey insanların ruhlarını söküp atıyor gibiydi; böylece artık kim olduklarını bilmiyorlardı. Şuursuzca Constantine'a itaat ediyorlardı. Constantine'ın istediği bu değildi; belki niyeti de. Fakat deneylerine son vermedi. Nihayet diğer ustalar onun neler yaptığım fark ettiler. Onu büyüsünden alıkoymanın bir yolunu arasalar da Usta Joseph'ın Constantine'a hâlâ sadık olduğunu bilmiyorlardı. Usta Joseph onu dışarı kaçırdı; Magisterium'un duvarlarından birini patlattı ve Constantine'la birlikte açtığı delikten kaçtı. Çoğu insan patlamanın az kalsın ikisini öldüreceğini ve Constantine'da korkunç yara izleri kaldığını söyler. Şimdi yaralarını örtmek için gümüş bir maske takıyormuş. Hayatta kalan kaos taşıyan hayvanlar da patlamada kaçmışlar; bugün ormanda onlardan bir sürü olmasının sebebi de bu."

"Yani Ölümün Düşmam'nın bu halde olmasının sebebinin Magisterium olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Call.

"Hayır," dedi Jasper. "Kastettiğim bu..."

Görev Kapısı göründü; kapıyı görünce Call'un

aklına odasına ulaşabilirse kurdu gizlemesinin çok daha kolay olacağı fikri gelince dikkati dağıldı. En azından yavruyu oda arkadaşı olmadığı kişilerden gizlemesi daha kolay olurdu. Kurda su ve yemek götürecek, sonra ne yapacağına bakacaktı.

Kapılar açıktı. *Bilgi ve eylem tek ve aynıdır* yazısının altından geçip Magisterium'un mağaralarında girdiler; içeride bir sıcak hava dalgası Call'un yüzüne vurup onu yeni bir sorunla karşı karşıya getirdi. Dışarıda soğuktan donuyorken, içeride odalarına giderlerken fermuarı çenesine kadar çekili ceketiyle hızla sıcaklamaya başladı.

"Constantine ne istiyordu peki?" diye sordu Rafe.

"Ne?" Jasper'ın sesi dalgın çıkmıştı.

"Öykünü anlatırken 'istediği bu değildi' demiştin. Yani kaos taşıyanlar yaratmayı istemiyormuş. Neden?"

"Çünkü istediği kardeşini hayata döndürmekti," dedi Call. Rafe'in bu kadar kalın kafalı olduğuna inanamıyordu. "Bir... Zombi olmasını değil."

"Onlar zombiler gibi değil," dedi Jasper. "Kaos taşıyanlar insan yemez. Sadece anıları veya kişi-

likleri yoktur. İçleri... Bomboştur."

Demir Yıl öğrencilerinin odalarına neredeyse varmışlardı ve koridorlara alev alev yanan, parlak taşlarla dolu meşaleler dizilmişti. Önünde iri bir tüy yumağı taşımak Call'un vücut ısısının fırlamasına neden oluyordu. Üstüne üstlük kurt boynuna doğru sıcak nefesini üflüyordu. Call onun uyumuş olabileceğini düşündü.

Rafe sesinde sert bir tonla, "Ölümün Düşmanı hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordu.

Tamara'nın kulağına fısıldadığı Call, Jasper'ın yanıtını duymadı. "İyi misin?" diye sordu Tamara. "Rengin mora çaldı."

"İyiyim."

Tamara onu şöyle bir süzdü. "Gömleğinin içine bir şey mi sıkıştırdın sen?"

"Atkım," diye yanıt verdi Call, hiç atkı takmadığını Tamara'nın hatırlamamasını umuyordu.

Tamara kaşlarını çattı. "Ne diye tıktın onu gömleğinin içine?"

Call omuz silkti. "Üşümüştüm."

"Call..."

Fakat nihayet odalarına vardılar. Call büyük bir minnetle bilekliğiyle kapıyı tıklatarak Tamara'yla birlikte içeri girdi. Tamara henüz diğerlerine el sallarken Call kapıyı hızla kapatıp yalpalayarak yatak odasına ilerledi.

"Call!" dedi Tamara. "Sence bizim, ne bileyim, konuşmamız gerekmiyor mu? Aaron hakkında?"

Call nefes nefese, "Sonra," dedi; kendisini yatak odasına düşe kalka atıp kapıyı tekmeleyerek kapattı. Sırtı kapıda yere çökmesiyle kurt başını yakasından çıkarıp etrafa bakındı.

Özgür kalan yavru Call'un odasında dolaşmaktan büyük bir heyecan duyar gibiydi; tırnakları taşta gürültüler çıkarıyordu. Kurt Call'un yatağının altını, gardırobunun etrafını ve uyandığında yere fırlattığı pijamalarını koklarken Call, Tamara hayvanın sesini işitmesin diye dua ediyordu.

Call kurda, "Banyo yapman gerek," dedi. Hayvan yuvarlanmayı bıraktı; bacakları havada, kuyruğunu salladı. Dili ağzının kenarından dışarı çıkmıştı. Kurdun tuhaf, dönen gözlerine bakan Call'un aklına Jasper'ın sözleri geldi.

Anıları veya kişilikleri yoktur. İçleri... bomboştur.

Fakat kurdun fazlasıyla kişiliği vardı. Bu da Jasper'ın kaos taşıyanları sandığı kadar iyi anlamadığı demek oluyordu. Belki de Düşman onları ilk başta böyle yapmıştı, hatta yaşamları boyunca boş kalmış da olabilirdi ama kurt yavrusu içinde kaosla doğmuştu. O halde büyümüştü. Sanıldığı gibi bir şey değildi o.

Call'un aklına babasının sözleri geldi; titredi ama soğuktan değil.

Ne olduğunu bilmiyorsun sen.

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştıran Call yatağın üzerine çıktı, ayaklarını savurarak botlarını çıkardı ve yüzünü yastığa dayadı. Kurt onun yanına atladı; üzerinde çam iğnesi ve yeni kazılmış toprak kokusu vardı. Bir an için Call kurdun kendisini ısıracağını düşünse de hayvan onun yanına geçti ve kıvrılıp küçük bedenini karnına yasladı. Yanı başındaki kaos taşıyan kurdun sıcak bedeninin etkisiyle Call hemen uykuya daldı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Call rüyasında devasa, tüylü bir yastığın altında kaldığını gördü. Halsizce uyanıp kollarını salladı. Eli az kalsın göğsünde kıvrılmış yatan; kocaman, yakaran, ateş rengi gözleriyle ona bakan kurt yavrusuna çarpacaktı.

Call ne yaptığını fark ettiğinde işlediği suçun ezici etkisini üzerinde hissetti; kurdun altından öyle hızlı çekildi ki yataktan aşağı kayıp yere düştü. Dizlerini soğuk taşa çarpmasının şokuyla uykusu hepten açıldı. Kendisini diz çökmüş, yatağının kenarına gelip gözlerini üzerine diken kurt yavrusunun gözlerinin içine bakar halde buldu.

"Hev," dedi kurt yavrusu.

"Şişt," diye tısladı Call. Kalbi çok hızlı atıyordu. Ne yapmıştı böyle? Gerçekten kaos taşıyan bir hayvanı Magisterium'a mı sokmuştu? Bunun yerine pekâlâ çırılçıplak soyunup üzerini yosunla kapladıktan sonra mağaralarda, "BENİ OKULDAN ATIN! BÜYÜMÜ BAĞLAYIN! EVE GÖNDERİN BENİ!" diye bağırabilirdi.

Yavru inledi. Fırıldak gibi dönen gözlerini Call'a dikmişti. Dilini çıkarıp ağzına geri soktu.

"Of, dostum," diye mırıldandı Call. "Karnın aç, değil mi? Tamam. Sana bir şeyler getireyim. Burada kal. Evet. Tam burada."

Call ayağa kalktı ve gözlerini kırpıştırarak komodinini üzerindeki kurmalı saate baktı. Sabahın on biri olmuş ama alarm çalmamıştı. Tuhaftı bu. Sessizce yatak odasımn kapısmı açmasıyla çoktan üniformasını giymiş olan ve ortak masalarında kahvaltı yapan Tamara'yı gördü. Masa lezzetli, normal görünümlü yiyeceklerle doluydu: Tost, tereyağı, sosis, jambon, sahanda yumurta ve portakal suyu.

"Aaron döndü mü?" diye sordu Call, dikkatle kapattığı kapıya yaslanırken yaptığının sıradan

bir hareket gibi görünmesini ümit etti.

Tamara ağız dolusu tostu yutup başını iki yana salladı. "Hayır. Celia bir ara uğrayıp bugünkü derslerin iptal edildiğini söyledi. Neler olduğunu bilmiyorum."

"Sanırım üstümü değiştirsem iyi olacak," dedi Call, masadan bir sosis olmak için uzandı.

Tamara gözlerini Call'a dikti. "Sen iyi misin? Bir tuhaflık var sende."

"İyiyim." Call bir sosis daha aldı. "Bir dakikaya dönerim."

Call yatak odasına daldı; içeride kurt yavrusu bir giysi yığını üzerinde uzanmış, pençelerini havada sallıyordu. Call'u görür görmez sıçrayıp ayağa kalktı ve yanına koştu. Call nefesini tutup ona bir sosis verdi. Kurt yiyeceği tek ısırıkta midesine indirdi. Hayvana ikinci sosisi verdiğinde içinde huzursuz bir hisle sosisin ilki kadar hızla gözden kayboluşunu izledi. Ağzını yalayan kurt ümitle yiyecek yeni şeyler gelmesini bekledi.

"Of," dedi Call, "elimde başka yok. Bekle de sana başka şeyler getireyim."

Normalde saniyeler içinde üzerine temiz bir

üniforma geçirebilecekken odada oradan oraya sıçrayan kurt Call'un işini zorlaştırıyordu. Yediği sosislerle canlanan yavru Call'un botunu çalıp bağcıklarından tutarak yatağın altına sürükledi; ayakkabıların derisini çiğniyordu. Call botunu geri aldığında kurt bu kez de pantolonunun paçasına yapışıp halat çekme oyununa başladı.

"*Kes şunu*," diye yakardı Call, paçasını çekse de bu ancak kurdu daha da neşelendiriyordu. Oyun oynamaya hevesli olan yavru Call'un önünde hoplayıp zıplıyordu.

"Birazdan geleceğim," dedi Call. "Sessiz ol yeter. Sonra seni gizlice yürüyüşe de çıkarırım."

Kurt başını yana eğip sırtüstü devrildi. Call bunu odadan ayrılmak için fırsat bildi. Kapıyı ardından hızla kapattı.

"Güzel," dedi Usta Rufus, gözlerini uzaktaki duvardan Call'a çevirdi. "Hazırsın. Bir toplantıya katılmamız gerek."

Rufus'u gören Call'un ödü koptu. Üniformasından tost kırıntılarını temizleyen Tamara, Call'a şaşkın bir bakış attı.

Call masadaki kalan yiyeceklere bakıp, "Fakat

daha kahvaltı yapmadım," diye itiraz etti. Bir şekilde yatak odasına bir-iki avuç sosis daha kaçırabilirse şu toplantıdan dönene dek kurdun açlığını bastırabilirdi. Diğer okulunda toplantı denince aklına gelen, birinin kötü şeyler yaptığında nasıl başına kötü işler açılabileceğine ya da diğer öğrencilere zorbaca davranmanın neden yanlış olduğuna dair saatler süren nutuklar gelirdi. Bir keresinde de tahtakurtlarının zararları tartışılmıştı. Call toplantının o tür bir şey olacağını düşünmese de bir an önce bitmesini umuyordu. Kurdun çok ama çok yakında dışarıda gezinme ihtiyacı duyacağından da gayet emindi. Aksi takdirde... Eh, Call aksi takdirde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Tamara'nın, "Daha az önce iki sosis yedin," dedi. Bunun Call'un işini kolaylaştırdığı söylenemezdi. "Açlıktan ölmüyorsun herhalde," diye ekledi Tamara.

Usta Rufus soğuk bir sesle, "Öyle mi?" dedi. "O zaman gel hadi Callum. Toplantıya Büyücüler Meclisi'nin üyelerinden bazıları da katılacak. Geç kalmak istemeyiz zira eminim konunun ne olduğunu tahmin etmişsindir."

Call gözlerini kıstı. "Aaron nerede?" diye sorsa da Usta Rufus ona yanıt vermedi. Sadece onları koridordan dışarı çıkardı ve üçü mağara tünellerinden akın akın çıkan insan seline karıştılar. Call okulun koridorlarında daha önce o kadar çok insanı gördüğünü anımsamıyordu. Usta Rufus üst sınıflardan, güneye doğru ilerleyen bir grup çocuğun arkasına takıldı.

Call, Tamara'ya, "Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu.

Tamara başını iki yana salladı. Haftalardır olmadığı kadar ciddi görünüyordu. Call bir gün önce Tamara'nın nasıl kendisini kollarından tutup kaos taşıyan kurttan uzaklaştırmaya çalıştığını anımsadı. Bunu yapmakla hayatını tehlikeye atmıştı. Call'un daha önce hiç Tamara gibi bir arkadaşı olmamıştı. Ne onun gibi *ne de* Aaron gibi. Bir yandan da öyle iki dosta kavuşmuşken onlarla ne yapacağını bilmiyordu.

Kendilerini etrafı taş banklarla çevrili yuvarlak bir sahnesi olan daire şeklinde, bir oditoryumda buldular. Call en geride üzerlerinde zeytin yeşili üniformalar olan bir grup erkek ve kadın

gördü; bu kişilerin Usta Rufus'un bahsettiği Meclis üyeleri olabileceklerini düşündü. Rufus onları önlerde bir yere götürdü ve orada nihayet Aaron'ı gördüler.

Aaron ön sırada Usta North'un yanında oturuyordu; Call'un bağırmadan onunla konuşabileceği bir uzaklıktaydı. Call sadece Aaron'ın başının gerisini, havaya kalkmış tüy gibi sarı saçlarını görebiliyordu. Aaron her zamanki gibi görünüyordu.

Makarislerden biri. Bir Makar. Kulağa öylesi meşum gelen bir unvandı bu. Call önceki gece gölgelerinin kurt sürüsünü nasıl da sardığını ve her şey bittiğinde Aaron'ın yüzündeki dehşet ifadesini düşündü.

Kaos yutmak ister.

Bu güç Aaron gibi herkesin sevdiği, herkesi seven birinde olmaması gereken bir güçtü sanki. Bu tür bir gücün karanlığa hükmetmekte ve tuhaf yaratıkların içini kaos büyüsüyle doldurmakta muhtemelen çok başarılı olacak Jasper gibi birine ait olması gerekirdi.

Usta Rufus ayağa kalkıp sahneye çıktı ve podyumun ortasına gitti. "Magisterium öğrencileri ve

Meclis üyeleri," diye söze girdi. Siyah gözleri odayı taradı. Call Rufus'un bir süre gözlerini kendisine ve Tamara'ya diktiği hissine kapıldı. Sonra büyücü konuşmasına devam etti. "Hepiniz tarihimizi biliyorsunuz. Kurucumuz Philippus Paracelsus'tan bu yana Magisterium'lar var olmuştur. Bu okulların amacı genç büyücülere güçlerini kontrol etmeyi öğretmek; eğitimin, büyünün ve barışın paylaşıldığı bir topluluk kurmak olduğu kadar dünyamızı savunacak bir güç oluşturmaktır.

"Hepiniz Ölümün Düşmam'mn öyküsünü biliyorsunuz. Çoğunuz Büyük Muharebe'de ya da Soğuk Katliam'da ailelerinizden birilerini kaybettiniz. Anlaşmayı da biliyorsunuz; Meclis ve Constantine Madden arasında yapılan, ona ya da kuvvetlerine saldırmamamız halinde onun da bize saldırmayacağını teminat altına alan anlaşmayı."

"Ayrıca çoğunuz," diye ekledi Usta Rufus, siyah gözleri odada gezindi, "anlaşmanın bir hata olduğuna inanıyorsunuz."

Dinleyiciler mırıldanmaya başladı. Tamara'nın gözleri Meclis üyelerinin oturdukları yere çevrildi; yüzünde endişeli bir ifade vardı. Call aniden

Meclis üyelerinden ikisinin Tamara'nm annesi ve babası olduğunu fark etti. Onları Demir Sınav'da görmüştü. Şimdi ikisi baston yutmuş gibi dimdik oturuyor, yüzlerinde katı bir ifadeyle Rufus'a bakıyordu. Call ikisinden dalga dalga yayılan hoşnutsuzluğu *hissedebiliyordu.*

"Anlaşma Ölümün Düşmam'na güvenmemiz, onun bize saldırmayacağına ve savaşa ara verdiği dönemde yeni kuvvetler oluşturmayacağına bel bağlamamamız gerektiği anlamına geliyor. Fakat Düşman'a güven olmaz."

Meclis üyelerinden bir uğultu yükseldi. Tamara'nın annesi elini kocasının koluna koymuştu; adam ayağa kalkmaya çalışıyordu. Tamara donakalmış gibiydi.

Usta Rufus sesini yükseltti. "Düşman'a güvenemeyiz. Bunu henüz Magisterium'da bir öğrenci olduğu zamanlarda Constantine Madden'ı tanıyan biri olarak söylüyorum. Elementallerin giderek artan saldırılarını görmezlikten geldik. Daha geçen gece Magisterium'un kapılarından sadece birkaç metre ötesinde bir saldırı gerçekleşti. Aynı şekilde ikmal hatlarımıza ve sığınaklarımıza yapılan saldı-

rılara da gözlerimizi kapadık. Bu görmezlikten gelişimizin sebebi Constantine Madden'm vaatlerine kanmamız değil, düşmanımızın bir Makar; türümüzün içinde boşluğun büyüsünü kontrol edebilecek sayılı kişilerden biri olmasıydı. Savaş alanında onun Kaos Taşıyanları zamanımızın diğer tek Makar'ım mağlup etti. Saflarımızda bir Makar olmadıkça Düşman'a karşı savunmasız kalacağımızın hep bilincinde olduk ve Verity Torres'in ölümünden beri bir başka Makar'ın doğmasını bekliyorduk."

Şimdi birçok öğrenci oturdukları yerde öne eğilmişti. Bazılarının önceki gece Magisterium'un dışında olanları işittikleri ya da bizzat olaylara şahit olduğu belliyken çoğu Rufus'un ne diyeceğini kestirmeye çalışıyordu. Call bir grup Gümüş Yıl öğrencisinin Alex'in üzerine eğildiğini hatta aralarından birinin oğlanın yakasını çekiştirip, *"Neler olduğundan haberin var mı?"* diye fısıldadığını fark etti. Alex onlara başını iki yana sallayarak karşılık verdi. O esnada Meclis üyeleri hummalı bir tartışmaya girmişlerdi. Tamara'nın az önce ayaklanan babası yeniden yerine geçse de yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

"Sizlere," dedi Rufus, "bir Makar'ın varlığını burada, Magisterium'da keşfettiğimizi duyurmaktan dolayı mutluyum. Aaron Stewart, lütfen ayağa kalkar mısın?"

Aaron ayağa kalktı. Üzerinde siyah üniforması vardı; bitkinlikten gözlerinin altındaki deri morarmış gibi görünüyordu. Call onun uyumasına izin vermediklerinden şüphe ediyordu. Önceki gece Aaron'ı tepeden aşağı indirirlerken arkadaşının nasıl da küçücük göründüğünü düşündü. Şimdi ise Demir Yıl öğrencilerinin en uzun boylularından olmasına rağmen yine ufak tefek görünüyordu.

Dinleyiciler arasından sesli nidalar ve bolca fısıltı yükseldi. Aaron bir süre etrafına endişeyle bakmasının ardından oturmaya yeltendi. Fakat Usta North başını iki yana sallayıp Aaron'ın ayakta kalması gerektiğini belli eden bir el hareketi yaptı.

Tamara ellerini yumruk yapıp kucağına koymuş, endişeyle bir Usta Rufus'a bir tek kelime etmeden oturan anne-babasına bakıyordu. Call ilk kez ilgi odağı olmadığına bu denli seviniyordu. Sanki odadaki insanlar Aaron'ı gözleriyle yiyorlardı. Sadece

Tamara dalgın görünüyordu; muhtemelen annebabasının her an sahneye çıkıp bir sarkıtla Usta Rufus'u döveceklerinden endişe ediyordu.

Meclis üyelerinden biri en yukarıdaki banktan aşağı indi. Aaron'ı sahneye çıkardı. Aaron, Tamara ve Call'u görünce hafifçe sırıttı; *"Bu delilik,"* dermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

Call, Aaron'ın bu jestinin etkisiyle dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını hissetti.

Usta Rufus sahneden ayrılıp Usta North'un yanına, Aaron'm kalktığı yere oturdu. Usta North eğilip Usta Rufus'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Rufus başını salladı. Odadaki onca insanın içinde sadece Usta North, Rufus'un konuşmasına şaşırmamış gibiydi.

"Büyücüler Meclisi, Aaron Stewart'ın kaos büyüsüyle arasında bir bağ olduğunu resmen tasdik etmekten memnuniyet duyuyor. O bizim Makar'ımız!" Meclis üyesi gülümsese de Call adamın gülümsemesinin zorlama olduğunu görebiliyordu. Muhtemelen Rufus'a söylemek istediklerini içine atıyordu; aralarından hiçbiri konuşmadan hazzetmemiş gibiydi. Adamın sözlerinin ardından Ta-

mara ve Call'un başını çektiği bir alkış koptu; ikisi bir hokey maçındaymışlar gibi ayaklarını yere vurup ıslık çalıyorlardı. Meclis üyesi dinleyicilere sessiz olmalarını işaret edene dek tezahürat devam etti.

"Şimdi," dedi adam, "hepinizin Makaris'in önemini anladığınızı umuyoruz. Aaron'ın dünyanın geri kalanına karşı bir sorumluluğu var. O tek başına kendisine Ölümün Düşmanı diyen o adamın yol açtığı hasarı onarabilir, ülkeyi kaos taşıyan hayvanların tehdidinden kurtarıp bizi gölgelerden koruyabilir. Anlaşmanın devam etmesini ve korunmasını sağlamalı ki barış hüküm sürsün." Meclis üyesi bu sözünün ardından kendisini tutmayıp Usta Rufus'a karanlık bir bakış attı.

Aaron belirgin bir şekilde yutkundu. "Teşekkür ederim, efendim. Elimden geleni yapacağım."

"Fakat hiçbir zorlu yol bir başına yürünmez," diye devam etti Meclis üyesi. Gözlerini öğrencilere çevirdi. "Seni gözetmek, desteklemek ve korumak öğrenci arkadaşlarının sorumluluğu olacak. Bir Makar olmanın yükü ağır olabilir ama o bu yüke tek başına katlanmak zorunda olmayacak,

öyle değil mi?" Cümlesinin sonunda Meclis üyesinin sesi yükselmişti.

Dinleyiciler tekrar alkış tuttular; bu kez kendilerini alkışlıyor, bu hareketleriyle kendilerinden istenilenleri yapacaklarının sözünü veriyorlardı. Call elinden geldiğince kuvvetli bir şekilde alkış tuttu.

Elini üniformasının cebine atan Meclis üyesi siyah bir taş çıkarıp Aaron'a uzattı. "On yıldan uzun bir süredir bunu muhafaza ediyoruz ve bunu sana teslim etmek benim için büyük bir onur. Bunun bir elementte ustalık kazanıldığında hak edilen bir bağ taşı olduğunu anlamışsındır. Senin taşın siyah oniks, boşluğa karşılık geliyor."

Call taşı daha iyi görmek için öne eğildiğinde kalbi küt küt atmaya başladı. Meclis üyesinin avucundaki taş babasının Usta Rufus'a gönderdiği bilekliğin üzerindeki taşın tıpatıp aynısıydı. Bu da bilekliğin bir zamanlar bir Makar'a ait olduğu anlamına geliyordu. Babasının zamanında sadece iki Makar doğduğuna göre bilekliğin ancak bu iki Makar'dan birine ait olması gerekiyordu; Verity Torres ya da Constantine Madden.

Call alkışı kesti. Elleri kucağına düştü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Törenden sonra Meclis üyeleri hiç vakit kaybetmeden Aaron'ı yanlarında götürdüler. Usta Rufus tekrar ayağa kalkıp o gün ders olmayacağını ilan etti. Herkes bu habere Aaron'ın bir Makar olduğu haberinden daha fazla heyecanlanmış gibiydi. Öğrenciler hemen dağıldılar; çoğu galeriye yönelirken geride kalan Call ve Tamara parlayan kristallerle aydınlanan dolambaçlı mağaralarda odalarının yolunu tuttular.

Tamara yolun çoğunda heyecanla konuştu; belli ki anne-babası Usta Rufus'la ters düştüklerini açıkça belli etmedikleri için rahatlamıştı. Call'un

çoğunlukla homurtularla ve belirsiz seslerle kendisine karşılık verdiğini başlarda pek fark etmedi. Aaron'ın Makar çıkmasının üçü için de harika olacağına açıkça inanıyordu. Politikayı dert etmemelerini, artık özel muamele görüp en iyi görevlere atanacakları günleri düşünmeleri gerektiğini söyledi. Call'a bir gün bir yanardağın ateşleri arasında yürüyeceğini anlatırken sonunda susup ellerini beline götürdü. "Neden odun gibi davranıyorsun?"

Bu söz Call'a dokunmuştu. "Odun mu?"

"Biri seni görse Aaron'a sevinmediğini düşünür. Kıskançlık krizine girmedin, değil mi?"

Tamara öylesine yanılıyordu ki Call bir dakika boyunca kendisini toplayıp iki kelimeyi bir araya getirmedi. "Evet, herkesin karşımda dikilip beni izlemesini çok isterim, sanki ben şeymişim gibi, bir..."

"Tamara?"

Jasper odalarının kapısında bekliyordu. Perişan görünüyordu.

Tamara sırtını dikleştirdi. Call onun boyu kendisinden kısayken nasıl kendisini bir seksenmiş gibi gösterebildiğine hep hayran kalıyordu. "Ne istiyorsun Jasper?"

Sesinden Tamara'nın Call'u sorgulamaktan alıkoyulduğuna bozulduğu anlaşılıyordu. Call ilk kez Jasper'ın bir işe yarayabileceğini düşündü.

"Bir saniyeliğine konuşabilir miyiz?" diye sordu Jasper. Öyle perişan görünüyordu ki Call onun için gerçekten üzüldü. "Bazı ek derslerim var ve... Gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Aklına kütüphanedeki o gece gelen Call, "Benim yardımıma yok mu?" diye sordu.

Jasper, Call'u duymazlıktan geldi. "Lütfen, Tamara. Gıcık biri gibi davrandım, biliyorum ama yeniden arkadaşın olmak istiyorum."

"Bana gıcıklık etmedin," dedi Tamara. "Call'dan özür dilersen bunu bir düşünürüm."

Jasper yere bakarak, "Özür dilerim," dedi.

"Neyse," dedi Call. Jasper'ınki gerçek bir özür olmadığı gibi Tamara'nın, Jasper'ın Call'a kütüphaneden gitmesi için bağırdığından haberi yoktu. Bu yüzden Call özrü kabul etmesi gerektiğini düşünmüyordu. Yine de Tamara, Jasper'la giderse kurtla uğraşacak vakti kalacağını düşündü. Bu ona çok ama çok ihtiyacı olan zamanı sağlayacaktı. "Ona yardım etmelisin Tamara," dedi Call.

"Onun çok, çok hem de *çok* yardıma ihtiyacı var." Gözlerini Jasper'ınkilere dikti.

Tamara iç çekti. "Tamam, peki Jasper. Fakat sadece bana değil, arkadaşlarıma da iyi davranmalısın. Bundan böyle küçümseyici laflar etmek yok."

"İyi de o ne olacak?" diye itiraz etti Jasper. "O sürekli öyle laflar ediyor."

Tamara gözlerini bir Call'a bir Jasper'a çevirdi. İç geçirdi. "İkiniz de küçümseyici sözler söylemeyi bıraksanız nasıl olur?"

"Asla!" dedi Call.

Tamara gözlerini devirip Jasper'ın peşinden koridora girdi. Call'a akşam yemeğinde görüşeceklerini söyledi.

Böylece Call odasında kıpır kıpır, kaos taşıyan bir yavru kurtla yalnız kaldı. Kurdu kaldırıp birkaç kez viyaklayarak itiraz etse de yine ceketinin içine sokan Call, Görev Kapısı'nın yolunu tuttu. Sakat bacağı kendisine acı vermeyecek kadar bir hız tutturarak yürüyordu. Mağaranın dışına açılan kapının kilitli olacağından endişe etse de içeriden kolayca açılabileceğini gördü. Metal geçidin kapıları kapalı olsa da Call'un çok da uzağa gitmesine ge-

rek yoktu. Kimsenin kendisini görmeyeceğini ümit ederek kurdu ceketinden çıkardı. Hayvan sessizce etrafta dolaştı; endişeyle metale bakıp havayı kokladıktan sonra donmuş otların üzerine işedi.

Call kurdu birkaç dakika daha serbest bıraktıktan sonra yeniden ceketinin içine soktu.

"Haydi," dedi yavruya. "Kimse bizi görmeden geri gitmemiz gerek. Tabii bir de birileri kahvaltı atıklarını çöpe atmadan."

Koridorlardan geri giden Call diğer çırakların yanından geçerken ceketinin altında hareket eden yumruyu görmesinler diye öne abandı. Odaya dönmesiyle ceketinden kurdun fırlaması bir oldu. Yavru yuvasında olmanın rahatlığıyla çöpleri devirdi ve içinden çıkan, Tamara'dan kalan artıkları yedi.

Nihayet Call kurdu ortak odadan kendi odasına döndürebilmeyi başardı; orada ona bir kâse su, iki çiğ yumurta ve tezgâhın üzerinde unutulmuş bir sosis verdi. Kurt yiyecekleri kabuklarıyla birlikte hızla midesine indirdi. Ardından Call'un yatağındaki battaniyelerden birini çekiştirerek Call'la yine halat çekme oyunu oynamaya başladı.

Kurt Call'un güçbela çekip aldığı battaniyenin

üzerine atıldığı sırada Call dış kapının açıldığını işitti. Biri ortak odalarına girmişti. Call bir süre durup sesleri dinledi; acaba Tamara, Jasper'ın nasıl bir gıcık olduğunu bir kez daha anlayıp erken dönmüş ya da Aaron geri gelmiş olabilir miydi? O sessizlikte duvara atılan bir nesneden çıkan tok sesi işitti. Kurt aşağı atlayıp yatağın altına gizlendi ve sessizce inledi.

Call parmak uçlarına basarak kapıya gitti. Kapıyı açtığında Aaron'm kanepeye oturup botlarının tekini çıkardığını gördü. Diğer botu odanın uzak ucundaydı. Botun çarptığı duvarda bir kir izi kalmıştı.

"E, sen iyi misin?" diye sordu Call.

Aaron onu gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Seni ya da Tamara'yı burada göreceğimi düşünmüyordum."

Call boğazını temizledi. Tuhaf bir şekilde ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Makar olduğu ortaya çıkan Aaron'm artık yanlarında mı kalacağını yoksa ona özel bir *dünyayı kurtarması gereken kahraman odası* mı tahsis edileceğini merak ediyordu. "Tamara, Jasper'la bir yerlere gitti. Sanırım ikisi yine arkadaş oldular."

Aaron, Call'un dedikleriyle pek ilgilenmediğini belli eden bir sesle, "Neyse," dedi. Normalde üzerine konuşmak isteyeceği türde bir konu olurdu bu. Call'un Aaron'a bahsetmek istediği başka konular da vardı; kurt, Tamara'nın ailesinin tuhaf tavrı, Aaron'ın bilekliğindeki siyah taş ve bu taşın Call'un babasının Rufus'a gönderdiği bileklikle ne tür bir bağlantısı olabileceği gibi. Fakat söze nereden gireceğini bilemiyordu. Hatta girmesi gerektiğinden emin de değildi.

"Eee?" dedi Call. "Tüm bu... Kaos büyüsü meselesi seni cidden heyecanlandırıyordur herhalde."

"Tabii," diye yanıt verdi Aaron. "Müthiş heyecanlıyım."

Alaycılık Call'un gözünden kaçmazdı. Kısa bir an için alaycılığın Aaron'dan geldiğine inanamadı. Fakat Aaron karşısındaydı işte; çenesini sıkmış, botlarına bakıyordu. Canının sıkkın olduğuna hiç şüphe yoktu.

"İstersen seni yalnız bırakayım da rahat rahat diğer botunu da fırlat, ne dersin?" dedi Call.

Aaron derin bir nefes aldı. "Özür dilerim," dedi. Elini yüzünde gezdirdi. "Sadece bir Makar olmak

istediğimden emin değilim."

Call bir süre şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Nihayet ağzından, "Neden?" sorusu çıktı. Aaron bu rol için biçilmiş kaftandı. Herkesin kahraman tanımına tam olarak uyuyordu; nazik, cesur ve normal, aklı başında birinin yapacağının aksine kaos taşıyan bir kurt sürüsünün üstüne yürümek gibi kahramanca işler yapan biriydi.

"Anlamıyorsun," dedi Aaron. "Herkes bu müthiş bir habermiş gibi davransa da benim için o kadar da müthiş değil. Son Makar on beş yaşında öldü ve tamam, belki savaşın durdurulup Anlaşma'nın gerçekleşmesini sağladı ama öldü işte. Hem de korkunç bir şekilde."

Aaron'ın bu sözleri Call'un babasının büyücülerle ilgili söylediklerine uyuyordu.

Call kararlı bir sesle, "Sen ölmeyeceksin," dedi. "Verity Torres bir çarpışmada, büyük bir çarpışmada öldü. Sen Magisterium'dasın. Ustalar ölümüne göz yummazlar."

"Böyle olacağından emin olamazsın," dedi Aaron.

Call kafasının içinde babasının sözlerini işitti. *Annen bu yüzden öldü. Büyü yüzünden.*

Call birden aklındakini söze döküverdi. "Peki, tamam. O zaman kaçman gerekecek."

Aaron başını hızla kaldırdı. Call'un sözleri dikkatini çekmişti. "Kaçmayacağım!"

"Eh, yine de bunu *yapabilirsin*," dedi Call.

"Hayır, yapamam." Aaron'm yeşil gözleri alev alevdi; şimdi gerçekten öfkeli bir hali vardı. "Gidecek hiçbir yerim yok."

Call, "Ne demek istiyorsun?" diye sorsa da zihninin bir köşesi yanıtı biliyor ya da tahmin ediyordu. Aaron hiç ailesinden, evdeki hayatından bahsetmemişti...

"*Hiçbir şey* fark etmedin mi?" dedi Aaron. "Anne-babamın neden sınavda bulunmadığını merak etmedin mi? Ebeveynim yok benim. Annem öldü; babam evi terk etti. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. İki yaşımdan beri görmedim babamı. Yetiştirme yurdunda büyüdüm ben. Bir de değil, birden çok yetiştirme yurdunda. Beni yurtta tutmaktan sıkılırlar ya da devletten gelen çekleri yetersiz görürler; o zaman beni bir başka yurda gönderirlerdi. Son kaldığım yetiştirme yurdunda bir kız bana Magisterium'dan bahsetti. Sohbet

edebileceğim biriydi; ta ki erkek kardeşi buradan mezun olup onu götürene kadar. En azından senin yanında hep baban oldu. Magisterium'a kabul edilmek başıma gelen en güzel şey. Buradan ayrılmak istemiyorum."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Call. "Bilmiyordum."

"Kızın bana Magisterium'dan bahsetmesinin ardından hayalim buraya gelmek oldu," dedi Aaron. "*Tek* şansım buydu." Sessizce, "Magisterium'un bana verdiği onca güzel şeyin karşılığını bir gün ödemem gerekeceğini biliyordum," diye ekledi. "Sadece o günün bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim."

"Bu korkunç bir düşünce," dedi Call. "Kimseye hayatını borçlu değilsin."

"Borçluyum," dedi Aaron, Call o an Aaron'ı bunun doğru olmadığına asla inandıramayacağını anladı. Aaron'ın podyumdaki halini düşündü; herkes onu alkışlamış, ona herkesin tek şansı olduğu söylenmişti. Aaron gibi iyi birinin kendisine biçilen görevi bir başkasının üzerine yıkması imkânsızdı; bunu yapabilecek olsa da yapmazdı. Onu bir kahraman yapan da buydu. Elini kolunu bağlamışlardı.

Call onun arkadaşı olduğu için de –Aaron arkadaşlığını istese de istemese de– ona aptalca bir şey yaptırmamaları için çabalayacaktı.

"Üstelik bu yola baş koyması gereken sadece ben değilim," dedi Aaron. Sesi bitkin çıkıyordu. "Ben bir kaos büyücüsüyüm. Bana bir karşı ağırlık gerekecek. Bir *insan* karşı ağırlık. Bunun için kim gönüllü olur ki?"

"Bu bir onurdur," dedi Call. "Bir Makar'ın karşı ağırlığı olmak." En azından bu kadarını biliyordu. Tamara'nın heyecanla geveledikleri arasında aklında kalanlardan biri de bu olmuştu.

"Son insan karşı ağırlık, Makar çarpışmada öldüğünde öldü," dedi Aaron. "Ve hepimiz ondan önce neler olduğunu biliyoruz. Ölümün Düşmanı karşı ağırlık görevini üstlenen kardeşinin ölümüne neden olmuştu. Bu iş için gönüllü olacak birini düşünemiyorum."

"Ben olurum," dedi Call.

Aaron aniden konuşmasını kesti; yüzünde art arda farklı ifadeler belirdi. Başta işittiklerine inanmaz göründü; Call'un şaka ya da kinaye yaptığından şüphe ediyormuş gibi. Sonra Call'un

ciddi olduğunu fark ettiğinde yüzünde dehşetli bir ifade belirdi.

"Yapamazsın!" dedi Aaron. "Sana söylediklerimi hiç mi işitmedin? *Ölebilirsin.*"

"Eh, öldürme beni o zaman," dedi Call. "Hedefimizi ölmemek olarak belirlemeye ne dersin? İkimiz de. Birlikte. Ölmeyelim."

Aaron uzunca bir süre tek kelime etmeyince Call onun kendisine bunun nazik bir teklif olduğunu ama aklında bu görevi üstlenecek daha iyi biri olduğunu uygun bir dille söylemenin bir yolunu arıyor olabileceğini düşündü. Tamara'nın dediği gibi bu bir onurdu. Aaron, Call'u seçmek zorunda değildi. Call'un öyle özel bir yanı yoktu.

Tam Call ağzını açıp aklındakileri söyleyecekken Aaron başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinde kuşkulu bir parıltı vardı; bir saniyeliğine Call belki de Aaron'ın hayatı boyunca her konuda başarılı, popüler oğlan olmayabileceğini düşündü. Belki yetiştirme yurdunda yalnız, öfkeli ve üzgündü; tıpkı Call gibi.

"Tamam," dedi Aaron. "Eğer hâlâ bunu istiyorsan. Yani zamanı geldiğinde."

Call başka bir şey söyleyemeden kapı ardına kadar açıldı ve Tamara içeri girdi. Aaron'ı görünce Tamara'nın yüzü aydınlandı. Aaron'un yanına koşup ona öyle bir sarıldı ki az kalsın oğlanı kanepeden aşağı düşürecekti.

"Usta Rufus'un yüzünü gördün mü?" diye sordu Tamara. "Seninle öyle gurur duyuyor ki! Ayrıca tüm Meclis oradaydı, annem ve babam bile. Hepsi de tezahürat yapıyorlardı. Senin için! Bu *harikaydı*."

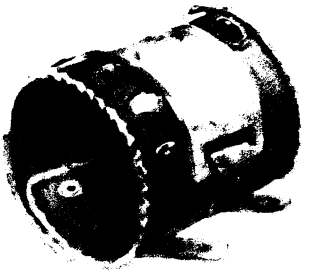
"Hem de nasıl," dedi Aaron, nihayet gerçekten gülümsemeye başlamıştı.

Tamara ona yastıkla vurdu. "Sakın havalanayım deme," dedi.

Call yastığın üzerinden Aaron'ın gözlerine baktı ve birbirilerine sırıttılar. "Buralarda o biraz zor," dedi.

Tam o anda Call'un odasındaki kaos taşıyan kurt havlamaya başladı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Tamara irkildi. Gölgelerin arasından üzerine bir şeyin atılacağını bekliyormuş gibi çevresine bakındı.

Aaron'ın yüzünde temkinli bir ifade belirse de oğlan yerinden kalkmadı. "Call," dedi. "Ses odandan mı geliyor?"

"Şey, belki de..." dedi Call, telaşla sese mantıklı bir bahane bulmaya çalıştı. "Bu... Cep telefonu melodim olabilir belki?"

Tamara kaşlarını çattı. "Burada cep telefonları çalışmıyor Callum. Hem sen telefonun olmadığını söylemiştin."

Aaron'ın kaşları yukarı kalktı. "Burada bir *köpek* mi tutuyorsun?"

Bir şey yere çarptı ve havlamalar şiddetlendi; kurdun sesine, zemine sürten tırnakların sesini andıran bir ses eklendi."

"Neler oluyor?" diye sordu Tamara, gidip Call'un kapısını hızla çekerek açtı. Sonra çığlık atarak duvarın dibine kaçtı. Kurt ok gibi fırladı ve kayıtsızca Tamara'nın yanından geçip ortak odaya girdi.

"Yoksa bu bir..." Aaron ayağa kalktı; eli istemsizce üzerinde siyah boşluk taşı olan bilekliğe gitti. Call'un aklına önceki gece kurtları sarıp onları hiçliğe götüren karanlık geldi.

Elinden geldiğince hızlı koştu ve kollarını iki yana açarak bedenini yavruya siper etti. Ümitsizce, "Açıklayabilirim," dedi. "O kötü değil! Sıradan bir köpek gibi o!"

"O şey bir *canavar*," dedi Tamara, masanın üzerindeki bıçaklardan birini kaptı. "Call, sakın bana onu buraya *kasten* getirdiğini söyleme."

"Kaybolmuştu; soğukta inliyordu," dedi Call.

"Aman ne güzel!" diye haykırdı Tamara. "Tan-

rım, Call, düşünmüyorsun, hiç düşünmüyorsun sen! O şeyler kötüdür, insanları öldürürler!"

"O kötü değil," dedi Call, dizlerinin üzerine çöküp kurdu boynundan kavradı. Mümkün olduğunca kararlı bir sesle, "Sakin ol oğlum," dedi. Kurdun yüzüne bakmak için eğildi. "Onlar dostumuz."

Yavru havlamayı bırakıp kaleydoskop gözleriyle Call'a baktı. Sonra onun yüzünü yaladı.

Call, Tamara'ya döndü. "Görüyor musun? Kötü değil o. Sadece odamda tıkılı kaldığı için fazlaca heyecanlandı."

"Çekil yolumdan." Tamara bıçağını savurdu.

"Tamara, dur," dedi Aaron. Kıza yaklaştı. "Kabul et, hayvanın Call'a saldırmaması tuhaf."

"O sadece bir yavru," dedi Call. "Üstelik korkmuş."

Tamara homurdandı.

Call kurdu eline alıp sırtüstü çevirdi ve bir bebek gibi salladı. Kurt kıpırdanmaya başladı. "Bak. Şu koca gözlerine bak."

"Onu yanında tuttuğun için okuldan atılabilirsin," dedi Tamara. "*Hepimiz* okuldan atılabiliriz."

"Aaron hariç," dedi Call. Aaron yüzünü buruşturdu.

"Call," dedi Aaron. "Onu burada tutamazsın. Bunu *yapamazsın*."

Call kurda daha da sıkı yapıştı. "Tutacağım ama."

"Tutamazsın," dedi Tamara. "Yaşamasına izin versek de onu Magisterium'dan çıkarıp terk etmemiz gerek. Burada barınamaz."

"O zaman onu öldürsen yeridir," dedi Call. "Çünkü dışarıda hayatta kalamaz. Ayrıca onu almanıza izin vermeyeceğim." Yutkundu. "Buradan atılsın istiyorsan gidin beni gammazlayın. Haydi, durmayın."

Aaron derin bir nefes aldı. "Peki, adı ne?"

Call aniden, "Yıkım," dedi.

Tamara yavaşça elini indirdi. "Yıkım mı?"

Call kızardığını hissetti. "Babamın sevdiği bir tiyatro oyunundan bu. *Yıkım diye bağırın ve salın savaş tazılarını.* O kesinlikle, nasıl desem, savaş tazılarından biri."

Yıkım fırsattan istifade geğirdi.

Tamara iç geçirdi; yüzündeki ifade bir nebze yumuşamıştı. Bıçak tutmayan elini uzatıp yavru-

nun kürkünü okşadı. "Peki... Ne yiyor?"

Aaron'ın soğuk hava deposunda biraz sosis tuttuğu ortaya çıktı. Eti Yıkım'ı beslemek için bağışlamaya dünden razıydı. Üzerine salyalar akmasının, kaos taşıyan kurdun karnını okşatmak için sırtüstü yatışını görmesinin ardından Tamara da üçünün yemekhanede ete yakın ne bulurlarsa ceplerine doldurup getirmeleri gerektiğini söyledi. Gözsüz balıkları bile.

Tamara top yapılmış bir kâğıt parçasını Yıkım'a atıp hayvana kâğıttan topu geri getirmeyi öğretmeye çalışırken, "Şu bileklik konusunu da konuşmamız gerek," dedi. Yıkım kâğıdı masanın altına götürüp ufacık dişleriyle küçük parçalara ayırmaya başladı. "Call'un babasının ona gönderdiği bileklik."

Call başını salladı. Aaron ve Yıkım'la uğraşırken oniks taşının anlamını zihninin ücra bir köşesine itelemişti.

"Verity Torres'e ait olamaz, değil mi?" diye sordu Call.

"Öldüğünde on beş yaşındaydı," dedi Tamara, başını iki yana salladı. "Fakat bir yıl önce okuldan ayrıldı; bu yüzden bilekliğinin bronz ya da

gümüş yıl bilekliği olması gerekirdi."

"Peki, ona ait değilse," dedi Aaron, yutkundu, bir türlü sözcükleri ağzından çıkaramadı.

Tamara, "O zaman Constantine Madden'a aittir," diye mantık yürüttü; bunu basitçe dile getirivermişti. "Bu akla yatkın."

Call aynı anda hem sıcakladığını hem de üşüdüğünü hissetti. O da bir süredir aynı şeyi düşünse de Tamara sesli bir şekilde ifade ettikten sonra içinden buna inanmak gelmiyordu. "Babamda Ölümün Düşmanı'nın bilekliğinin ne işi olacak? Bilekliği *nasıl* ele geçirecekti ki?"

"Baban kaç yaşındaydı?"

"Otuz beş," dedi Call, bunun konuyla ne ilgisi olduğunu merak ediyordu.

"Constantine Madden'la aynı yaşta. Birlikte okumuş olmalılar. Düşman, Magisterium'dan kaçarken bilekliğini geride bırakmış olabilir." Tamara ayağa kalkıp odada bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı. "Okulla ilgili her şeyi reddetmişti. Bilekliği istememiştir. Belki de baban bilekliği almış ya da bir şekilde bulmuştur. Hatta belki... İkisi tanışıyorlardı."

Call, "Mümkün değil," diye yamt verdi, "öyle olsa bana söylerdi." Oysa daha bu sözler ağzından dökülürken doğru olmadıklarını biliyordu. Alastair, Magisterium'dan ancak üstü kapalı sözlerle ve nasıl fena bir yer olduğunu anlatmak için bahsederdi.

Aaron, "Rufus *kendisinin* Düşman'ı tanıdığını söyledi," dedi. "Ayrıca o bilekliğin Rufus'a bir mesaj vermesi gerekiyordu. Baban ve Rufus için bir anlamı olması gerek. İkisinin de Düşman'ı bizzat tanımaları makul bir olasılık."

"Fakat mesaj neydi?" diye sordu Call.

"Eh, seninle ilgiliydi," dedi Tamara. "*Büyüsünü bağla.* Öyle demişti, değil mi?"

"Öyleyse beni eve göndereceklerdi! Güvende olmam için!"

"Belki," dedi Tamara. "Belki de mesele diğer insanları *senden* korumaktı."

Call'un kalbi göğsünün içinde hastalıklı bir küt sesi çıkardı.

"Tamara," dedi Aaron. "Ne kastettiğini açıklarsan iyi olacak."

"Üzgünüm Call," dedi Tamara. Gerçekten üzgün bir hali de vardı. "Fakat Düşman kaos taşıyanları

burada, Magisterium'da icat etti. Bu zamana kadar da kaos taşıyan bir hayvanın kaos taşımayan hiçbir şeye dostça yaklaştığını işitmedim." Aaron itiraz etmeye yeltense de Tamara elini kaldırarak onu durdurdu. "Celia'nın ilk gece otobüste ne söylediğini hatırlıyor musun? Hani bazı Kaos Taşıyanların normal gözleri olduğuna dair şu söylentiyi? E, bir de biri Kaos Taşıyan olarak doğarsa belki o kişinin içinin bomboş olmayabileceği olasılığı var. Belki öyleleri normal görünüyordur. Tıpkı Yıkım gibi."

Aaron yüksek sesle, "Call bir Kaos Taşıyan değil!" dedi. "Celia'nın şu normal görünen kaos taşıyan hakkında söyledikleri; bunun gerçek olduğunda dair bir kanıt yok. Hem Call bir Kaos Taşıyan olsa bunu bilirdi. Ya da ben bilirdim. Bir Makar'ım ben, bu yüzden de bilmem gerekirdi, değil mi? O bir Kaos Taşıyan değil. Kesinlikle değil."

Yıkım, Call'un yanına koştu; bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmiş gibiydi. Bir süre inledi; gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

Alastair'in sözleri Call'un zihninde yankılandı.

Call, beni dinlemelisin. Ne olduğunu bilmiyorsun sen.

"Peki, öyleyse neyim ben?" diye sordu; kurda doğru eğilip yüzünü yavrunun yumuşak kürküne bastırdı.

Fakat arkadaşlarının yüzlerinden yanıtı bilmediklerini okuyabiliyordu.

↑≋△○@

Haftalar geçtikçe yanıtlara ulaşamasalar da Call derslerine odaklanmak için soruları bir kenara bırakmakta zorlanmadı. Aaron sadece bir büyücü değil, bir Makar olmak için de eğitildiğinden Usta Rufus'un ona ayrıca zaman ayırması gerekiyordu. Çoğunlukla birlikte eğitim alsalar da Call ve Tamara sık sık yalnız başlarına kalıyor, kütüphanelerde büyüyle ilgili araştırmalar yapıyor, İkinci Büyücü Savaşı tarihini inceliyor, muharebelerin çizimlerine ya da savaşa katılanların fotoğraflarına bakıyor, alıştırma olsun diye Magisterium'da yaşayan çeşitli küçük elementalleri kovalıyor ve nihayet mağaralarda kayıkları nasıl süreceklerini öğreniyorlardı. Ara sıra Usta Rufus'un Aaron'ı bir yerlere götürmesi ya da birlikte bütün gün sü-

recek bir şey yapmaları gerektiğinde Call ve Tamara bir başka ustadan ders alıyorlardı.

Aaron'ın bir Makar çıkmasının heyecanı Usta Lemuel'in Magisterium'dan ayrılmaya zorlandığı haberleriyle gölgelendi. Drew'ün suçlamaları Meclis'e ulaşmış ve üyeler Usta Lemuel'in suçlamaları ısrarla reddetmesine ve Rafe'in onu savunmasına rağmen artık öğrencilerinin güvenini kaybedeceği kararına varmışlardı. Lemuel'in çırakları diğer ustalara paylaştırılmıştı. Drew, Usta Milagros'a; Rafe, Usta Rockmaple'a; Laurel da Usta Tanaka'ya verilmişti.

Drew, Usta Lemuel'e dair haberlerin yayılmasından bir hafta sonra revirden çıkmıştı. Akşam yemeğinde masaları dolaşıp diğer çıraklardan özür dilemişti. Aaron, Tamara ve Call'dan ise defalarca. Call, Drew'e o gece koridorda kendisine ne söylemeye çalıştığını sormayı düşünse de Drew nadiren yalnız kalıyor ve Call sorusunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu.

Bende bir terslik mi var?

Benle ilgili bir tehlike mi var?

Benim bilmediğim bir şeyi sen nasıl bilebiliyorsun?

Bazen Call kendisini babasına mektup yazmak isteyecek kadar çaresiz hissediyordu. Fakat o zaman Alastair'in mektubunu Rufus'tan sakladığını itiraf etmesi gerekecekti ve Noel'de eline geçen yeni bir paket ayıcık şeker ve yeni bir yün ceket de olmasa babasından tek bir haber aldığı yoktu. Bu ikisi üzerinde, *"Sevgiler, Baban"* yazılı bir kartla gelmişti. Kendisini önemsiz hisseden Call kartı çekmecesine, diğer mektupların yanına kaldırmıştı.

Neyse ki Call'un yanında onu çoğu zaman oyalayabilecek bir şey vardı: Yıkım. Kaos taşıyan bir kurdu beslemek ve gizlemek yılmaz bir fedakârlık ve Tamara ile Aaron'dan bolca yardım gerektiriyordu. Ayrıca yemekhaneden her gün yiyecek aşıran Call'un Aaron'm kendisine sosisli sandviç gibi koktuğuna dair iğnelemelerini duymazlıktan gelmesini de. Bir de düzenli yürüyüşler için Görev Kapısı'ndan gizlice çıkma meselesi vardı. Fakat kış bahara döndüğünde Call artık Aaron'ın hatta Tamara'nın da Yıkım'ı kendi köpekleri gibi benimsediklerini açıkça görebiliyordu. Sık sık galeriden odasına döndüğünde Tamara'yı ayaklarının üzerini bir battaniye gibi örten kurtla kanepeye kıvrılmış halde buluyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Nihayet hava neredeyse her gün dersleri dışarıda yapabilecekleri kadar ısınmıştı. Güneşli bir ikindide Rufus, Aaron'a özel eğitim verirken Call ve Tamara, Usta Milagros'un dersine katılmaları için ormanın kıyısına gönderildiler.

Magisterium kapılarından çok da uzaklaşmamış olsalar da şimdiden orman bitkilerinin arasına mağara girişini güçbela seçebilecek kadar karışmışlardı. Havada okul arazisinde yetişen kuşdili ve kediotu kokusu vardı. Çırakların güneş ışığının altında koşuşturmaya, ateş topu kapmaca oynamaya ve topu istedikleri gibi hareket et-

tirmek için havayı yönlendirmeye başlamalarının ardından yere attıkları ince ceketler ve paltolar hızla büyüyen bir yığın oluşturdu.

Call ve Tamara onlara şevkle eşlik ediyorlardı. Yanan bir küreyi yerden kaldırmaya odaklanmak ve ardından ellerinin arasından hızla fırlatmak eğlenceliydi. Call küreyi avuçlarına neredeyse değecek kadar yaklaştırmak için kendisini zorladı. Gwenda bir kez elini yaktığından artık daha dikkatli hareket ediyordu; onun ateş küresi hareket etmekten ziyade havada asılı duruyordu. Call ve Tamara geç kalsalar da uygulama Usta Rufus'un yaptırdığı alıştırmalara –özellikle de zihinlerine sonsuza dek kazınan kum uygulamalarına– bir hayli benzediğinden hemen ortama uyum sağlamışlardı.

Usta Milagros ikisinin arasından geçip, "Çok iyi," dedi. Ayakkabılarını çıkarmış, siyah üniforma gömleğinin önünü açmıştı. Gömleğin altında önünde gökkuşağı resmi olan bir tişört vardı. "Şimdi sizden *iki* top yapmanızı istiyorum. Konsantrasyonunuzu bölün."

Call ve Tamara başlarını salladılar. İkisi için konsantrasyonlarını iki ayrı işe odaklamak bir alış-

kanlıktan ibaret olsa da diğerleri zorluk çekiyordu. Celia bunu başardı; Gwenda da. Fakat Jasper'ın kürelerinden biri patlayıp saçlarının ucunu yaktı.

Call kıs kıs gülerek Jasper'ın attığı karanlık bakışı hak etti.

Yine de çok geçmeden herkes önce iki sonra üç topu havaya kaldırmaya başladı; topları tam anlamıyla jonglörler gibi çeviremeseler de yaptıklarının yavaş çekim jonglörlük olduğu söylenebilirdi. Birkaç dakika bu şekilde geçtikten sonra Usta Milagros onları bir kez daha durdurdu.

"Lütfen bir eş seçin," dedi. "Partneri olmayan çırak benimle alıştırma yapacak. Herkes topunu eşine atıp onun kendisine attığı topu tutacak. Bu yüzden biri hariç elinizdeki topları söndürün. Hazır mısınız?"

Celia utangaçça Call'un giysisinin yenine dokundu. "Benimle alıştırma yapar mısın?" diye sordu. Tamara iç çekip Gwenda'yla alıştırma yapmaya gitti; boğazının şiştiğini söyleyen Drew de o gün odasında kaldığından Jasper'ın Usta Milagros'la eşleşmesi gerekti. Ateş topları bir ileri bir geri gidiyor, tembel bahar esintisini yarıyordu.

Call'un havada taklalar attırdığı ateşi ellerinin hemen üzerinde durduran Celia yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Bu işte gerçekten iyisin," dedi. Celia insanlara kolayca iltifat eden dostane tiplerden olsa da ondan bunları duymak –Tamara, Celia'nın arkasından gözlerini devirse de– hoştu.

"Tamam!" Usta Milagros öğrencilerin dikkatini çekmek için ellerini çırptı. Biraz canı sıkılmış gibiydi; muhtemelen Jasper'ın fazla yakınma gönderdiği bir top gömleğinin kolunu yakmıştı. "Artık hepiniz havayı ve ateşi bir arada kullanmaya alıştığınıza göre bunlara daha da zorlu bir şey ekleyelim. Beni izleyin."

Usta Milagros çırakları tepeden indirip kayaların üzerinde fokurdayan bir derenin kıyısına götürdü. Dört kalm meşe kütüğü suyun üzerinde yüzüyordu; normalde akıntının götürmesi gereken kütüklerin büyüyle yerlerinde tutuldukları belliydi. Milagros kütüklere işaret etti. "Bunlardan birinin üzerine çıkacaksınız," dedi. "Kütüğün tepesinde su ve havayı kullanarak dengede kalmanızı, bir yandan da en az üç ateş küresini havada tutmanızı istiyorum."

İtiraz mırıltıları yükselirken Usta Milagros gülümsedi. "Bunu yapabileceğinizden eminim," dedi; öğrencileri bir kütüğe doğru kışkışladı. Call öne çıktığında Milagros elini onun omzuna koydu. Sessizce, "Call, üzgünüm ama sen burada kalsan iyi olacak. Bacağından dolayı bu uygulamayı yapmanın emniyetli olmayacağını düşünüyorum," dedi. "Sana daha uygun bir uygulama tasarladım. Diğerleri başlayınca sana anlatacağım."

Irmağa doğru ilerleyen Jasper omzunun üzerinden Call'a bakıp sırıttı.

Call midesinin öfkeyle kaynadığını hissetti. Aniden aklı altıncı sınıfta herkes iplere tırmanırken, basket toplarını sürerken ya da minderlerde hoplarken tribünde oturduğu beden eğitimi dersleri geldi.

Milagros'a, "Bunu yapabilirim," dedi.

Usta Milagros ırmağın kıyısına yürüdü; çıplak ayakları çamura batıyordu. Gülümsedi. "Biliyorum Call ama uygulama tüm çıraklar için çok zor olacak; senin için ise daha da zor. Bu kadarına hazır olduğunu sanmıyorum."

Böylece Call diğer çırakların suyun içinden

yürüyerek ya da acemice kendilerini havaya kaldırarak kütüklerine çıkışlarını izledi. Usta Milagros'un büyüyü kaldırmasıyla sağa sola yalpaladılar. Hepsi kendi kütüğünü akıntıya karşı hareket ettirmeye, dengede kalmaya ve bir ateş topunu havada tutmaya çalışırken yüzlerinden nasıl zorlandıklarını okuyabiliyordu. Celia neredeyse büyü kalkar kalkmaz ırmağa düştü ve üniforması sırılsıklam oldu; bir yandan gülüyordu. Sıcak bir gündü ve Call suya düşmenin ona ne iyi geldiğini düşündü.

Jasper uygulamada şaşırtıcı bir şekilde başarılı oldu. Kütüğünün üzerinde dengede durmayı başarmış, dik durarak ilk ateş topunu oluşturmuştu. Topu bir elinden diğerine atarken Call'a sırıtıyordu; bu hareketi Call'a, Jasper'ın kendisine yemekhanede söylediklerini anımsattı.

Belki bedenini havaya kaldırmayı bir öğrenebilsen etrafta topallayıp takım arkadaşlarına ayak bağı olmazdın bu kadar.

Call, Jasper'dan daha iyi bir büyücüydü; öyle olduğunu biliyordu. Jasper'ın bunun aksini düşünmesine de dayanamıyordu.

Celia kıkırdayarak kütüğe geri çıktı ama ayakları ıslak olduğundan da çıkmasıyla kayıp tekrar düşmesi bir oldu. Suya düşmesiyle Call'un içi denetleyemediği bir dürtüyle doldu. Hızla ileri atılan Call boş kalan kütüğün üzerine sıçramıştı. Ne de olsa zamanında kaykaya binmişliği vardı; eh, her ne kadar kötü binmiş olsa da. Fakat kaykaya binebildiyse bunu da yapabilirdi.

Usta Milagros, "Call!" diye bağırsa da Call ırmağı yarılamıştı bile. Kıyıdan gördüğünden çok daha güç bir işti bu. Kütük ayaklarının altında dönerken ellerini uzatıp toprak büyüsünü kullanarak dengesini toplamaya çalıştı.

Celia hemen önünde suyun yüzeyine çıkıp ıslak saçlarını geri attı. Call'u görünce ağzından bir hayret nidası çıktı. Call öyle afallamıştı ki büyüsünün kontrolünü kaybetti. Yuvarlanan kütük öne doğru hareketlenince Celia küçük bir çığlık attı ve suyun altından kıyıya yüzdü. Sakat bacağı titreyen Call öne yıkıldı ve kendisini suda buldu.

Irmak kapkara, buz gibi soğuk ve düşündüğünden derindi. Call suyun altında dönüp yüzeye çıkmaya çalışsa da ayağı iki taşın arasına sıkıştı.

Canla başla debelense de sakat bacağı sağlam bacağını kurtaramayacak kadar kuvvetsizdi. Kurtulmaya çalışırken böğrüne bir acı saplandı; suyun altında sessiz bir çığlık atmasıyla dudaklarının arasından baloncuklar çıktı.

Aniden bir el kolunu yakalayıp onu yukarı çekti. Irmak yatağına takılan ayağı kurtulduğunda acısı bir kat daha arttı. Sonra bir anda nefes nefese suyun yüzeyine çıktı. Onu tutup çıkaran kişi onu ırmağın kıyısına çıkarıyordu. Call bedeni kıyıya bırakılırken diğer çırakların haykırışlarını işitebiliyordu. Öksürdükçe su tükürüyordu.

Başını kaldırdığında öfkeli kahverengi gözleri ve siyah saçlardan damlayan suları gördü.

Call hayretle, "Jasper?" dedi ve tekrar öksürüp bir ağız dolusu su çıkardı. Yan dönüp suyu ciğerlerinden atacakken aninden Tamara belirdi ve yanına çömeldi.

"Call? Call, iyi misin?"

Call suyu yutarken içinde iribaşlar olmamasını diledi. "İyiyim," diye hırıldadı.

Tamara öfkeyle, "Bu gösteriye ne gerek vardı şimdi?" diye sordu. "Siz oğlanlar neden hep bu

kadar ahmaksınız? Üstelik Usta Milagros sana bunu yapmamanı özellikle tembihlemişken! Jasper olmasa..."

"Balıklara yem olurdu," dedi Jasper, üniformasının köşesindeki suyu sıkarak.

"O kadar da değil," dedi Usta Milagros. "Fakat bu yaptığın çok ama çok aptalcaydı, Call."

Call başını eğip üzerine baktı. Pantolonunun bir bacağı yırtılmıştı; ayakkabısı kayıptı ve ayak bileğinden aşağı kan süzülüyordu. En azından sağlam bacağını örten kumaşın yırtıldığını düşündü; bu sayede kimse diğer bacağının nasıl çarpık çurpuk olduğunu görmeyecekti. "Biliyorum," dedi.

Usta Milagros iç çekti. "Ayağa kalkabilecek misin?"

Call ayağa kalkmaya çalıştı. Birden Tamara yanında bitip yaslanması için kolunu ona uzattı. Call uzanan kolu tutup doğruldu ve hissettiği acıyla inledi. Sağ bacağına bir bıçak saplanmıştı sanki; yakıcı, berbat bir acıydı bu.

Usta Milagros eğilip soğuk parmaklarını Call'un ayak bileğine değdirdi. Hemen sonra, "Kı-

rılmamış, sadece kötü burkulmuş," dedi. Tekrar iç geçirdi. "İkindi dersimiz burada bitti. Call, hadi seni revire götürelim."

↑≋△○@

Revir geniş, yüksek tavanlı bir odaydı ve içinde sarkıtlar, dikitler; fokurdayan, damlayan ya da dumanı tüten hiçbir şey yoktu. Uzun sıralar halinde dizilmiş yataklar beyaz örtülerle kaplıydı; yatakların düzeni, ustaların her an revire çok sayıda yaralı çocuk getirilebileceğini hesapladıklarım düşündürüyordu. O an ise içerideki tek çocuk Call'du.

Revir görevlisi büyücü uzun boylu, kızıl saçlı bir kadındı; omuzlarına bir yılan dolamıştı. Yılan hareket ettikçe derisinin deseni değişiyor; leopar beneklerinden kaplan çizgilerine, sonra bir görünüp bir kaybolan pembe noktalara dönüyordu. Kadın abartılı bir el hareketi yapıp, "Oğlanı oraya bırakın," dedi; çıraklar Call'u Usta Milagros'un dallardan oluşturduğu sedyede kadının söylediği tarafa götürdüler. Call'un bacağı o kadar acımasa Usta Milagros'un dalları nasıl bir araya geti-

rip esnek köklerle bağladığını izlemek onun için ilginç bir deneyim olacaktı.

Usta Milagros, Call yatağa yatırılırken başında durdu. Tamara endişeyle Call'un başında dikilirken Milagros, "Teşekkürler, öğrenciler," dedi. "Şimdi gidelim de Usta Amaranth işine baksın."

Call dirsekleri üzerinde doğruldu; bacağına saplanan acıya aldırış etmedi. "Tamara..."

"Ne?" Tamara siyah gözlerini kocaman açarak Call'a doğru döndü. Herkes onlara bakıyordu. Call aklındakini Tamara'ya bakışlarıyla anlatmaya çalıştı. *Yıkım'a iyi bak. Yemeğini eksik etme.*

Tamara endişeyle Usta Amaranth'a, "Gözleri şaşı oldu," dedi. "Acıdan herhalde. Bir şeyler yapamaz mısınız?"

"Hepiniz buradayken olmaz. Dışarı! Dışarı!" Amaranth'ın elini sallamasıyla çıraklar Usta Milagros'la birlikte alelacele dışarı çıktılar. Tamara kapı eşiğinde durup bir kez daha Call'a endişeli bir bakış attı.

Call sırtını yatağa bıraktı. Usta Amaranth üniformasını kesip bacağı boyunca uzayan morluğu ortaya çıkarırken Call'un aklı Yıkım'daydı. *Sağ-*

lam bacağındaki morluk... Bir an için Call'un içi panikle doldu; endişeden boğulacak gibiydi. Ya bir daha yürüyemeyecek şekilde kendisini sakatladıysa ne olacaktı?

Usta yüzündeki korkuyu az çok fark etmiş olmalıydı ki gülümsedi; cam bir kavanozdan bir demet yosun çıkardı. "İyi olacaksın Callum Hunt. Bundan beter yaraları iyileştirdim."

"Göründüğü kadar kötü değil o zaman?" diye sordu Call.

"Yo, hayır," dedi Amaranth. "Göründüğü kadar kötü. Fakat ben işimde çok, çok iyiyim."

Epey rahatlayan ve başka soru sormamasının daha iyi olacağına karar veren Call bacağının açık yeşil yosunlarla kaplanmasına, ardından da yosunlu halde çamurla sarılmasına izin verdi. Nihayet Amaranth ona sütü andıran bir sıvı verdi. Sıvı Call'un acısını büyük ölçüde azaltırken onda mağaranın tavanına uçuyormuş hissini uyandırdı; bir ejderin nefesinden çıkan balonun içindeymiş gibi.

Kendisini çok aptal hisseden Call uykuya daldı.

↑≋△○◉

Bir kız kulağının dibinde, "*Call*," diye fısıldadı; nefesi Call'un saçlarını kımıldatıp boynunu gıdıkladı. "Call, kalk."

Sonra bir başka ses geldi. Bu kez bir oğlan sesi. "Belki de sonra gelmeliyiz. Demek istediğim ne de olsa uykunun iyileşmeye faydası olur, değil mi?"

İlk ses bu kez daha yüksek ve aksi çıktı. "Evet ama *bize* faydası olmaz," dedi. Tamara'ydı bu. Call gözlerini açtı.

Tamara ve Aaron oradaydılar; Tamara yatağın kenarına oturup nazikçe Call'un omzunu silkeledi. Aaron ağzından salyalar akan, hızlı hızlı soluyup kuyruk sallayan Yıkım'ı havaya kaldırdı. Yıkım'ın boynunda iğreti bir tasma vardı.

"Onu yürüyüşe çıkaracaktım," dedi Aaron. "Fakat revirde senden başka kimse olmadığından önce ziyaretine getirmeyi düşündük."

"Sana yemekhaneden akşam yemeği de getirdik," dedi Tamara, komodinin üzerinde duran üzeri peçeteyle örtülü tabağa işaret etti. "Nasılsın?"

Call çamurdan alçının içindeki bacağını oynatıp acıyıp acımadığına baktı. "Kendimi salak gibi hissediyorum."

Aaron, "Senin hatan değildi," derken Tamara aynı anda, "Öyle de hissetmelisin," dedi.

İkisi önce birbirlerine sonra Call'a baktı.

"Üzgünüm Call ama bu *en iyi* fikirlerinden biri değildi," dedi Tamara. "Hem yaptığın Celia'nın kütüğünü çalmaktı. Tabii bu yüzden senden daha az hoşlanacak değil."

Dehşete kapılan Call, "Ne? O benden hoşlanmıyor ki," diye itiraz etti.

"Hoşlanıyor," dedi Tamara. "Kafasına kütükle vursan bile sana '*Call büyüde ne iyisin*,' der." Tamara, Aaron'a baktı; Call, Aaron'm suratından onun Tamara'yla hemfikir olduğunu ve söylediklerinin çok komik olduğunu okudu.

"Neyse," dedi Tamara, "bir kütüğün altında ezilmeni istemiyoruz sadece. Sana ihtiyacımız var."

Aaron onu, "Bu doğru," diyerek onayladı. "Sen benim karşı ağırlığımsm, unuttun mu?"

"Sırf ilk o gönüllü olduğu için," dedi Tamara. "Bir eleme sınavı yapmalısın." Call bir süredir Aaron'ın karşı ağırlığı olarak kendisini seçmesinin Tamara'yı kıskandırabileceğinden endişe ediyordu. Fakat Tamara'nın haline bakılırsa Call'u

ne kadar sevse de Aaron'ın daha iddialı birini seçebileceğini düşünüyor gibiydi. "Bahse girerim Alex Strike hâlâ bu görevi alabilir. Hem sevimli de bir oğlan."

"Neyse," dedi Aaron, gözlerini devirdi. "Ben Alex'i istemedim. Call'u istedim."

"Biliyorum," dedi Tamara. Sonra hiç umulmadık bir şekilde, "Bu işin hakkını verecek," dedi. Call ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bacağı çamurla sarılmış halde sere serpe uzanırken bile insanın yanında arkadaşları olması güzel bir histi.

"Ben de siz Yıkım'ı unutursunuz diye endişeleniyordum," dedi Call.

Aaron neşeyle, "İmkânsız," dedi. "Tamara'nın botlarını yedi."

"En sevdiğim botları." Tamara'nın Yıkım'a küçük bir fiske indirmesiyle kurt yavrusu kaçıp kapıya doğru koştu ve yatakta yatan Call'a acıyan gözlerle baktı. Boğazından küçük bir inilti çıktı.

"Sanırım artık yürüyüşüne başlamak istiyor," dedi Call.

"Ben alırım onu." Aaron kapıya koşup ipin boş-

taki ucunu bileğine doladı. "Yemek zamanı olduğundan koridorlarda kimsecikler yok. Birazdan dönerim."

Kapı Aaron'm ardından kapandığında Tamara neşeyle, "Yakalanırsan biz seni tanımıyormuşuz gibi yapacağız!" dedi. Call'un komodininin üzerindeki duran tabağına uzanıp peçeteyi kaldırdı. "Leziz yosun," dedi Tamara, tabağı Call'un karnı üzerinde dengeledi. "En sevdiğinden."

Call kurutulmuş bitki cipslerinden bir tane alıp düşünceli bir edayla ısırdı. "Merak ediyorum, burada yosuna çok alışacağız da eve döndüğümüzde canımız pizza ya da dondurma çekmeyecek mi acaba? Herhalde kendimi ormana atıp yosun yiyeceğim."

"Kasabandaki herkes deli olduğunu düşünecek."

"Kasabamdaki herkes zaten deli olduğumu düşünüyor."

Tamara dalgınca saç örgülerinden birinin ucunu tutup çevirdi. "Yazın eve gideceğin için canın sıkılmıyor değil mi?"

Call başını yediği yosundan kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Baban," dedi Tamara. "Magisterium'dan nefret ediyor ama sen... Sen etmiyorsun. En azından ben nefret etmediğini düşünüyorum. Gelecek sene de okula döneceksin. Onun da istemediği tam olarak bu değil miydi?"

Call hiçbir şey söylemedi.

"Önümüzdeki yıl okula döneceksin, değil mi?" Tamara endişeyle öne eğildi. "Call?"

Call'un ağzından, "Dönmek istiyorum," sözleri döküldü. "İstiyorum ama korkarım babam buna izin vermeyecek. Hem belki vermemesinin bir sebebi de vardır. Fakat ben bilmiyorum. Benimle ilgili bir terslik varsa Alastair'in bildiklerini kendisine saklamasını istiyorum."

"Bacağını kırman dışında seninle ilgili hiçbir terslik yok," dedi Tamara. Yine de endişeli görünüyordu.

Call biraz neşelensinler diye, "Ve gösterişçinin tekiyim," dedi.

Tamara, Call'a bir parça yosun fırlattı ve bir süre okuldaki herkesin –Aaron'ın kendisi de dahil olmak üzere– Aaron'ın artık bir şöhret oluşuna nasıl tepki verdiklerini tartışmaya başladılar. Tamara, Aa-

ron için endişelense de Call ona kaygılanmamasını, Aaron'ın bu durumla başa çıkabileceğini söyledi.

Sonra Tamara, Call'a Makar'la aynı grupta olduğu için anne-babasının ne kadar heyecanlı olduğunu söyledi; Tamara onların kendisiyle övünmelerini istediği için iyi fakat artık kızlarının örnek davranışlar sergilemesini her zamankinden de çok kafalarına taktıkları için kötü bir durumdu bu. Anne-babasının örnek davranış anlayışlarıyla Tamara'nınki her zaman uyuşmuyordu da.

"Artık bir Makar bulunduğuna göre bunun Anlaşma'ya etkisi ne olacak?" diye sordu Call, aklında Rufus'un konuşması ve Meclis üyelerinin toplantıda konuşmaya verdikleri tepki vardı.

"Şu an için hiçbir etkisi olmayacak," dedi Tamara. "Aaron henüz bu kadar küçükken kimse Ölümün Düşmanı'nın üzerine yürümek istemeyecektir. Eh, en azından neredeyse hiç kimse. Fakat Aaron'ın bir Makar olduğu Düşman'ın kulağına giderse, yani henüz gitmediyse, Düşman'ın ne yapacağını kim bilebilir?"

"Doğru," dedi Call. "Seninle geleceğim."

"Bu iyi bir fikir mi sence?" Tamara bir kaşını

kaldırıp Call'un bacağına baktı. Bacağı epey kötü görünüyordu; yosuna sarılıp çamurla mühürlenmişti. Call deneme amacıyla parmaklarını kımıldattı. Acı duymadı.

Call'un bacaklarını yatağın yanından sarkıtmasıyla çamur ve yosundan alçısında çatlaklar açıldı. "Burada daha fazla oturamam. Hareketsizlikten delireceğim. Ayrıca bacağım kaşınıyor. Biraz hava almak istiyorum."

"Tamam ama yavaş gitmemiz gerekecek. Canın yanarsa da dinlenmek için geri döneceksin."

Call başını salladı. Karyola direğine tutunarak ayağa kalktı. Ayağa kalkmasıyla da alçı ikiye ayrıldı ve yarısı düştü; pantolonunun yırtılan kısmının altında çıplak baldırı göründü.

"Bayağı havalı görünüyorsun böyle," dedi Tamara, kapıya yöneldi. Call yatağın altına tıkıştırılmış çoraplarını ve botlarını hızla giydi. Pantolonun yırtık kısımlarını sarkmasınlar diye çoraplarının içine tıktı ve Miri'yi alıp kemerine geçirdi. Ardından Tamara'nın peşinden koridora çıktı.

Öğrencilerin hepsi yemekhanede olduğundan koridorlar sessizdi. Call ve Tamara ellerinden

geldiğince az gürültü çıkararak Görev Kapısı'nın yolunu tuttular. Call bacaklarının zangırdadığını hissetti. Her iki bacağı da biraz acıyordu ama bunu Tamara'ya söylemeyecekti. Dizden aşağısı kesik pantolonu ve orası burası kabarmış saçlarıyla muhtemelen tuhaf göründüğünü düşündü. Neyse ki etrafta onu görecek kimse yoktu. Görev Kapısı'na varınca sessizce karanlığın içine daldılar.

O gece hava sıcak, gökyüzü açıktı; tepedeki ay Magisterium'un çevresindeki ağaçların ve patikaların silüetlerini ortaya çıkarıyordu. Tamara alçak sesle, "Aaron!" diye seslendi. "Aaron, neredesin?"

Call dönüp ormana göz gezdirdi. Ağaçlar arasındaki kalın gölgeler ve rüzgârda tıkırdayan dallarla ormanın ürkütücü bir yanı vardı. "Yıkım!" diye seslendi Call.

Bir sessizliğin ardından Yıkım ağaçların arasından fırladı; ışıldayan gözleri patlayan havai fişekler gibi fırıl fırıldı. Call ve Tamara'nın yanına koştu; iğreti, ipten tasmasını yerde sürüyordu. Call, Tamara'nm ağzından endişe dolu bir nida çıktığını işitti.

"Aaron nerede?" diye sordu Tamara.

Yıkım inleyerek iki ayağı üzerinde yükseldi ve ön pençelerini havada salladı. Neredeyse tüm bedeni titreşiyordu; tüyleri diken diken olmuştu ve kulaklarını deli gibi sallıyordu. İnleyerek Call'a yaklaştı; soğuk burnunu Call'un eline değdirdi.

"Yıkım." Call parmaklarını kurdun boynunu örten tüylerin arasına sokup hayvanı sakinleştirmeye çalıştı. "İyi misin oğlum?"

Yıkım tekrar inleyip Call'un elinden kurtuldu. Ormana doğru koşan kurt yavrusu durup omzunun üzerinden Call'a ve Tamara'ya baktı.

"Peşinden gelmemizi istiyor," dedi Call.

Tamara telaşla etrafına bakınarak, "Sence Aaron yaralanmış mıdır?" diye sordu. "Bir elementalin saldırısına uğramış olabilir mi?"

"Haydi," dedi Call, bacaklarındaki sancıya aldırmadan karanlık arazinin içine doğru hareketlendi.

Call ve Tamara'nın kendisini izlediklerinden emin olan Yıkım ok gibi fırladı; ağaçların arasında hızla ilerlerken ayışığımn altında kahverengi bir bulanıklıktan ibaretti.

Tamara ve Call ellerinden geldiğince hızlı hareket ederek Yıkım'ın peşinden gittiler.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Call'un bacakları acıyordu. Birinin ağrımasına zaten alışkın olsa da ikisinin birden acıması onun için yeni bir histi. Ağırlığını nasıl dengeleyeceğini bilmiyordu ve ormanda yürürken eline aldığı ve düşecekmiş gibi olduğunda kullandığı sopaya rağmen kaslarındaki yakıcı acıyı hiçbir şey azaltmıyordu.

Yıkım önden giderken Call'la arayı epey açan Tamara düzenli olarak dönüp onun hâlâ peşinden gelip gelmediğine bakıyor, ara sıra sabırsızca yavaşlıyordu. Call okuldan ne kadar uzaklaştıklarından emin olmasa da –acısı arttıkça zaman

bulanıklaşıyordu– üçü Magisterium'dan uzaklaştıkça Call'un paniği büyüyordu.

Endişesinin nedeni Yıkım'ın ikisini Aaron'a götüreceğine güvenmeyişi değildi. Hayır, onu endişelendiren Aaron'ın o kadar uzaklara nasıl ve neden gittiğiydi. Bir ejder gibi kocaman bir yaratık onu pençelerine alıp uzaklara uçurmuş olabilir miydi? Yoksa Aaron ormanda kaybolmuş muydu?

Bir tepenin zirvesine ulaşmalarıyla ağaçlar seyrekleşti ve aşağıda ormanın içinde kıvrılarak ilerleyen bir karayolu belirdi. Karşı tarafta ufku kapatan bir başka tepe yükseliyordu.

Yıkım bir kez havlayıp tepeden aşağı koşmaya başladı. Tamara dönüp Call'un yanına koştu.

"Geri dönmelisin," dedi Tamara. "Canın yanıyor ve Aaron'ın daha ne kadar uzakta olduğunu bilmiyoruz. Magisterium'a gidip Usta Rufus'a olanları anlatmalısın. O yanında başkalarını da getirebilir."

"Geri dönmeyeceğim," dedi Call. "Aaron en iyi arkadaşım ve tehlikedeyse onu terk etmeyeceğim."

Tamara bir elini beline götürdü. "Onun en iyi arkadaşı *benim*."

Call kimin kimle en iyi arkadaş olduğunun nasıl ölçüldüğünü hiç anlamamıştı. "İyi, o zaman ben onun kız olmayan en iyi arkadaşıyım."

Tamara başını iki yana salladı. "Onun kız olmayan en iyi arkadaşı Yıkım."

"Eh, yine de geri dönmüyorum," dedi Call, elindeki sopayı kumun içine soktu. "Onu terk etmeyeceğim; seni de. Ayrıca benim değil, senin geri dönmen daha mantıklı."

Tamara ona baktı; kaşı yukarı kıvrıldı. "Nedenmiş?"

Call muhtemelen ikisinin de düşündükleri ama dillendirmek istemedikleri şeyi söylemişti. "Çünkü bu yüzden başımız büyük bir derde girecek. Yıkım, Aaron olmadan döndüğünde Usta Rufus'a gitmemiz gerekirdi..."

"Zamanımız yoktu," diye itiraz etti Tamara. "Ayrıca o zaman onlara Yıkım'dan bahsetmemiz gerekirdi..."

"Onlara Yıkım'dan *bahsedeceğiz* zaten. Olanları açıklamamızın başka yolu yok. Başımız derde girecek Tamara, mesele sadece ne kadar büyük bir derde gireceği. Kaos taşıyan bir hayvan bes-

lediğimiz, Makar'ın başına bir şey geldiği anda ustaların yanına koşmadığımız için; her şey için. Başımız büyük dertte. Kabak birimizin başında patlayacaksa o kişi ben olmalıyım."

Tamara sessiz kaldı. Call gölgelerin arasında onun yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu.

"Ailesi Magisterium'da kalmasını, burada başarılı olmasını önemseyen sensin," dedi Call. Kendisini bitkin hissediyordu. "Ben değil. Demir Sınav'da yüksek puan alan sendin; ben değil. Kestirme yöntemlere başvurmayıp kurallara sadık kalmak isteyen sendin; eh, benim ne yaptığım ise malum. Sen buraya aitsin. Ben değilim. Senin başının derde girmesi senin için önemli. Benim için ise bunun bir önemi yok. *Benim* bir önemim yok."

"Bu doğru değil," dedi Tamara.

"Doğru olmayan ne?" Call epey uzun konuştuğunu, Tamara'nın konuşmasının hangi kısmına itiraz ettiğinden emin olamadığını fark etti.

"Ben o bahsettiğin kişi değilim. Belki o kişi olmak istedim ama değilim. Anne-babam beni ne pahasına olursa olsun iş bitirici bir olmam için yetiştirdiler. Kuralları umursadıkları yok; tek

önem verdikleri görüntü. Ne zamandır kendime anne-babamdan, kız kardeşimden farklı olacağımı; dürüstçe bir yol izleyeceğimi söylüyorum. Fakat sanırım kendim hakkında yanılmışım, Call. Kurallara ya da dışarıdan nasıl göründüğüme aldırmıyorum ben. İş bitirici biri olmak umurumda değil. Doğru olanı yapmak istiyorum. Bu uğurda da yalan söylememizi, hile yapmamızı, kolaycılığa başvurmamızı ya da kuralları çiğnememizi umursamıyorum."

Call şaşkın halde ona baktı. "Ciddi misin sen?"

"Evet," dedi Tamara.

"Bu harika," dedi Call.

Tamara gülmeye başladı.

"Ne var?"

"Hiçbir şey. Sadece beni hep şaşırtıyorsun." Tamara, Call'un kolunu çekiştirdi. "Haydi, o zaman."

Hızla tepeden aşağı inmeye başladılar. Call birkaç kez tökezledi ve baston gibi kullandığı sopaya sıkıca yapıştı; bir ara az kalsın sopa boynuna saplanacaktı. Karayoluna vardıklarında Yıkım'ı yolun kenarında bekler halde buldular. Yanından gürleyerek bir kamyon geçince endişeyle, hızlı

hızlı soludu. Call kamyonun ardından bakakaldı. Uzun zaman sonra arabalara yakın olmak tuhaf bir histi.

Tamara derin bir nefes aldı. "Peki, gelen giden yok... Gidelim o zaman."

Tamara hemen ardında Yıkım'la yolun öte yanına koştu. Call dudağını sertçe ısırıp ikisinin peşine takıldı; koşarken attığı her adım bacağından yukarıya ve böğrü boyunca sancılar gönderiyordu. Yolun diğer yanına vardığında ter içinde kalmıştı; koştuğundan değil, acıdan. Gözleri yanıyordu.

"Call..." Tamara'nın elini uzatmasıyla ayaklarının altındaki toprak hareketlendi. Hemen ardından, Tamara bir yangın musluğunu devirmiş gibi yerden cılız bir su fışkırdı. Ellerini suya sokan Call yüzünü ıslatırken Tamara avuçlarını açıp suyu içti. Kısa süreliğine de olsa, bacaklarının titremesi geçene dek yerinden kımıldamamak Call'a iyi gelmişti.

Call, Yıkım'a suyun bir kısmını içirmeye çalışsa da kurt bir aşağı bir yukarı yürüyor; gözlerini bir ikisine bir uzaktaki, toprak yolu andıran şeye çeviriyordu. Call giysisinin yeniyle yüzünü sildi ve kurdun peşine düştü.

Call ve Tamara bir süre sessizce yürüdüler. Tamara, Call'a ayak uydurmak için yavaşladı. Call muhtemelen onun da yorulmaya başladığını düşündü. Tamara'nm da en az kendisi kadar endişeli olduğunu görebiliyordu; kız örgülerinden birinin ucunu çiğniyordu ki bunu ancak gerçekten paniğe kapıldığında yapardı.

Toprak yola varıp yol boyunca ilerlemeye başladıklarında Call, Tamara'ya, "Aaron'a hiçbir şey olmayacak," dedi. Yolun iki yanında çalılar vardı. "O bir Makar."

"Verity Torres de öyleydi ama başını asla bulamadılar," dedi Tamara, belli ki pozitif düşünce denen şeye pek inancı yoktu.

Biraz daha ilerlediler; yol daralıp bir patikaya dönüşene dek. Call derin derin soluyor ve bunu belli etmemeye çalışıyordu; her adımında yakıcı acı bacaklarından yukarı yürüyordu. Kırık camın üzerinde yürümek gibiydi bu; tek fark Call'a cam bedeninin içindeymiş de sinirlerinden çıkıp derisine batıyormuş gibi gelmesiydi.

Tamara, Call'a; "Bunu söylemek canımı sıkıyor," dedi, "fakat böyle açıkta kalabileceğimizi

sanmıyorum. İleride bir elemental varsa bizi görebilir. Ormandan ayrılmamamız gerek."

Ormanda zemin daha da engebeli olacaktı. Tamara'nın dile getirmediği ama bilmesi gereken şey Call'un ormanda daha yavaş ilerleyeceği, oradaki zemin daha zorlu olduğundan takılıp düşmesinin daha olası olduğuydu; özellikle de karanlıkta. Call titrek bir nefes alıp başını salladı. Tamara haklıydı; açıkta olmaları çok tehlikeliydi. Daha zorlu yolu seçmelerinin bir önemi yoktu. Call, Tamara'yı ve Aaron'ı yalnız bırakmayacağını söylemişti ve sözünü tutacaktı.

İkisi toprak yolun paralelindeki bir patikada Yıkım'ın peşinden giderken her attığı adım kendisine acı veren Call ağaç gövdelerinden destek alarak ilerledi. Nihayet Call uzakta bir bina gördü.

Bina kocamandı ve terk edilmiş gibiydi; pencerelerine tahtalar çakılı olan evin önünde boş bir park yeri vardı. Binanın yanındaki ağaçların tepesinde bir tabela yükseliyordu. Üzerinde ışıklarla aydınlatılmamış kocaman bir bovling topu ve üç kukla resmi olan tabelada DAĞ BOVLİNGİ yazıyordu. Tabelanın ışıkları yıllardır sönük duruyor gibiydi.

"Sen de benim gördüğümü görüyor musun?" diye sordu Call, duyduğu acıdan dolayı hayal mi görüyordu yoksa? Fakat neden öyle bir hayal görecekti ki?

"Evet," dedi Tamara. "Eski bir bovling salonu. Yakınlarda bir kasaba olmalı. Fakat Aaron'ın orada ne işi var? Ha, sakın 'dersleri için puan topluyordur' ya da 'bovling ligine yazılmıştır' gibi laflar etme. Ciddi ol."

Call yanındaki bir ağacın sert kabuklu gövdesine yaslandı. Oturma isteğine direndi. Otururs bir daha kalkamayacağından endişe ediyordu. "Ciddiyim ben. Karanlıkta belki anlaşılmıyordur ama aşırı ciddi yüzümü takınmış durumdayım." Bunları rahatça söylemeye çalışsa da sesi gergin çıkıyordu.

Binaya yaklaştılar; Call kapılardan ya da pencereleri örten tahtaların çevresinden ışık sızıp sızmadığını görmek için boynunu uzattı. Binanın arkasına dolaştılar. Orası daha da karanlıktı; bovling salonu uzaktaki yol boyunca uzanan sokak lambalarının ışığını engelliyordu. Arka tarafta cılız ayışığında tozlu ve boş görünen çöp konteynırları vardı.

Call, "Bilemiyorum..." diye söze girse de Yıkım'ın aniden zıplayıp inleyerek duvarı pençelemesiyle cümlesi yarıda kaldı. Call başını geriye atıp yukarı baktı. Tepelerinde bir pencere vardı. Pencere neredeyse tamamen tahtalarla kapatılmış olsa da tahtaların arasından biraz ışık sızdığını görebiliyordu.

"Şunu kullanalım." Tamara konteynırlardan birini ağır ağır duvara doğru itti. Tepesine çıkıp Call'un çıkmasına yardım etmek için kolunu aşağı uzattı. Call bastonunu atıp konteynıra yan tarafından çıkmaya çalıştı; kollarından güç alarak bedenini kaldırdığında botları metale çarpıp yankılanan bir gürültü çıkardı. "Şışt," dedi Tamara. "Bak."

Tahtaların arasından kesinlikle ışık sızıyordu. Tahtalar duvara çok büyük, sağlam görünen çivilerle tutturulmuştu. Tamara kuşkuyla çivilere baktı.

"Metal toprak büyüsüdür..." dedi.

Call kemerinden Miri'yi çıkardı. Çiviyi sökmek için ucunu çivilerin birinin altına soktuğu hançer sanki elinde vızıldıyordu. Tahta kâğıt gibi bölünürken çivi konteynırın üzerine düşüp tıngırdadı.

Kapısı'ndan geçtiklerinden beri karşılaşabileceklerini hayal ettiği şeylerin arasında böyle bir yer yoktu. Geri döndüklerinde Usta Rufus ikisini öldürecekti. İkisini ayak başparmaklarından asıp beyinleri burunlarından akana kadar kum uygulamaları yaptıracaktı. Tabii ancak Aaron'ı her neyin eline düştüyse ondan kurtarmayı başarırlarsa; bunu yapamazlarsa Usta Rufus'un cezası çok daha ağır olacaktı.

Kapısı hafifçe aralık bir odamn önünden geçerken Call ve Tamara çıt çıkarmadı. Fakat Call kendisini tutamayıp içeriye bir göz attı. Bir an için vitrin mankenlerine baktığını düşündü; bir kısmı dimdik ayakta dururken geri kalanlar duvarlara yaslıydı. Neden sonra iki şeyin fakına vardı. Birincisi figürlerin gözlerinin kapalı olmasıydı ki vitrin mankenleri için hayli tuhaf bir durumdu bu; ikincisi göğüslerinin nefes alıp veriyorlarmış gibi inip kalktığıydı.

Call dehşet içinde donakaldı. Neye bakıyordu? Neydi onlar?

Tamara dönüp ona soran gözlerle baktı. Call eliyle odaya işaret ettiğinde gösterdiği yere bakan Tamara'nın yüzünde beliren dehşeti gördü.

Tamara'nın eli ağzına gitti. Sonra, yavaşça kapıdan uzaklaşıp Call'a da aynısını yapmasını işaret etti.

Yeterince uzaklaştıklarında ve titremesi geçince Tamara, Call'a, "Kaos Taşıyanlar," dedi.

Call, Tamara'nın yaratıkların gözlerini görmeden Kaos Taşıyanlar olduklarını nasıl anladığından emin değildi. Bunun yanıtını soruyu soracak kadar çok bilmek istemediğine karar verdi. Şimdiden öyle korkmuştu ki herhangi bir hareketin ödünü patlatacağını hissediyordu. O an Tamara'dan yeni ve korkutucu bilgiler edinmese de olurdu.

Kaos Taşıyanlar oradaysalar bunun anlamı bovling salonunun Düşman'm karargâhlarından biri olduğuydu. Call'un işittiği tüm öyküler; çok uzun zaman önce olup biten ve kendisini endişelendirmeyen o öyküler zihnine akın ediyordu.

Düşman, Aaron'ı kaçırmıştı. Çünkü Aaron bir Makar'dı. Aaron'm tek başına Magisterium'dan çıkmasına göz yummaları büyük bir aptallıktı. Elbette Düşman, Aaron'ın varlığından haberdar olacak ve onu ortadan kaldırmak isteyecekti. Muhtemelen onu öldürecekti; henüz öldürmemişse tabii.

Call'un ağzı kâğıt gibi kurudu; panik içinde çevresine odaklanmaya çalıştı.

Binanın içlerine doğru ilerledikçe koridorun tavanı yükseliyordu. Duvarlardaki kararmış ahşap sıradan ahşap kaplamaya dönüştü; kaplamanın üzerinde tuhaf bir duvar kâğıdı vardı. Call dikkatle baktığında duvar kâğıdındaki sarmaşık desenleri içinde böceklerin kımıldandığını gördüğüne yemin edebilirdi.

Kapıları kapalı birçok odayı geride bırakmalarının ardından Yıkım bir çift kanatlı kapının önüne gidip inledi. Ardından beklenti içinde Call'a ve Tamara'ya doğru döndü.

Call, Yıkım'a, "Şışt," deyince kurt sustu ve pençelerini zemine bir kez sürttü.

Kapılar kocamandı; üzerinde ateşe maruz kalmış gibi yanık izleri olan koyu renkli, masif ahşaptan kapılardı bunlar. Tamara uzanıp kapı kolunu çevirdi ve içeri göz attı. Ardından kapıyı yavaşça kapatıp fal taşı gibi açılmış gözlerle Call'a doğru döndü. Call onu hiç o kadar afallamış görmemişti, Kaos Taşıyanların karşısında bile.

"Aaron," diye fısıldadı Tamara. Ancak sesin-

de Call'un umduğu gibi coşku yoktu; Tamara'nın mutlu bir hali bile yoktu. Kusacak gibiydi.

Call onu yana itip içeri baktı.

Tamara, "Call..." diye tısladı. "Yapma, orada bir başkası var."

Fakat Call eğilip gözünü kapıdaki çatlağa dayamıştı bile.

Kapının diğer yanında kalan oda kocamandı; yüksek tavanını çaprazlama kesen devasa kirişler destekliyordu. Duvarlar boyunca kasalar gibi üst üste dizilmiş, boş kafesler vardı. Demirden kafesler. Dar parmaklıkları koyu renkli bir şeyle lekelenmişti.

Kirişlerden birinden Aaron sarkıyordu. Üniforması yırtılmıştı; yüzünde çizikler ve kan lekeleri de olsa fazla zarar görmemiş gibiydi. Baş aşağı sarkıyordu; ayak bileğindeki kelepçeye ağır bir zincir bağlanmıştı. Zincir, tavana tutturulmuş bir makaraya uzanıyordu. Aaron halsizce mücadele ettikçe zincirler bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Aaron'ın hemen altında bir oğlan dikiliyordu; ufak tefek, cılız ve tanıdık oğlan kötücül bir sırıtışla yukarıya bakıyordu.

Call midesinin tersyüz olduğunu hissetti. Gözlerini yukarı çevirip zincirlenmiş Aaron'a bakıp sırıtan *Drew*'dü. Bir bileğine uzun bir zincir dolamıştı. Zinciri Aaron'ı içi gürül gürül tüten karanlıkla dolu kocaman, cam bir konteynırın içine sarkıtmak için kullanıyordu. Call karanlığa baktı; karanlık sanki şekil değiştiriyordu. Gölgelerin içinden turuncu bir göz çıkıp çevreye bakındı; göz şişip inen, yeşil damarlarla çevriliydi.

"Konteynırın içinde ne olduğunu biliyorsun, değil mi Aaron?" dedi Drew, yüzü sadistçe bir gülümsemeyle çarpıldı. "Senin bir dostun. Bir kaos elementali... Ve seni emip içini kurutmak istiyor."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Call'un yanında eğilen Tamara boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

Aaron soluk soluğa, "Drew," dedi; çektiği acı belli oluyordu. Ayak bileğindeki kelepçeye uzandı; kaos elementalinin kapkara, dumandan dokunacını havaya kaldırmasıyla kendisini geri çekti. Dokunaç, Aaron'a yaklaştıkça şekli belirginleşti; ta ki neredeyse katı bir hal alıp Aaron'ın tenine sürtene kadar. Aaron çırpınıp acıyla haykırdı. "Drew, bırak beni..."

"Ne? Kurtulamıyor musun Makar?" Drew'ün dudak bükerek zinciri çekmesiyle Aaron kaos ele-

mentalinin dokunacından bir metre kadar uzaklaştı. "Güçlü olacağını sanıyordum. Özel. Fakat gerçekten özel değilsin, değil mi? Hatta hiç değilsin."

Aaron boğuk bir sesle, "Özel olduğumu söylemedim hiç," dedi.

"Büyü yapmayı beceremiyormuşum gibi davranmak nasıl bir histi, biliyor musun? Budalaymışım gibi davranmak? Usta Lemuel'in beni seçtiği için hayıflanmasını dinlemek? Hepinizden iyi eğitildim ben. Fakat bunu belli etsem Lemuel beni kimin eğittiğini tahmin ederdi. Ustaların tarihi kendilerinin o aptalca bakış açılarıyla anlatmalarına tahammül etmem, onlarla aynı fikirdeymişim gibi davranmam gerekti; hem de büyücüler ve Meclis olmasa Düşman'ın bize sonsuz yaşamı sağlayacağını bilmeme rağmen. Makar'ın ücra bir köşeden çıkma, güçleriyle asla büyücülerin istediklerinden öte bir şey yapmayacak olan aptal bir çocuk olduğunu öğrenmek nasıl bir histi, biliyor musun?"

"Demek beni öldüreceksin," dedi Aaron. "Bunlardan dolayı? Bir Makar olduğum için, öyle mi?"

Drew sadece güldü. Call döndüğünde Tamara'nın titrediğini fark etti; parmaklarını sıkıca birbirine geçirmişti. Tamara'ya, "Oraya gitmeliyiz," diye fısıldadı. "Bir şeyler yapmalıyız."

Ayağa kalktı; bilekliği gölgelerin içinde parıldıyordu. "Kirişler. Kirişlerin üzerine tırmanırsak Aaron'ı o yaratıktan uzağa çekebiliriz."

Panik Call'un içine hücum etti. Çünkü iyi bir plandı bu. Fakat kendisini tırmanırken, dengede durmaya çalışırken ve kirişin üzerinde ağır ağır ilerlerken hayal edince bunu yapamayacağını anladı. Ayağı kayardı. Düşerdi. Tutulan, sızlayan bacaklarıyla ormanda yürüdüğü onca yol boyunca kendisine Aaron'm kurtulmasına yardımcı olacağını söylemişti. Şimdi ise Aaron'ın –tehlikedeki, kurtarılmayı bekleyen Aaron'ın– yanında işe yaramaz haldeydi. Ümitsizlik öyle eziciydi ki hiçbir şey söylememeyi, sadece şansının yaver gideceğini umarak tırmanmayı düşündü.

Fakat Celia'nın ırmağın yüzeyine çıkıp da Call'un kontrolünü kaybettiği kütüğün üzerine yuvarlandığını gördüğünde yüzünde beliren korkuyu anımsadı ve kararını verdi. Yardımcı olabi-

lecekmiş gibi davranıp işleri kötüleştirmesi ancak Aaron'ı daha da büyük bir tehlikeye atardı.

"Yapamam," dedi Call.

"Ne?" dedi Tamara, sonra Call'un bacağına baktı ve yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Ha. Tabii. Eh, sen burada Yıkım'la kal. Ben hemen dönerim. Hem belki bu işi tek kişinin yapması daha iyi olur. Böyle daha sessiz olur."

Call hiç olmazsa bir süreliğine elinden bir şeyler gelebilirmiş gibi görünmeyi başardığını düşündü. En azından Tamara onun bir şeyleri becerebilecek bir olarak görüyor, beceremememesi karşısında şaşırıyordu. Bu düşünce züğürt tesellisi de olsa hiç yoktan iyiydi.

Sonra aniden Call *ne yapabileceğini* fark etti. "Onun dikkatini dağıtacağım."

"Ne? Olmaz!" dedi Tamara, sözlerini vurgulamak için başını iki yana salladı. "Bu çok tehlikeli. Drew'ün elinde bir kaos elementali var."

"Yıkım var yanımda. Ayrıca bunu yapmazsam Aaron'ın serbest kalması bir işe yaramaz." Call, Tamara'nın gözünün içine baktı ve geri adım atmayacağını anlamasını ümit etti. "Güven bana."

Tamara başını bir kez salladı. Call'a kısacık gülümsemesinin ardından kapıdan geçti; botları zeminde öyle yumuşak sesler çıkarıyordu ki Call birkaç adımdan sonra Drew'ün kıkırdamaları ve kaos elementalinin homurtuları arasında Tamara'nın ayak seslerini işitemez oldu. Call ona kadar saydı –*biiiiir, ikiiii, üüüüüç*– ve ardından kapıyı ardına kadar açtı.

Call yüzüne bir sırıtış yapıştırarak, "Hey, Drew," dedi. "Burası bana kesinlikle midilli okulu gibi gelmedi."

Drew şaşkınlıktan öyle irkildi ki istemsizce zincire asılıp Aaron'm bir iki metre havaya çekti. Aaron'ın acıdan haykırmasıyla Yıkım hırladı.

Drew inanmaz bir sesle, "*Call?*" dedi; Call'un gözlerinin önüne Magisterium'un dışındaki o gece geldi. Ayak bileği kırılmış Drew'ün hendekte titreyerek kendisine seslenişi. Arkasında Tamara'nın uzaktaki duvara tırmandığını görebiliyordu; botlarını kafes parmaklıklarının arasına sıkıştırarak üst üste dizili kafesleri merdiven gibi kullanıyor, bir kedi kadar sessiz hareket ediyordu. "Ne arıyorsun burada?"

"Sen ciddi misin?" diye sordu Call. "Burada ne *yapıyorum*, ha? Asıl *sen* burada ne yapıyorsun? Okul arkadaşlarından birini bir kaos elementaline yedirmeye çalışan sensin. Demek istediğim, cidden, Aaron sana ne yaptı? Sınavda senden iyi bir puan mı aldı? Yoksa akşam yemeğinde kalan son yosun parçasını mı yedi?"

"Kapa çeneni Call."

"Cidden yakalanmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Henüz yakalanmadım." Drew şaşkınlığını üzerinden atıyor gibiydi. Call'a pis pis sırıttı.

"Başından beri rol mü yapıyordun? Usta Lemuel'le yaşadıkların ve sıradan bir öğrenciymiş gibi davranman? Bunca zamandır Düşman'm casusluğunu mu yapıyordun?" Call sadece zaman kazanmaya çalışmıyordu; gerçekten merak ediyordu. Drew her zamanki gibi de olsa –kahverengi saçları karmakarışık, cılız, iri ve mavi gözlü, çilli– gözlerinin ardında Call'un daha önce hiç görmediği bir şey vardı; çirkin ve karanlık bir şey.

"Ustalar çok aptal," dedi Drew. "İşleri güçleri Düşman'ın neler yaptığını dert etmek ve anlaşma konusunda endişelenmek. Akıllarına hiç araların-

da bir casus olabileceği gelmiyor. Düşman'a mesaj göndermek için Magisterium'dan kaçtığımda bile ne yaptılar?" Mavi gözlerini kocaman açtığında Call bir an için o gözlerde otobüsteki, büyü okuluna gittiği için kaygıyla konuşan oğlanı gördü. "Tek yapmam gereken 'Of, Usta Lemuel çok acımasız, beni *korkutuyor*' demek oldu. Ve onu kovdular!" Drew güldü; masum maskesi tekrar düştü ve altındaki soğukluk meydana çıktı.

Yıkım, Drew'ün kahkahalarına hırlayarak karşılık verdi ve onunla Call'un arasına geçti. "Düşman'a götürdüğün mesaj ne hakkındaydı?" diye sordu Call. Tamara'nın kirişlerin tepesine neredeyse vardığını görünce rahatladı. "Konu Aaron mıydı?"

"Makar," dedi Drew. "Onca yıl büyücüler Makar'ı bekleseler de onu bekleyen sadece onlar değildi. Biz de bekliyorduk." Aaron'ı tutan zinciri çekti. Aaron acıyla inlese de Call başını kaldırıp ona bakmadı. Yapamadı. Gözlerini Drew'e dikmeye devam etti; bu şekilde onun dikkatini sadece kendi üzerine çekebilecekmiş gibi.

"Biz mi?" dedi Call. "Çünkü burada tek bir deli görüyorum. O da sensin."

Drew, Call'un attığı taşı umursamadı. Yıkım'a bile aldırış etmiyordu. "Burayı tek başıma çekip çevirdiğimi düşünüyor olamazsın," dedi. "Aptal olma Call. Bahse girerim Kaos Taşıyanları, elementalleri görmüşsündür. Bahse girerim hislerin zil çalıyordur. Patronun kim olduğunu *biliyorsun*."

Call yutkundu. "Düşman," dedi.

"Düşman... Senin düşündüğün gibi değil." Drew zinciri öylesine şıkırdattı. "Dost olabiliriz Call. Bir süredir seni izliyorum. Aynı tarafta olabiliriz."

"Gerçekten olamayız. Aaron benim dostum. Düşman da onu ölü istiyor, değil mi? Bir başka Makar'ın kendisine meydan okumasını istemiyor."

"Öyle eğlenceli ki. Hiçbir şey bildiğin yok. Aaron'm dostun olduğunu sanıyorsun. Sana Magisterium'da anlatılan her şeyin doğru olduğunu sanıyorsun. Değil. Aaron'a onu koruyacaklarım söylediler ama korumadılar. Koruyamadılar." Drew, Aaron'ı tutan zinciri çekti. Aaron'ın acı içinde haykırmasını bekleyen Call yüzünü buruşturdu.

Haykırış gelmedi. Call yukarı baktı. Aaron artık tavandan sarkmıyordu. Tamara kirişin üzerine çektiği Aaron'ın üzerine eğilmişti; parmakları

telaşla Aaron'ın ayak bileğindeki zinciri çözmeye çalışıyordu.

"Hayır!" Drew daha büyük bir hiddetle zinciri çekse de Tamara zincirin diğer ucunu çıkarmıştı. Zincir aşağı düşünce Drew ucunu bıraktı.

"Bak, şimdi gitmemiz gerek," dedi Call. "Ben buradan çıkıp gideceğim ve..."

Drew, "Hiçbir yere gitmiyorsunuz!" diye bağırdı, koşup avucunu cam konteynıra bastırdı.

Sanki anahtar sokup bir kildi açmıştı ama daha şiddetli bir şekilde. Konteynır çatladı ve cam dört bir yana saçıldı. Cam parçaları küçük iğneler gibi yağıp önkoluna batarken Call ellerini yüzüne siper etti. Yıkım bir yerlerde inliyor; Tamara ve Aaron haykırıyordu.

Call yavaşça gözlerini açtı.

Kaos elementali Call'un karşısında bitip görüşünü gölgelerle kapattı. Yaratığın karanlığının içinde yarım yüzler ve kazma dişler vardı. Yedi pençeli kol Call'a uzandı; bir kısmı pullu, bir kısmı kıllı, bir kısmı ise ölü eti gibi soluktu.

Call öğürerek bir adım geriledi. Eli kazara beline gitti; parmakları Miri'nin kabzasını sardı.

Hançeri kınından çekip geniş, kavisli bir açıyla ileri doğru savurdu.

Miri *bir şeye* saplandı; bir şey hançerin keskin yüzünün altında çürük meyve gibi çöktü. Kaos canavarının birden çok ağzından ulumalar döküldü. Kollarından birinde uzun bir yara açılmıştı; yaradan dışarı karanlık akıyor, ateşten çıkan duman gibi döne döne havaya yükseliyordu. Bir başka kolun uzanıp tutmaya çalıştığı Call hemen kendisini yere atınca kolun tek yapabildiği omzunu sıyırmak oldu. Fakat canavarın dokunduğu noktanın aniden hissizleşmesiyle Call, Miri'yi elinden düşürdü.

Dirseği üzerinde doğrulmak için çabalayan Call sağlam eliyle üzerini yoklayıp Miri'yi aradı. Fakat geç kalmıştı. Elemental üzerine sıçradı; bir petrol sızıntısı gibi zeminde ilerlerken kocaman, kurbağa dilini andıran dilini dosdoğru Call'a uzattı...

Yıkım uluyarak havaya sıçradı ve elementalin tam sırtına indi. Dişleri yaratığın kaygan yüzeyine gömülürken pençeleri karanlığın çalkalanan dumanlarını delip geçti. Canavar kasılıp şaha kalktı. Tüm bedeninin üzerinde bir sürü baş ortaya çıktı; kollar Yıkım'ı yakalamak için uzansa da

kurt yaratığa ata biner gibi tutunuyordu.

Call fırsattan istifade ayağa kalktı ve sağlam eliyle Miri'yi kavradı. Öne atılıp hançeri elementalin böğrü olduğunu düşündüğü noktaya sapladı.

Call'un geri çektiği hançerin üzerinden duman ve petrol arası, siyah bir madde damlıyordu. Kaos elementali kükredi ve debelenerek Yıkım'ı üzerinden attı. Kurt savrularak odanın uzak ucuna, bir kanatlı kapının hemen yanma uçtu. Bir kez inledi. Sonra hiç kımıldamadı.

"Yıkım!" diye haykıran Call kurduna doğru koştu. Yarı yolda arkasından gelen homurtuyu duydu. Kaos elementaline doğru döndü. Öfke damarlarından akıyordu. Yaratık Yıkım'a zarar verdiyse onu kesip bin iğrenç, petrolümsü parçaya ayırırdı. Elinde parlayan Miri'yle ileri atıldı.

Kaos elementali geriye doğru büzüldü, karanlık yaratığın etrafında çamurumsu bir birikinti oluşturdu. Artık dövüşmeye o kadar da hevesli değilmiş gibi.

Drew yaratığı tekmeleyerek, "Haydi, seni korkak," diye bağırdı. "Yakala onu! Yap şunu, seni koca, aptal topak..."

Kaos elementali sıçradı; fakat Call'un üzerine değil. Dönüp Drew'ün üzerine atıldı. Bir kez çığlık atabilen Drew tepesinde elementali buldu. Yaratık bir dalga gibi oğlanı sarmıştı. Call elinde Miri'yle donakaldı. Kaos yaratığının maddesinin ufacık bir dokunuşuyla nasıl dondurucu bir acı duyduğunu düşündü. Şimdi ise o madde debelenen, yaratığın elinde kıvranan, geriye devrilen gözlerinin akları görünen Drew'ün üzerine çökmüştü.

"Call!" Ses Call'u şaşkınlığından çekip aldı; kirişlerden ona haykıran Tamara'nın sesiydi bu. Diz çökmüştü ve Aaron yanında duruyordu. Kelepçe ve zincirler karman çorman bir yığın halinde duruyordu: Aaron özgür kalsa da bileklerinde kelepçelerin açtığı kanlı yaralar vardı; muhtemelen bu yaralar onu Magisterium'dan sürüklerlerken açılmıştı ve Call oğlanın ayak bileklerinin daha da kötü durumda olduğunu tahmin ediyordu. "Call, *çık git* buradan," diye bağırdı Tamara.

"Yapamam!" Call elindeki Miri'yle işaret etti. Kaos elementali ve Drew kapıyla arasında duruyordu.

Tamara arkasındaki kapılara işaret ederek,

"Şu taraftan git," dedi. "Herhangi bir çıkış ara; bir pencere, ne olursa. Seninle dışarıda buluşuruz."

Call başını bir kez sallayıp Yıkım'ı kucağına aldı. *Lütfen*, diye düşündü. *Lütfen*. Kolları arasındaki beden sıcaktı ve kurdu göğsüne yasladığında hayvanın kalbinin düzenli atışını hissetti. Taşıdığı fazladan ağırlık bacaklarının acımasına neden olsa da bunu umursamadı.

Kendi kendine, kararlılıkla, *Yıkım'a hiçbir şey olmayacak*, dedi. *Şimdi kımılda.*

Geriye bakınca Tamara ve Aaron'ın kirişlerden aşağı indiklerini, diğer kapıya yaklaştıklarını gördü. Fakat yukarı baktığında Drew'ün üzerine abanan kaos elementalinin havaya yükseldiğini fark etti. Çok sayıda ağız açıldı, çatal uçlu, kamçıyı andıran mor bir dil dışarı fırlayıp havanın tadına baktı. Sonra Call'a doğru hareketlendi.

Call haykırıp geriye sıçradı. Yıkım, Call'un kollarının arasında silkinip havladı ve yere atladı. Odanın uzak ucundaki kapılara koştu; Call onun peşinden gitti. Çarparak açtıkları kapıları az kalsın menteşelerinden sökeceklerdi.

Yıkım kayarak durdu. Onun üzerine düşmesi-

ne ramak kalan Call güçlükle dengesini topladı.

Odada çevresine bakındı; içerisi Dr. Frankenstein'ın laboratuvarından farksızdı. Tuhaf renkli sıvılarla dolu beherler fokurduyor; tavandan aşağı kocaman, çarkları dönen makineler sarkıyordu. Duvarlar boyunca içlerinde farklı ebatlarda elementallerle doluydu; aralarından birçoğu parıldıyordu.

Sonra Call arkasından gelen sesi işitti; kalın, fokurtulu bir hırıltı çıktı. Kaos elementali peşlerinden odaya gelmiş, arkalarından süzülüyordu. Pençeler ve dişlerle kaplı, kocaman, kapkara bir bulut. Call yeniden hareketlenip dengesizce koşmaya başladı; üzerinde bir tür silah koleksiyonu olan duvara doğru koşarken içi sıvı dolu beherleri yere devirdi. Belki duvarda asılı olan ağır görünen baltayı eline alıp elementale saldırırsa belki...

"Dur!" Üzerinde kapüşonlu siyah bir cübbesi olan bir adam geniş bir kitaplığın arkasından çıktı. Yüzü gölgelerin içinde seçilemeyen adamı ucunda bir oniks olan kocaman bir asayı salladı. Yıkım onu görünce inleyerek hemen yakınındaki masalardan birinin altına girdi.

Call donakaldı. Yabancı ona bir kez olsun bakmadan yanından geçip sopasını havaya kaldırdı. Kalın sesiyle, "Yeter!" diye bağırıp oniks uçlu asayı elementale doğrulttu.

Asanın ucundan çıkan karanlık odayı kat ederek canavara doğru yöneldi ve tam ortasına çarptı. Karanlık şişerek genişledi ve sardığı elementali yutarak hiçliğe çekti. Canavar son, korkunç, hırıltılı bir çığlık attıktan sonra yok oldu.

Adam, Call'a dönüp cübbesinin kapüşonunu yavaşça geri attı. Yüzünün yarısını gizleyen gümüş maskesi gözlerini ve burnunu örtüyordu. Call maskenin altından bir çenenin çıkıntısını ve beyaz yara izleriyle kaplı bir boynu seçebiliyordu.

Yara izleri taze olsa da maske tanıdıktı. Call o maskeyi daha önce resimlerde görmüştü. Tasvirlerini işitmişti. Takan kişinin az kalsın ölümüne neden olacak bir patlamadan geri kalan yara izlerini örtmek için kullandığı bir maskeydi bu. Görenleri dehşete düşürmek için takılan bir maske.

Ölümün Düşmanı'nın taktığı bir maske.

"Callum Hunt," dedi Düşman. "Ben de senin gelmeni umuyordum zaten."

Call'un Düşman'dan işitmeyi beklediği ilk sözler kesinlikle bunlar değildi. Ağzını açsa da sadece bir fısıltı çıktı. "Sen Constantine Madden'sın," dedi. "Ölümün Düşmanı."

Düşman ona doğru yürüdü; siyah ve gümüş rengi bir karaltı. "Ayağa kalk," dedi Düşman. "Bırak sana bir bakayım."

Call yavaşça ayağa kalkıp Ölümün Düşmanı'nın karşısında dikildi. Oda sessizdi. Yıkım'ın fısıltıları bile cılız ve uzaktan geliyordu.

"Şu haline bir bak," dedi Düşman. Sesinde tuhaf bir haz vardı. "Elbette bacağına yazık olmuş ama en nihayetinde bu bir sorun teşkil etmeyecek. Herhalde Alastair iyileştirme büyüsüne başvurmak yerine seni bu halde bırakmayı tercih etmiştir. Hep inatçının teki olmuştur o. Ve artık çok geç. Hiç bunu düşünmüş müydün Callum? Alastair Hunt bu kadar inatçı olmasa doğru dürüst yürüyebileceğini?"

Call bu konuyu hiç düşünmemişti. Fakat şimdi bu düşünce boğazına soğuk bir buz parçası gibi oturuyor, sözlerini boğuyordu. Bir adım geriledi; sırtı kavanozlar ve beherlerle dolu uzun masalar-

dan birine çarpana dek. Donakalmıştı.

"Fakat gözlerin..." Şimdi Düşman'ın sesi gördüklerinden şeytanca bir haz alıyormuş gibi çıkıyordu ama Call onun zevkle neyi seyrediyor olabileceğini çıkartamadı. Zihin karışıklığı başını döndürüyordu. "Gözler ruhun aynasıdır derler. Drew'e senin hakkında birçok soru sordum ama gözlerini sormak hiç aklıma gelmemişti." Kaşlarını çattı; maskenin altındaki yaralı deri gerildi. "Drew," dedi Düşman. "Oğlan nerede?" Sesini yükseltti. "Drew!"

Bir sessizlik oldu. Call geriye uzanıp beherlerden ya da kavanozlardan birini kapıp Düşman'a fırlatsa ne olacağını merak ediyordu. Biraz zaman kazanabilir miydi? Kaçabilir miydi?

Büyücü tekrar, "*Drew!*" dedi; şimdi sesinde başka, telaşı andıran bir ton vardı. Call'un yanından aceleyle geçip ilerideki ahşap odaya açılan çift kanatlı kapıdan içeri girdi.

Uzunca bir süre çıt çıkmadı. Call çaresizce etrafına baktı; içeri girdiği kapı haricinde odadan çıkmakta kullanabileceği herhangi bir kapı, bir yol olup olmadığına baktı. Yoktu. Etrafta sadece tozlu

ciltlerle dolu kitaplıklar, simya konulu kitaplar ve duvarların tepesine oturtulmuş bakır nişlere yerleştirilen ve ışıltıları odayı aydınlatan küçük ateş elementalleri vardı. Elementaller boş bakan, kara gözlerini üzerine diktiklerinde Call diğer odadan gelen sesi işitti; keder ve ümitsizlikle dolu, uzun ve tiz bir çığlık.

"DREW!"

Yıkım inledi. Call cam beherlerden birini alıp aksayarak çift kanatlı kapıya doğru gitti. Bacağındaki acı bedeninden geziniyordu; damarlarında gezen jiletler gibi. İki büklüm olmak, yere yatıp kendisini bilinçsizliğin kollarına bırakmak istiyordu. Kapının kemerine tutunup gözlerini dikti.

Düşman dizlerinin üzerine çökmüştü; hareketsiz ve tepkisiz Drew'ü yarım yamalak kucağına almıştı. Drew'ün teni şimdiden mor bir renge çalıyordu. Bir daha asla kendine gelemeyecekti.

Call'un kalbi korkuyla çarptı. Gözlerini Drew'ün üzerine abanan Düşman'dan yere, hemen yanına bıraktığı asasından ayıramıyordu. Yaralı ellerini tekrar tekrar Drew'ün saçlarında gezdiriyordu. "Oğlum," diye fısıldadı. "Zavallı oğlum."

Oğlu mu? diye düşündü Call. *Drew, Ölümün Düşmanı'nın oğlu mu?*

Aniden Düşman'ın başı yukarı kalktı. Call büyücünün gözlerindeki öfkeyi maskesine rağmen sezebiliyordu. Call'a çevirdiği gözleri delici bir öfkeyle kapkara olmuştu. "*Sen,*" dedi. "Senin yüzünden. Serbest bıraktığın elemental çocuğumu öldürdü."

Call yutkunarak gerilese de Düşman asasını eline alıp doğrulmuştu bile. Asayı üzerine savurduğu Call sendeledi; beher elinden düşüp yerde parçalandı. Bir dizinin üzerine çöken Call'un büktüğü bacağı ona büyük bir acı veriyordu. "Ben yapmadım..." diye söze girdi. "Bu bir kazaydı..."

"Ayağa kalk," diye hırladı Düşman. "Ayağa kalk Callum Hunt ve benimle yüzleş."

Call yavaşça doğrulup yüzünü odanın diğer yanındaki gümüş maskeli adama çevirdi. Call'un tüm bedeni bacaklarındaki acının, bedenindeki gerilimin, adrenalinin ve baltalanan kaçma arzusunun etkisiyle tir tir titriyordu. Düşmanın yüzü öfkeli bir ifade almıştı; gözleri hiddetle ve kederle parlıyordu.

Call ağzını açmak ve kendisini savunmak için birkaç söz söylemek istese de dudaklarının arasından hiçbir ses çıkmadı. Drew cam konteynırm kalıntıları arasında boş gözlerle yatıyordu; ölmüştü ve Call'un suçuydu bu. Kendisini açıklayamıyor, savunamıyordu. Koca orduları katleden Ölümün Düşmam'mn karşısında dikiliyordu. Tek bir oğlanı gözünü kırpmadan öldürürdü.

Call'un eli Miri'nin kabzasına gitti. Geriye yapacak tek şeyi kalmıştı.

Derin bir nefes alıp kendisini ölüme hazırladı.

Tamara ve Aaron'ın Kaos Taşıyanlar'dan sıyrıldıklarını, pencereden çıkıp Magisterum'a giden patikaya döndüklerini ümit ediyordu.

Hiç olmazsa Yıkım bir Kaos Taşıyan olduğundan Düşman'ın ona iyi bir zombi köpek olmadı diye çok da insafsız davranmayacağını ümit etti.

Babasının kendisine onca uyarısına karşın Magisterium'a girip kendisini öldürttüğü için çok da kızmamasını ümit etti.

Usta Rufus'un kendisinden boşalan yere Jasper'ı almamasını ümit etti.

Büyücü, Call'a çok yakındı. Adamın nefesinin

sıcaklığını hissedebileceği; dar ağzının kıvrıklığını, gözlerindeki parıltıyı ve tüm bedenini saran sarsıntıları görebileceği kadar yakın.

"Beni öldüreceksen," dedi Call, "durma. Öldür."

Büyücü asasını havaya kaldırıp yana attı. Dizlerinin üzerine çöktü; tüm bedeni yakarırmış gibi bir pozisyon almıştı. Call'dan aman diliyormuş gibi. Hırıltılı bir sesle, "Usta, ustam," dedi. "Affedin beni. Anlayamadım."

Call şaşkın halde ona baktı. Düşman ne demek istiyordu?

"Bu bir sınav. Bağlılığımın ve adanmışlığımın sınavı." Düşman kesikli bir nefes aldı. Kendisini müthiş bir irade gücüyle gemlediği belliydi. "Eğer siz, ustam, Drew'ün ölmesine karar vermişseniz o zaman ölümü daha yüce bir amaca hizmet edecek demektir." Sözcükler konuşurken acı çekiyormuşçasına güçlükle ağzından çıkıyordu. "Şimdi ben de amacımız için şahsi bir risk alıyorum. Ustam bilgedir. Her zaman olduğu gibi bilgedir o."

"Ne?" dedi Call, sesi titriyordu. "Anlamıyorum. Ustan mı? Sen Ölümün Düşmanı değil misin?"

Call'un şaşkın bakışları altında ellerini kaldı-

ran büyücü gümüş maskeyi indirip altındaki yüzü ortaya çıkardı. Yaralı, yaşlı, çizgili, yıpranmış bir yüzdü bu. Tuhaf bir şekilde tanıdık da olsa Constantine Madden'ın yüzü değildi bu.

"Hayır, Callum Hunt. Ölümün Düşmanı ben değilim," dedi. "Sensin."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Na-nasıl?" Call afallamıştı. "Kimsin sen? Neden bana böyle şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü gerçek bu," dedi büyücü; gümüş maskeyi elinde tutuyordu. "Constantine Madden'sın sen. Bana dikkatle bakarsan ismimi de hatırlayacaksın."

Büyücü hâlâ Call'un önünde diz çöküyordu; ağzı buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Call onun deli olduğunu düşündü. *Deli olmalı. Abuk sabuk konuşuyor.*

Fakat adamın yüzünün aşinalığı... Call onu daha önce görmüştü; en azından fotoğraflarda.

"Usta Joseph'sin sen," dedi Call. "Ölümün Düşmanı'nı sen eğittin."

"*Sizi eğittim,*" dedi Usta Joseph. "Ayağa kalkabilir miyim ustam?"

Call tek kelime etmedi. *Kapana kısıldım,* diye düşündü. *Aklını kaçırmış bir büyücüyle ve bir cesetle kapana kısıldım burada.*

Anlaşılan Usta Joseph, Call'un sessizliğini izin olarak yorumlamıştı. Bir nebze zorlanarak ayağa kalktı. "Drew bana anılarınızın silindiğini söylemişti ama buna inanamamıştım. Beni gördüğünüzde, size hakkınızdaki gerçeği söylediğimde bir şeyler anımsayacağınızı düşünmüştüm. Her neyse. Hatırlamıyor olabilirsiniz ama sizi temin ederim, *Callum Hunt,* içinizdeki hayat kıvılcımı –istersen buna *ruh* diyebiliriz– bedeninin kabuğuna can veren her şey Constantine Madden'a ait. Gerçek Callum Hunt henüz küçük bir bebekken öldü."

"Bu delice," dedi Call. "Böyle şeyler gerçekte olmaz. İki kişinin ruhlarını öylece değiştiremezsin."

"Doğru, ben bunu yapamam," dedi büyücü. "Fakat *siz* yapabilirsiniz. Müsaadenizle ustam..."

Usta Joseph elini uzattı. Hemen sonra Call bü-

yücünün kendisinden elini tutmak için istediğini fark etti.

Call, Usta Joseph'a dokunmaması gerektiğini biliyordu. Büyü en çok dokunma yoluyla aktarılıyordu; elementlere dokunup güçlerini bedene çekerek. Fakat Usta Joseph'ın söyledikleri deli saçması olsa da sözlerinde Call'u çeken, zihnini uzak tutamadığı bir şey vardı.

Usta Joseph, Call'un yavaşça uzattığı eli tuttu; geniş, yara izleriyle kaplı parmaklarını Call'un küçük parmaklarına doladı.

Usta Joseph'ın, "*Kendiniz görün*," demesiyle Call'un bedeninden bir elektrik akımı geçti. Call'un gözlerine bembeyaz bir perde indi; aniden kendisini devasa bir sinema perdesine yansıtılan sahneleri izliyormuş hissine kapıldı.

Geniş bir ovada karşı karşıya bakan iki ordu gördü. Bir büyücü savaşıydı bu; savaşanların birbirlerine ateş patlamaları, buz okları ve kuvvetli boralarla hücum ettikleri bir savaş. Call orada tanıdık yüzler gördü: Genç bir Usta Rufus, ergen bir Usta Lemuel, Tamara'nın anne-babası ve hepsinin önünde bir ateş elementaline binen Verity Torres.

Savaş alanında hızla ilerleyen Verity'nin ileri uzattığı ellerinden kapkara kaos büyüsü akıyordu.

Usta Joseph elinde ağır bir nesneyle doğruldu. Nesne bakır renginde parlıyordu; sanki parmakları pençeler gibi uzanan bakır bir eldi bu. Joseph bir rüzgâr büyüsü yaptı ve bakır pençeyi rüzgâr gücüyle fırlattı. Pençe Verity'nin boğazına saplandı.

Verity geriye devrilirken kanı havada bir sicim gibi aktı ve bindiği ateş elementali uluyup şaha kalktı. Yaratığın pençelerinden fırlayan şimşek Usta Joseph'a çarptı; Joseph'ın gümüş maskesi düşünce yüzü ortaya çıktı.

Boğuk bir ses, "Constantine değil bu," diye haykırdı. Alastair Hunt'ın sesiydi bu. "Usta Joseph'mış!"

Sahne değişti. Usta Joseph kızıl mermerden yapılmış bir odada dikiliyordu. Korkudan suspus olmuş bir grup büyücüye bağırıyordu. "Nerede o? Bana hemen ona ne olduğunu söyleminizi istiyorum!"

Açık kapıdan sert adımların sesi geldi. Büyücüler iki yana açıldılar; aralarından bir bedeni taşıyan dört Kaos Taşıyan geçti. Sarı saçlı, genç bir adamın bedeniydi bu; göğsünde kocaman bir yara olan gen-

cin giysileri kandan sırılsıklam olmuştu. Yaratıklar genci Joseph'ın ayaklarının dibine bıraktılar.

Usta Joseph dizlerinin üzerine çöktü; genç adamın cesedini kollarının arasına aldı. "Usta," diye tısladı. "Ah, ustam, Ölümün Düşmanı..."

Oğlanın gözleri açıldı. Gri gözleri vardı; Call daha önce Constantine Madden'ın gözlerini hiç görmemiş, ne renk olduklarını sormak hiç aklına gelmemişti. Gözleri, Call'unkilerle aynı renkteydi. Gri ve kış göğü kadar boş gözler. Yüzünün kasları gevşek, ifadesi hissizdi.

Usta Joseph'ın dudakları arasından endişeli bir nida çıktı. "Bu da ne?" diye sordu; öfkeyle dolu yüzünü diğer büyücülere çevirdi. "Bedeni yaşıyor, ölümün kıyısında da olsa, fakat ruhu... Ruhu nerede?"

Sahne tekrar değişti. Call buzdan yontulmuş bir mağarada dikiliyordu. Duvarlar beyazdı; gölgelerin değdiği kısımları renk değiştiriyordu. Zemin cesetlerle doluydu; iki büklüm halde uzanan büyücüler, kiminin gözleri açıkken kimi donmuş kanın içinde yatıyordu.

Call şimdi nerede olduğunu biliyordu. Soğuk Katliam. Gözlerini yumsa da değişen bir şey ol-

madı; görüntüler zihninde olduğundan sahneyi yine görebiliyordu. Usta Joseph öldürülenlerin arasında geziniyor, ara sıra durup cesetlerden birini çeviriyor ve ölünün yüzüne bakıyordu. Ölü çocukları inceliyor, erişkinlere dokunmuyordu. Nihayet durup gözlerini bir yere dikti ve Call onun neye baktığını gördü. Baktığı bir ceset değil, buza kazınmış iki sözcüktü.

ÇOCUĞU ÖLDÜR.

Sahneler yine değişti; şimdi rüzgârda birer yaprak gibi geçip gidiyorlardı: Usta Joseph bir şehirden diğerine geçiyor, durmadan araştırma yapıyor; hastanelerdeki doğum kayıtlarını, mal kayıtlarını, ipucu olabilecek her şeyi inceliyordu...

Usta Joseph bir çocuk parkının beton zemininde dikilmiş bir grup oğlanın ufak tefek bir oğlanı tehdit edişlerini izledi. Aniden zemin sarsıldı ve açılan kocaman bir yarık çocuk parkını neredeyse ikiye böldü. Kabadayılar kaçarken ufak tefek oğlan doğrulup hayretle etrafına bakındı. Call kendisini tanıdı. Cılız, siyah saçlı, gözleri Constantine'in gözlerinin tıpkısı, sakat bacağı eğik o oğlan kendisiydi.

Usta Joseph'ın yüzünde bir gülümseme belirdi...

Call afallayıp gerçek dünyaya döndü; sanki çok yükseklerden kendi bedenin içine düşmüştü. Sendeleyerek geriledi; elini Usta Joseph'ın elinden çekti. Boğuluyormuş gibi, "Hayır," dedi. "Hayır, anlamıyorum..."

"Yo, sanmam," dedi büyücü. "Bence çok iyi anlıyorsun, Callum Hunt."

"Kes şunu," dedi Call. "Bana Callum Hunt demeyi kes; bu çok ürkütücü. Adım Call benim."

"Hayır, değil," dedi Usta Joseph. "Bedeninizin, üzerinizdeki kabuğun adı bu. Hazır olduğunuzda atacağınız bir isim; tıpkı o bedeni de bir kenara atıp Constantine'in bedenine gireceğiniz gibi."

Call ellerini havaya kaldırdı. "Bunu yapamam! Ve neden biliyor musun? Çünkü Constantine Madden *hâlâ ortalıkta dolaşıyor*. Ordulara komuta eden, kaos elementalleri yetiştirip korkunç gözlü dev kurtlar yapan o kişi zaten varken ve BİR BAŞKASIYKEN onun nasıl ben olabileceğimi gerçekten, gerçekten anlamıyorum!" Call bağırsa da sesi yakarıyor gibi çıkıyordu; kendisine bile öyle

gelmişti. Tüm bunların son bulmasını istiyordu. Kulaklarına babasının sözlerinin korkunç yankısının gelmesine engel olamıyordu.

Call, beni dinlemelisin. Ne olduğunu bilmiyorsun sen.

Usta Joseph yüzünde buruk bir gülümsemeyle, "Ortalıkta dolaşmak mı?" dedi. "Ha, Meclis ve Magisterium, Constantine'in hâlâ çevresiyle uğraştığına inanıyorlar çünkü biz onların buna inanmasını istedik. Fakat onu gören oldu mu? Soğuk Katliam'dan beri kim konuştu onunla?"

"İnsanlar onu görmüş..." dedi Call. "Meclis'le buluşmuş! Anlaşmayı imzaladı."

"Yüzünde maskeyle," dedi Usta Joseph; Call'un onu ilk gördüğünde yüzünde olan gümüş maskeyi havaya kaldırdı. "Verity Torres'a karşı verilen savaşta onun yerine geçtim; bunu tekrar yapabileceğimi biliyordum. Düşman Soğuk Katliam'dan beri gizleniyordu; kendisini göstermesi gerektiğinde onun yerine geçtim. Fakat Constantine'ın kendisi? On iki yıl önce ölümcül bir yara almıştı; Sarah Hunt ve birçoklarının öldüğü o mağarada. Fakat hayatın bedeninden çekildiğini hissettiğin-

de öğrendiklerini –ruhu bir bedenden başka bir bedene geçirme yöntemi– kendisini kurtarmak için kullandı. Tıpkı kaostan bir parçayı alıp Kaos Taşıyanların içine yerleştirdiği gibi kendi ruhunu alıp elindeki en uygun kabuğa yerleştirdi. Senin içine."

"Fakat ben hiç Soğuk Katliam'da bulunmadım. Bir hastanede doğdum. Bacağım..."

"Alastair Hunt'ın sana anlattığı bir yalan," dedi Usta Joseph. "Bacağın Sarah Hunt seni buza düşürdüğünde kırılmıştı. O neler olduğunu biliyordu. Çocuğunun ruhu zorla bedeninden ayrılmış, yerine Constantine Madden'ın ruhu geçmişti. Çocuğu Düşman'a dönüşmüştü."

Call'un kulakları uğuldadı. "Annem asla..."

"*Annen* mi?" Usta Joseph dudağını büktü. "Sarah Hunt sadece seni içinde taşıyan kabuğun annesiydi. O bile bunu biliyordu. Yapmayı düşündüğü şeyi yapacak gücü kendinde bulamadığından bir mesaj bırakmıştı. Kendisi öldükten sonra savaş alanına gelenlerin görecekleri bir mesaj."

"Buzdaki sözcükler," diye fısıldadı Call. Başının döndüğünü, midesinin bulandığını hissediyordu.

Usta Joseph zalimce bir memnuniyetle, *"Çocuğu öldür."* dedi. "Üzerindeki bıçağın ucuyla buza kazımıştı bu sözcükleri. Bu dünyada yaptığı son iş olmuştu bu."

Call kusacak gibiydi. Ellerini geriye uzattı; kenarına yapıştığı masaya yaslanıp derin derin soludu.

"Callum Hunt'ın ruhu öldü," dedi Joseph. "Bedeninden söküp atılan o ruh kuruyup öldü. Constantine Madden'ın ruhu ise kök salıp büyüdü; yeni doğan, zarar görmemiş bir ruh. O zamandan beri müritleri onun dünyadan ayrılmadığı izlenimini yaratmaya çalıştılar; sen güvende ol diye. Zarar görme diye. Olgunlaş diye. Hayatta kal diye."

Call hayatta kalmak ister. Call espri olsun diye beşliğin sonuna bu cümleyi eklemişti; şimdi ise bu cümle ona bir espri gibi gelmiyordu. Dehşet içinde bu cümlenin ne denli doğru olduğuna şaştı. Hayatta kalmayı bir başkasının hayatını çalacak kadar çok mu istemişti? Bunu yapan gerçekten kendisi olabilir miydi?

"Constantine Madden olduğuma dair hiçbir hatıra yok kafamda," diye fısıldadı Call. "Hep kendim oldum sadece..."

"Constantine bir gün ölebileceğini biliyordu," dedi Joseph. "En büyük korkusu ölümdü. Kardeşini hayata döndürmek için durmadan çabalamış ama onun ruhunu, onu Jericho yapan şeyi asla ele geçirememişti. O da hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdi. Ne zamandır bekliyorduk, Call, senin yeterince büyümeni. Ve şimdi buradasın, neredeyse hazırsın da. Yakında savaş yeniden, adamakıllı başlayacak... Ve bu kez zaferimiz kesin."

Usta Joseph'in gözlerinde deliliği epeyce andıran bir pırıltı vardı.

"Sizin saflarınızda olacağımı nereden çıkardığınızı anlamıyorum," dedi Call. "Aaron'ı kaçırdınız ve..."

"Evet," dedi Joseph, "fakat istediğimiz *sendin*."

"Demek onca zahmete katlanmanızın, Aaron'ı kaçırmanızın amacı beni buraya getirip... Ne yani? Tüm bunlar bana bunları söylemek için miydi? Neden bana daha önce söylemediniz? Neden beni daha Magisterium'a yazılmadan önce kaçırmadınız?"

"Çünkü *bildiğini sanıyorduk*," dedi Usta Joseph. "Senin kasten kendini belli etmediğini, eskiden ol-

duğu gibi Meclis'in amansız düşmanına dönüşmek için zihninin ve bedeninin büyümesini beklediğini sandım. Sana yaklaşmak istemedim çünkü bunu istesen benimle temasa geçeceğini düşündüm."

Call buruk bir kahkaha attı. "Demek bana yaklaşmamanın sebebi gizli kimliğimi açık etmemekti ve onca zaman boyunca ben gizlendiğimin farkında değildim demek? Bu çok komik."

"Ben bunda hiç komik bir şey göremiyorum." Usta Joseph'ın yüz ifadesi değişmemişti. "Neyse ki oğlum, Drew senin aslında kim olduğunu bilmediğini ortaya çıkardı; yoksa kazara kim olduğunu açık edebilirdin."

Call gözlerini Usta Joseph'a dikti. Aniden ağzından, "Beni öldürecek misin?" sorusu çıktı.

"Seni öldürmek mi? Ben seni *bekliyordum*," dedi Joseph. "Onca yıldır."

"Eh, öyleyse aptal planın boşa gitti demek," dedi Call. "Geri döneceğim ve Usta Rufus'a gerçekte kim olduğumu söyleyeceğim. Magisterium'daki herkese babamın haklı olduğunu ve onu dinlemeleri gerektiğini söyleyeceğim. Sonra da seni durduracağım."

Usta Joseph gülümsedi; başını iki yana salladı. "Bence hangi kılıkta olursan ol seni bunu yapmayacağını bilecek kadar tanıyorum. Geri dönecek ve Demir Yıl'ını bitireceksin; Bakır Yıl eğitimi için döndüğünde tekrar konuşacağız."

"Hayır, konuşmayacağız." Call kendisini çocuksu ve küçük hissediyordu; korkusu onu boğacak gibiydi. "Onlara diyeceğim ki..."

"Ne olduğunu mu söyleyeceksin onlara? Büyünü bağlarlar..."

"Bunu yapmazlar..."

"Yaparlar," dedi Usta Joseph. "Tabii seni öldürmezlerse. Büyünü bağlayıp seni artık kesin olarak baban olmadığını bilen bir babanın yanına gönderecekler."

Call yutkundu. O ana dek Alastair'in ortaya çıkan bu gerçeğe ne tepki vereceğini düşünmemişti. Rufus'a oğlunun büyüsünü –ne olur ne olmaz diye– bağlanması için yakaran babasının."

"Arkadaşlarını kaybedeceksin. Kıymetli Makar'larına yakın olmana göz yumarlar mı sanıyorsun gerçekten? Aaron Stewart'ı sana düşman olması için yetiştirecekler. Onca zamandır bunun

peşindeydiler. Aaron bu işte. Dostun değil o. Senin mahvın o."

"Aaron dostum," dedi Call, ümitsizce bir sesle. Sesinin nasıl çıktığının farkında olsa da elinden bir şey gelmiyordu.

"Öyle olsun, Call." Usta Joseph'ın yüzünde gerçekleri daha iyi gören bir adamın dingin ifadesi vardı. "Anlaşılan dostunun önünde bazı seçimler var. Tıpkı senin gibi."

"Ben," dedi Call, "Magisterium'a dönüp onlara gerçeği söylemeyi seçiyorum."

Joseph ona ışıltılı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Öyle mi?" dedi. "Orada durup bana meydan okumak kolay. Constantine Madden'dan da böylesini beklerdim. Hep meydan okuyan bir tavrın oldu. Fakat iş başa düşünce, seçim yapma zamanı gelince sadece kısmen anladığın soyut bir ideal uğruna önemli olan her şeyden vazgeçecek misin?"

Call başını iki yana salladı. "Fakat zaten bunlardan vazgeçmem gerekecek. Magisterium'a dönmeme izin vermeyeceksin."

"Elbette vereceğim," dedi Usta Joseph.

Call irkilerek geriledi; arkasındaki duvara çarptığı dirseği acıdı. *"Ne?"*

"Ah, ustam," diye fısıldadı yaşlı büyücü. "Görmüyor musun..."

Cümlesinin sonu gelmedi. Müthiş bir gümbürtüyle çatı parçalandı. Üzerine taş ve beton parçaları yağmadan önce Call yukarı bakacak zamanı ancak bulabildi. Usta Joseph'ın boğuk haykırışını işitmesinin hemen ardından ikisinin arasına bir moloz dağı döküldü; Call büyücüyü göremez oldu. Ayaklarının altındaki zemin sallanan Call yana devrildi; düşerken debelenen ve panik içindeki Yıkım'a uzandı.

Kısa bir süre daha her şey sarsıldı; yoğun, dört bir yana yayılan tozdan boğulmamak için Call yüzünü kurdun kürküne gömdü. Belki de dünyanın sonu gelmişti. Belki Usta Joseph'ın yandaşları binayı havaya uçurmaya karar vermişlerdi. Bundan emin değildi ve neredeyse umursamıyordu da.

"Call?" Call kulaklarının çınlaması arasında tanıdık bir ses işitti. Tamara. Yattığı yerde yan döndü; bir eli hâlâ Yıkım'ın kürkündeydi. Binayı neyin yıktığını gördü.

O koskoca DAĞ BOVLİNGİ yazısı çatıdan içeri dalmış, bir beton bloğunu ikiye bölen bir balta gibi binayı ikiye ayırmıştı. Aaron uçan halıya binermiş gibi tabelanın tepesinde çömelmişti; hemen arkasında Tamara vardı. Tabela kıvılcımlar saçıyor, elektrik kablolarının koptuğu ve büküldüğü noktalardan kıvılcımlar ve cızırtılar çıkıyordu.

Aaron tabeladan aşağı atlayıp zeminde Call'a doğru koştu; yere uzanıp Call'un kolunu tutmak için uzandı. "Call, haydi!"

Olanların şaşkınlığı içindeki Call, Aaron'ın kendisini ayağa kaldırmasına izin vererek doğruldu. Yıkım inleyerek havaya sıçradı; ön pençelerini Aaron'ın beline koydu.

"Aaron!" diye bağırdı Tamara. Eliyle Call'un ve Aaron'ın arkasına işaret ediyordu. Call arkasına döndüğünde toz bulutunun ve molozlarının arasına baktı. Usta Joseph'tan hiçbir işaret yoktu.

Fakat bu yalnız oldukları anlamına gelmiyordu. Call yeniden Aaron'a doğru döndü. "Kaos Taşıyanlar," dedi Call. Sesi endişeli çıkıyordu. Koridor yaratıklarla kaynıyordu; molozun üzerinde ilerlerken yürüyüşlerinde ürkütücü bir düzen

vardı. Dönen gözleri ateş gibi yanıyordu.

"Haydi!" Aaron dönüp tabelaya doğru koştu; tabelanın üzerine sıçradı ve Call'u yukarı çekmek için kolunu ona uzattı. Tabela hâlâ tabanına bağlıydı: Ana kısmı binanın tavanını yıkarken eğimli bir açıyla, bir kaşığın çorba kâsesinin içine daldığı gibi inmişti ve yan yatmıştı. Tamara çoktan DAĞ BOVLİNGİ sözcüklerinin üzerinde yukarı koşmaya başlamıştı. Yıkım peşinden geliyordu. Call aksayarak Tamara'nm arkasından giderken Aaron'ın peşlerinden gelmediğini fark etti. Dönüp ona baktığında ayaklarının dibindeki kablolardan kıvılcımlar çıktığını fark etti.

Kaos Taşıyanlar aşağılarındaki odayı hızla doldurmaya ve düzenli bir şekilde tabelaya yönelmeye başladılar. Birçoğu tabelanın üzerine tırmanmıştı bile. Aaron onların birkaç metre yukarısında dikilmiş, aşağı bakıyordu.

Tamara tabelanın en tepesine varıp çatıya atladı. Call onun, "Haydi!" diye bağırdığını işitti. Tamara ikisinin de peşinden gelmediğini fark etti; bir de yeniden tabelanın üzerine çıkamayacağını. "Call! *Aaron*!"

Fakat Aaron hareket etmiyordu. Bir sörf tahtasına binermiş gibi tabelanın üzerinde dengede duruyordu; yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Ufalanmış beton dökülen saçları bembeyazdı; gri üniforması yırtık ve kanlıydı. Yavaşça elini kaldırdığında Call orada sadece arkadaşı Aaron'ı değil; ilk kez Makar'ı, günün birinde Ölümün Düşmanı kadar güçlenecek olan kaos büyücüsünü gördü.

Düşman'ın düşmanı olacak kişiyi.

Düşmanını.

Karanlık Aaron'ın elinden siyah bir şimşek gibi yayılıyordu; ileri fırlayan karanlık simsiyah kollarıyla Kaos Taşıyanları sardı. Karanlığın değdiği yaratıkların gözlerindeki ışık sönüyor; hareketsiz, direnemeyecek halde yere yığılıyorlardı.

Onca zamandır aradıkları o. Yıkımın. Aaron bu işte.

"Aaron!" diye bağırdı Call, tabelanın üzerinde kayarak ona doğru ilerledi. Aaron arkasına dönmedi; onu işitmiyor gibiydi. Olduğu yerde dikiliyordu; elinden çıkan siyah ışık gökte bir çizgi oluşturuyordu. Ürkütücü bir görüntüsü vardı. Call nefes nefese, "Aaron," dedi. Ayağı kopmuş

kablolara takıldı. İki büklüm olan Call yere düşünce bacağında dayanılmaz bir acı hissetti; düşerken Aaron'ı da yere devirip altına aldı. Aaron tabelanın metaline çarpınca elinden çıkan siyah ışık kayboldu; eli kendi bedeniyle Call'un bedeninin arasına sıkıştı.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdı Aaron. Çıldırmış gibiydi; öfkeden Call'un ve Tamara'nın kim olduklarını unutmuştu sanki. Call'un altında debelenerek ellerini kurtarmaya çalıştı. "Yapmam gereken... Yapmam gereken..."

"*Durmak*," dedi Call, Aaron'm üniformasının önüne yapıştı. "Aaron, bu işi bir karşı ağırlık kullanmadan yapmazsın. Öleceksin."

"Önemi yok," dedi Aaron, Call'dan uzaklaşmaya çabaladı.

Call onu bırakmayacaktı. "Tamara bekliyor. Onu bırakamayız. Bunu yapmak zorundasın. Haydi. Yapmak *zorundasın*."

Aaron'ın nefes alıp verişi ağır ağır sakinleşirken gözleri Call'a odaklandı. Aaron'm arkasında üzerlerine gelen yeni Kaos Taşıyanlar vardı; karanlıkta ışıldayan gözleriyle ölen arkadaşlarının

bedenlerinin üzerinde ilerliyorlardı.

"Tamam," dedi Call, Aaron'ın üzerinden çekilip ağrıyan bacağının üzerinde doğrulmak için bedenini yukarı itti. "Tamam, Aaron." Elini uzattı. "Hadi gidelim."

Aaron duraksadı; ardından elini uzatıp Call'un kendisini çekip kaldırmasına izin verdi. Call onu bırakıp arkasına döndü ve tekrar tabelaya tırmanmaya başladı. Bu kez Aaron peşinden geliyordu. Yukarı tırmanıp Tamara'nın yanına indiler. Call asfalt karolara sertçe indiğinde çarpmanın etkisinin bacaklarından dişlerine kadar yürüdüğünü hissetti.

Tamara ikisini görünce rahat bir nefes alıp başını sallasa da yüzünde gergin bir ifade vardı; Kaos Taşıyanlar hâlâ peşlerindeydi. Arkasına döndü; hiç vakit kaybetmeden meyilli çatının kenarına doğru koştu ve ikinci kez aşağıya atladı. Bu kez bir konteynırın içine. Call aksayarak onun peşinden gitti.

Binanın kenarından aşağı sarkan Call'un kalbi biraz peşlerinden gelen yaratıkların biraz da ne kadar koşsalar da kaçamayacakları düşüncesinin

verdiği korkuyla küt küt atıyordu. Ayakları bir konteynırın metal kapağına değdi ve dizlerinin üzerine çöktü; bacakları birer kum torbası gibi ağır, hissiz ve yeterince katı değilmiş gibiydi. Kendisini kenarından aşağı bıraktığı konteynırın metal gövdesine yaslanarak dik bir şekilde konteynırın üzerinden inmeyi başardı. Soluklanmaya çalıştı.

Bir saniye sonra Aaron yanına indi. "Sen iyi misin?" diye sordu ve Call onca derdin içinde rahat bir nefes aldığını hissetti; Aaron yine her zamanki Aaron'a dönmüştü.

Takırdayan metalin sesini işittiler. Call ve Aaron dönüp baktıklarında Tamara'nın konteynırı binadan aşağı ittiğini gördüler. Üzerine atlayacakları hiçbir şey bulamayan Kaos Taşıyanlar tepedeki çatının kenarında dolanıyorlardı.

"Be-ben iyiyim." Call bir Aaron'a bir Tamara'ya baktı; ikisi de yüzlerinde benzer bir endişe ifadesiyle kendisine bakıyordu. "Benim için geri geldiğinize inanamıyorum," diye ekledi Call. Başı dönüyor, midesi bulanıyorken bir adım daha atarsa tekrar yere yığılacağından emin olamıyordu. Onlara kendisini bırakıp kaçmalarını söylemeyi dü-

şünse de geride bırakılmak istemiyordu.

Aaron kaşlarını çatıp, "Tabii ki gelecektik," dedi. "Sen ve Tamara beni kurtarmak için buralara kadar gelmediniz mi? Ben neden sizin için aynısını yapmayayım?"

"Bizim için önemlisin Call," dedi Tamara.

Call'un içinden Aaron'ı kurtarmakla kendisini kurtarmalarının aynı şey olmadığını söylemek gelse de bunun sebebini açıklayacak halde değildi. Başı dönüyordu. "Eh, yaptığınız iş inanılmazdı; tabelayı düşürmeniz yani."

Tamara ve Aaron hızla bakıştılar.

Tamara, "Yapmaya çalıştığımız bu değildi," itirafında bulundu. "Magisterium'a mesaj göndermek için tabelanın tepesine çıkmaya çalışıyorduk. Toprak büyüsünün kontrolünü azıcık yitirince... Eh... Neyse, sonuçta işe yaradı değil mi? Önemli olan da bu."

Call başını salladı. Önemli olan buydu.

"Orada yaptıkların için sen de sağ ol," dedi Aaron, uzanıp Call'un omzunu utangaçça sıvazladı. "Çok öfkelenmiştim, kaos büyüsünü kullandığımda beni durdurmasan kim bilir neler olacaktı?"

Tamara araya girdi. "Of, Tanrı aşkına. Neden oğlanlar durmadan hislerinden bahsederler? İğrenç bir şey bu." Ardından, "Hâlâ peşimizden gelmeye çalışan Kaos Taşıyanlar var!" diye ekledi. Parmağıyla parlak, fırıl fırıl dönen gözlerin kendilerine baktığı karanlık çatıyı gösterdi. "Haydi, yeter, buradan çıkmamız gerek."

Tamara yürümeye başladı; uzun, siyah saç örgüleri sallanıyordu. Call, Magisterium'a yapacağı sonu gelmez yürüyüşe kendisini hazırladı; ellerini duvara yaslayıp bedenini ileri iten Call attığı ilk acı dolu adımda kendinden geçti. Başının zemine çarptığını hissedecek kadar bile kendinde değildi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Call uyandığında yine revirdeydi. Duvarlardaki kristallerin ışığı loş olduğundan vaktin gece olabileceğini tahmin etti. Her yanı ağrıyordu. Ayrıca birilerine iletmesi gereken bazı kötü haberler olduğundan şüphesi olmasa da bunların ne olduğunu hiç anımsamıyordu. Bacakları acıyordu ve üzeri battaniyelerle örtülmüştü. Yataktaydı, yaralanmıştı ama kendisini nasıl orada bulduğunu anımsamıyordu. Kütük uygulamasında caka satayım derken ırmağa düşmüş, sonuçta Jasper –onca insan varken Jasper– onu kurtarmıştı. Dahası da vardı; Tamara, Aaron ve Yıkım'la orman-

da gezintiye yaptıkları yürüyüş. Fakat bu bir rüya olabilir miydi? O an ona öyleymiş gibi geliyordu.

Yana döndüğünde Usta Rufus'un yatağının kenarındaki bir sandalyede oturduğunu gördü; karanlıkta yüzünün yarısı seçiliyordu. Bir an için Call, Usta Rufus'un uyuyor olabileceğini düşünse de neden sonra büyücünün yüzünde beliren gülümsemeyi fark etti.

"Kendini biraz daha insan gibi hissediyor musun?" diye sordu Usta Rufus.

Call başını salladı ve belini doğrultmaya çalıştı. Fakat uykusu dağıldıkça hatıralar zihnine akın etti; yüzünde gümüş maskesiyle Usta Joseph, Drew'ün bir Kaos Taşıyan tarafından yutuluşu, tenine batan kelepçelerle kirişlerden sarkıtılan Aaron ve içinde Constantine Madden'ın ruhunu taşıdığını öğrendiği an.

Call kendisini yatağa geri bıraktı.

Usta Rufus'a söylemem gerek, diye düşündü. *Kötü biri değilim ben. Ona söyleyeceğim.*

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu Usta Rufus, bir tepsiye uzandı. "Sana çay ve çorba getirdim."

"Çay içebilirim belki." Call toprak bardağı eline alıp bir süre onunla parmaklarını ısıttı. Çayı çekingence yudumladı; nanenin rahatlatıcı tadı uykusunu biraz daha açtı.

Usta Rufus tepsiyi geri bıraktı ve dönüp kukuletasının altından Call'u süzdü. Call bardağına bir can simidine yapışırmış gibi sarıldı. "Bunu soracağım için üzgünüm ama sormam şart. Tamara ve Aaron, Aaron'ın tutulduğu yer hakkında bildiklerini anlatsalar da senin içeride daha uzun süre kaldığını ve onların gitmediği bir odada bulunduğunu söylediler. Gördüklerin hakkında ne söyleyebilirsin bana?"

"Size Drew'den bahsettiler mi?" diye sordu Call, oğlanı hatırlamasıyla içini bir ürperti sardı.

Usta Rufus başını salladı. "Bulabileceğimiz her bilgiye ulaştık ve Magisterium'a kaydolması için isminin, kimliğinin ve aslen tüm geçmişinin çok inandırıcı bazı sahte evraklarla değiştirildiğini keşfettik. Gerçek adını ya da Düşman'ın onu neden buraya gönderdiğini bilmiyoruz. Sen ve Tamara olmasaydınız Düşman bize korkunç bir darbe indirebilirdi. Aaron'a gelince, ona neler yapabi-

leceklerini düşündükçe içim ürperiyor."

"Öyleyse başımız dertte değil mi?"

"Aaron'ın kaçırıldığını bana haber vermediğiniz için mi? Kimseye nereye gittiğinizi söylemediğiniz için mi?" Usta Rufus'un sesi giderek kalınlaşıp bir homurtuya dönmüştü. "Bir daha asla ama asla böyle bir şey yapmadığınız sürece başarılı olduğunuzdan dolayı yaptığınız bu aptallığı görmezlikten gelmeye hazırım. Sen ve Tamara'nın Makar'ımızı kurtarmak için yaptıklarınızı inkâr etmek aptallık olur. Yaptığınız iş daha önemli."

"Teşekkürler," dedi Call, azarlanıp azarlanmadığından emin olamıyordu.

"Bazı büyücülerimizi terk edilmiş bovling salonuna gönderdik ama binadan geriye pek bir şey kalmamış. Birkaç boş kafes ve parçalanmış teçhizat. Laboratuvarı andıran geniş bir oda vardı. Oraya girdin mi?"

Call başını salladı. İşte o an gelmişti. Aklındaki sözcükleri söylemek için ağzım açtı: *Usta Joseph oradaydı ve bana Ölümün Düşmanı olduğumu söyledi.*

Sözcükler bir türlü ağzından çıkmadı. Sanki orada bir uçurumun kenarında duruyordu ve

bedenindeki her şey ona kendisini aşağı atmasını istiyor da zihni ona izin vermiyordu. Joseph'ın söylediklerini söylerse Usta Rufus ondan nefret edecekti. Hepsi ondan nefret edecekti.

Ve ne diye? Bir zamanlar Constantine Madden olsa da geçmişe dair bir tek anı bile yoktu hafızasında. Hâlâ Callum'du o, değil mi? Hâlâ aynı kişiydi. Kötü birine dönüşmemişti. Magisterium'a zarar gelsin istemiyordu. Hem ruh dediğin neydi ki? Ruh insana emir vermezdi. Call kendi kararlarını alabilirdi.

"Evet, bir sürü fokurdayan ıvır zıvırın ve etrafı aydınlatan nişlerin içinde elementallerin olduğu bir laboratuvar vardı. Fakat orada kimse yoktu." Call yutkundu; yalan söylemek için cesaretini topladı. Kalbi hızlandı. "Oda boştu."

"Başka bir şey var mı?" dedi Usta Rufus, Call'u tepeden tırnağa süzdü. "Bize faydası dokunacak herhangi bir ayrıntı? Herhangi bir şey, ne kadar küçük olursa olsun."

"Kaos Taşıyanlar vardı," dedi Call. "Bir sürü. Bir de bir kaos elementali. Beni laboratuvarın içine kovaladı ama tam o anda Tamara ve Aaron yı-

kılan çatıdan içeri girdiklerinden..."

"Evet, Tamara ve Aaron bana tabelayla yaptıkları etkileyici aksiyon gösterisinden bahsettiler." Usta Rufus gülümsese de Call onun hayal kırıklığını gizlediğini görebiliyordu. "Teşekkürler, Call. İyi iş çıkardın."

Call başını salladı. Kendisini hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

"Magisterium'a ilk geldiğinde defalarca Alastair'le konuşup konuşamayacağını sormuştun," dedi Usta Rufus. "Bu talebine hiç *resmen* onay vermedim." Bunu Call'un kızarmasına neden olan bir vurguyla söylemişti. Nihayet, onca zamandan sonra Rufus'un ofisine gizlice girdiği için başımn belaya girecek miydi yoksa? Rufus, "Fakat artık sana izin veriyorum," diye ekledi.

Rufus komodinin üzerinden cam bir küre alıp Call'a uzattı. İçinde küçük bir hortum dönüyordu.

"Sanırım bunu nasıl kullanacağını biliyorsun." Rufus ayağa kalkıp revirin diğer ucuna yürüdü; ellerini arkasmda kenetlemişti. Call'un Rufus'un ne yaptığını fark etmesi için kısa bir süre seçmesi gerekti; rahat konuşsun diye Call'u yalnız bırakıyordu.

Call berrak cam küreyi eline alıp inceledi. Sanki uçarken havada sertleşmiş, katı ve berrak halde kalmış kocaman bir sabun köpüğü gibiydi. Düşüncelerini babasına odakladı. Usta Joseph'a ve Constantine Madden'a dair düşünceleri zihninden uzaklaştırıp sadece babasını, krep ve pipo tütünü kokusunu, babasının Call doğru bir iş yaptığında omzuna koyduğu elini ve Call'un en hazzetmediği konu olan geometriyi özenle anlatışını düşündü.

Hortum yoğunlaşmaya ve babasının şeklini almaya başladı; üzerinde gres yağı kaplı bir blucin, fanila bir gömlek olan, gözlükleri başının üzerinde duran babasının elinde bir somun anahtarı vardı. Call, *Garajında eski arabalarla uğraşıyor olmalı,* diye düşündü. Babası biri kendisine seslenmiş gibi gözlerini yukarı çevirdi.

"Call?" dedi Alastair.

"Baba," diye karşılık verdi Call. "Benim."

Babasının yere bıraktığı somun anahtarı görüntüden çıktı. Alastair, Call'u görmeye çalışıyormuş gibi etrafında dönse de göremediği belliydi. "Usta Rufus bana olanlardan bahsetti. Çok endişelendim. Revirdeymişsin ve..."

"Hâlâ revirdeyim," dedi Call. Hemen ardından, "Fakat iyiyim," diye ekledi, "biraz hırpalandım ama iyiyim." Sesi cılız çıkıyor, kendisi bile zor işitiyordu. "Endişelenmemelisin."

Babası sertçe, "Elimde değil," dedi. "Hâlâ babanım ben; uzakta okuyor olsan da." Alastair etrafına baktı ve sonra Call'u görebiliyormuş gibi ona döndü. "Usta Rufus senin Makar'ı kurtardığını söyledi. Bu inanılmaz. Koca bir ordunun Verity Torres için yapamadığını yaptın sen."

"Aaron benim dostum. Sanırım onu kurtardık ama sebep sadece Makar olması değil, onun dostumuz olmasıydı. Zaten neyle karşı karşıya olduğumuzdan haberimiz de yoktu."

"Orada dostların olmasına sevindim Call." Babasının gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Öyle güçlü biriyle dostluk etmek güç olabilir."

Call babasının gönderdiği mektuptaki bilekliği, aklındaki yanıtlanmamış binlerce soruyu düşündü. İçinden, *"Constantine Madden'la arkadaş mıydınız?"* diye sormak gelse de bunu yapamadı. En azından şimdilik; Rufus onu duyabilecek kadar yakınken sormayacaktı bunu.

"Rufus bana Magisterium'dan bir başka öğrencinin de orada olduğunu söyledi," diye ekledi babası. "Düşman için çalışan biriymiş."

"Drew, evet." Call başını iki yana salladı. "Bilmiyorduk."

"Bu senin hatan değil. Bazen insanlar gerçek yüzlerini göstermezler." Babası iç çekti. "Demek bu öğrenci, Drew oradaydı ama Düşman orada değildi, öyle mi?"

Düşman falan yok. Onca zamandır bir hayaletle savaştınız. Usta Joseph'ın görmenizi istediği bir yanılsamayla. Fakat size bunu söyleyemem çünkü Düşman, Constantine Madden değilse kim o zaman?

"Sanırım orada olsa kaçamazdık," dedi Call. "Galiba şanslıydık."

"Ve şu Drew... Sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Ne gibi?"

"Herhangi bir şey, senin... Seninle ilgili." Babasının sesinde ihtiyatlı bir ton vardı. "Düşman'ın esir alınmış bir Makar'ı sadece bir öğrenciye emanet etmesi tuhaf."

"Orada bir sürü Kaos Taşıyan da vardı," dedi

Call. "Fakat hayır, kimse bana bir şey söylemedi. Sadece Drew ve Kaos Taşıyanlar vardı; onlar da çok konuşmuyor zaten."

"Tabii." Babasının seğiren yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. "Konuşmuyorlar, değil mi?" Alastair bir kez daha iç geçirdi. "Burada olmam özledim Callum."

"Ben de seni özledim." Call boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Okul bitince seni göreceğim," dedi babası.

Call başını sallamakla yetindi; konuşursa hıçkıracağından korkmuştu. Elini kürenin yüzeyinde gezdirdi. Babasının görüntüsü kayboldu. Durup cihaza baktı. Şimdi içinde hiçbir şey yoktu; camda az da olsa kendi yansımasını görüyordu. Aynı siyah saçlar, aynı gri gözler, aynı hafifçe sivri burun ve çene. Hep aşina olduğu şeyler. Constantine Madden'a benzemiyordu. Callum Hunt'a benziyordu.

"Bunu alacağım," dedi Rufus, küreyi Call'un elinden aldı. Gülümsüyordu. "Burada bir-iki gün kalsan iyi olabilir; yaraların iyileşene, tamamen kendini toparlayana kadar. Bu arada seninle görüşmek için müthiş sabırsızlanan iki kişi var."

Usta Rufus gidip revirin kapısını ardına kadar açtı.

Tamara ve Aaron alelacele içeri girdiler.

↑≋△○@

Müthiş bir iş çıkarıp revire gitmek, aptalca bir iş yapıp da revire gitmekten tamamen faklıydı. Sınıf arkadaşları sık sık Call'un ziyaretine geliyorlardı. Herkes hikâyeyi tekrar tekrar dinlemek istiyordu; herkes Kaos Taşıyanların ne kadar korkunç olduklarını ve Call'un bir kaos elementaliyle nasıl savaştığını duymak istiyordu. Herkes hikâyenin çatıdan inen tabelayla ilgili kısmını dinlemek ve Call'un bayıldığı kısma gülmek istiyordu.

Gwenda ve Celia, Call'a evden şeker getirmişlerdi. Rafe'in getirdiği kart oyununu yatak örtülerinin üstünde oynamışlardı. Call, Magisterium'da kendisini tanıyan ne çok insan olduğunu ilk kez fark ediyordu. Üst sınıflardan öğrencilerden bile ziyaretine gelenler olmuştu; Tamara'nın kız kardeşi Kimiya gibi. Kimiya öyle uzun boylu ve ciddiydi ki Call'a Tamara'yla arkadaş olduğu için se-

vindiğini söylediğinde Call'u korkutmuştu; bir de Call'un en sevdiği ekşi ayıcık şekerlerden bir torba getiren ve sırıtıp ona kahramanlıklarının okulun geri kalanını başarısız gösterdiği uyarısında bulunan Alex gelmişti.

Jasper bile ziyaretine gelmişti; iki taraf için de bir hayli huzursuz bir ziyaret olmuştu bu. Jasper ayaklarını sürüyerek içeri girmişti; üniformasının üzerine giydiği yırtık pırtık kaşmir fularını çekiştirip durmuştu. "Sana galeriden sandviç getirdim," demiş, sandviçi Call'a uzatmıştı. "Tabii içinde yosun var ama tonbalığı tadında. Tonbalığından nefret ederim."

Call, "Sağ ol," deyip sandviçi ters çevirmişti. Tuhaf bir şekilde sıcak olan sandviçi Jasper'ın muhtemelen cebinde tuttuğunu düşündü.

"Sana sadece diyecektim ki," demişti Jasper, "herkes yaptıklarından, Aaron'ı nasıl kurtardığından bahsediyor ve bilmeni istedim ki iyiydi. Yaptığın yani. Ve sorun değil. Yani benim yerime Usta Rufus'un çırağı olarak seni seçmesi. Belki de seçilmeyi hak ediyorsundur. Bu yüzden sana kızgın değilim. Bundan böyle."

O andan büyük bir keyif aldığını itiraf etmesi gereken Call, "Seni daha iyi tanımak isterim Jasper," demişti.

"Tabii," demişti Jasper, fularını öyle hızlı çekiştirdi ki bir parçası az kalsın kopacaktı. "Güzel sohbetti. Sandviçin tadını çıkar."

Jasper sersemlemiş gibi odadan çıkarken Call keyifle onun gidişini izledi. Jasper'ın artık kendisinden nefret etmiyor görünmesine sevinse de ne olur ne olmaz diye sandviçi çöpe attı.

Tamara ve Aaron izin koparabildikçe Call'un ziyaretine geliyorlar, Call'un yatağını trambolin gibi kullanırken yataktan çıkmayan arkadaşlarına hevesle okulda olup bitenleri aktarıyorlardı. Aaron ustaların karşısında nasıl Yıkım'a kefil olduğunu ve Makar olarak kaos taşıyan yaratığı incelemesi gerektiği fikrini ileri sürdüğünü anlatmıştı. Fikrinden hoşlanmasalar da ustalar Yıkım'ın okulda kalmasına izin vermişlerdi; bundan böyle kurt yavrusu odalarının demirbaşlarından olacaktı. Tamara okulda Aaron'ın her yaptığına göz yumulmasının Aaron'ın başına vuracağını ve nihayetinde onu Call'dan daha sinir bozucu biri

yapacağını söylemişti. Öyle yüksek sesle sohbet edip şakalaşıyorlardı ki Usta Amaranth sırf kafasını dinlemek için Call'u vaktinden erken taburcu etti. Belki de bu iyi bir fikirdi çünkü Call bütün gün yan gelip yatmak ve her şeyin ayağına getirilmesi fikrine iyiden iyiye alışmıştı. Bir haftayı daha öyle geçirirse revirden asla ayrılmayabilirdi.

Düşman'ın binasından dönüşünün beşinci günü Call derslerine döndü. Hantal hareketlerle Aaron ve Tamara'yla kayığa biniyordu; yaralı bacağı neredeyse iyileşmiş olsa da gezinmekte hâlâ zorlanıyordu. Sınıflarına vardıklarında Rufus onları bekliyordu.

"Bugün biraz farklı bir şeyler yapacağız," dedi Rufus, eliyle koridora işaret etti. "Mezunlar salonunu ziyaret edeceğiz."

"Oraya daha önce gitmiştik," dedi Tamara, böyle demesiyle de Call onu hafifçe tekmeledi. Usta Rufus onları sıkıcı uygulamalar yerine bir geziye çıkaracaksa yapılacak en iyi iş ustalarına ayak uydurmaktı. Ayrıca Mezunlar Salonu'na kaybolduklarını ve kendilerine verilen ödevi yüzlerine gözlerine bulaştırdıkları o gün gittiklerini Usta

Rufus bilmiyordu. "Ya, öyle mi?" dedi usta Rufus, yürümeye başladı. "Ne gördünüz orada peki?"

Rufus'un peşinden giden Aaron, "Daha önce Magisterium'da okuyanların el izlerini," dedi. "Onların bazı akrabalarını. Call'un annesini."

Usta Rufus'un bilekliğini kullanarak açtığı bir kapıdan geçtikten sonra da beyaz taştan, helezon şeklinde bir merdivenden aşağı indiler. "Ya başka?"

Tamara ona, "Birinci Kapı," diye karşılık verdi; aklı karışmış bir halde çevresine bakındı. Daha önce o yoldan geçmemişlerdi. "Fakat kapı açık değildi."

"Ya?" Usta Rufus bilekliğini tek parça duvarın üzerinde gezdirdi ve önce parıldayıp sonra kaybolusunu, gerisinde bir başka odanın belirişini izledi. Rufus çıraklarının şaşkınlığına gülümseyerek karşılık verdi. "Evet, okulda henüz bilmediğiniz bazı yollar var."

Birlikte Call'un kaybolduklarını düşündüğü o anda geçtiğini anımsadığı uzun dikitlerle dolu, buharlar çıkaran çamurun havayı ısıttığı bir odaya adım attılar. Call arkasına döndü; az önce Usta

Rufus'un onlara gösterdiği kapıya giden yolu bulup bulamayacağını merak ediyordu. Fakat yolu bulabilse de kendi bilekliğinin kapıyı açacağından şüpheliydi.

Eğilip bir başka kapı aralığından geçtiler ve kendilerini Mezunlar Salonu'nda buldular. Kemerli kapılardan birinin çerçevesi içinde bir madde çalkalanıyordu; zarlı, canlı gibi duran bir şeydi bu. Kemerin üzerindeki *Prima Materia* yazısı, harflerin oyukları içeriden aydınlatılıyormuş gibi tuhaf bir ışık yayıyordu.

"Hım," dedi Call. "Bu nedir?"

Usta Rufus'un yüzündeki küçük sırıtış yayvan bir gülümsemeye dönüştü. "Hepiniz görüyor musunuz? Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm. Bu sizin Birinci Kapı'dan, yani Özdenetim Kapısı'ndan geçmeye hazır olduğunuz anlamına geliyor. Kapıdan geçtiğinizde artık birer büyücü olarak kabul göreceksiniz ve bilekliğinize takacağınız, size Bakır Yıl öğrencileri unvanını resmen kazandıracak metalleri vereceğim. Bu noktadan sora eğitiminizde ne kadar ilerleyeceğiniz size kalmış olsa da üçünüzün bugüne dek eğittiğim en iyi çırakların

arasında olduğunuza inanıyorum. Eğitiminize devam etmenizi ümit ediyorum."

Call, Tamara ve Aaron'a baktı. Bir birbirlerine bir ona doğru sırıtıyorlardı. Sonra Aaron çekingence elini havaya kaldırdı.

"Fakat ben sanıyordum ki... Yani, bu harika ama kapıdan sene sonunda geçmemiz gerekmiyor muydu? Mezun olduğumuzda?"

Usta Rufus gür kaşlarını kaldırdı. "Siz çıraksınız. Bu da öğrenmeye hazır olduklarınızı öğreneceğiniz ve hazır olduğunuzda kapılardan geçeceğiniz demek geliyor; daha geç değil ve kesinlikle daha erken de değil. Kapıyı görebilirseniz hazırsınız demektir. Tamara Rajivi, sen ilksin."

Tamara, omuzları geride, öne çıktı; ardından olanlara inanamıyormuş gibi yüzünde huşu dolu bir ifadeyle kapıya doğru yürüdü. Uzanıp kapının girdap şekli alan merkezine dokundu ve tiz bir ses çıkarıp parmaklarını hayretle geri çekti. Call'a ve Aaron'a baktı; ardından yüzünde hâlâ bir sırıtışla kapıdan geçip gözden kayboldu.

"Sıra sende Aaron Stewart."

"Tamam," dedi Aaron, başını sallarken biraz

endişeli görünüyordu. Avuçlarını elleri terlemiş gibi gri üniformasına sildi. Kapının yanına varınca kollarını açıp ötesinde her ne varsa ona doğru atıldı; gole giden bir futbolcu gibiydi.

Usta Rufus hayretle başını iki yana sallasa da Aaron'ın kapıdan geçiş tekniği üzerine yorum yapmadı. "Callum Hunt, haydi," dedi.

Call yutkunup odanın öbür yanındaki kapıya doğru hareketlendi. Usta Rufus'un sözlerini anımsadı; Call'u neden yanma aldığını açıklarken söylediklerini. *Bir büyücü Demir Yıl'ın sonunda Birinci Kapı'dan geçene dek büyüsü ustalardan herhangi biri tarafından bağlanabilir. O zaman elementlere ulaşamaz, gücünü kullanamazsın.*

Büyüsü bağlansa Callum, Ölümün Düşmanı olamazdı. Onun *gibi* biri bile olamazdı.

Babasının, Usta Rufus'tan istediği de buydu; mektubunun yanında uyarı olarak Constantine Madden'ın bilekliğini göndermişti. Kapının önünde dikilirken Call nihayet kendisine itirafta bulundu: Tamara babasının uyarısının amacının Call'un emniyeti olmadığını söylediğinde haklıydı. Uyarının amacı diğer insanları *Call'dan* korumaktı.

Call'un son şansıydı bu; tek ve son şansı. Özdenetim Kapısı'ndan geçerse artık büyüsü bağlanamayacaktı. Dünyayı ondan korumanın hiçbir kolay yolu kalmayacaktı. Aaron'a sırt çevirmemesinin ve Constantine Madden'a dönüşmeyeceğini garantilemenin de.

Yeniden normal okula dönmeyi düşündü; arkadaşsız olduğu, hafta sonlarını babasının sert bakışları altında geçirdiği o günlere. Aaron'ı ve Tamara'yı bir daha asla görmeyeceğini ve onsuz yaşayacakları maceraları düşündü. Eve döndüğünde Yıkım'ı yatak odasına kapattığında kurdun orada nasıl da perişan olacağını düşündü. Celia'yı, Gwenda'yı, Rafe'i ve hatta Usta Rufus'u; yemekhaneyi, galeriyi ve asla keşfedemeyeceği tünelleri düşündü.

Belki gerçeği anlatsa işler Usta Joseph'ın dediği gibi gelişmezdi. Belki büyüsünü bağlamazlardı. Belki ona yardım ederlerdi. Belki de ona şu ruh meselesinin imkânsız olduğunu; kendisinin sadece Callum Hunt olduğunu ve korkacak bir şey olamadığını, gümüş renkli bir canavara dönüşmeyeceğini söylerlerdi.

Fakat belkiler yeterli değildi.

Call öne doğru bir adım attı; derin bir nefes alıp başını eğdi ve Özdenetim Kapısı'ndan geçti. Büyü üzerini kapladı; saf ve güçlü büyü.

Kapının öte yanında Tamara'nın ve Aaron'ın gülüşmelerini işitebiliyordu.

Ve tüm düşüncelerine, yaptığı korkunç işe, her şeye rağmen Call sırıtmaya başladı.

Yazarlar Hakkında

Holly Black ve **Cassandra Clare**, Holly'nin ilk imza gününde tanıştılar. O zamandan beri iki iyi dostlar ve (birçok şeyin yanı sıra) –*Yüzüklerin Efendisi*'nin çarpıcı tasvirlerinden Batman'in Gotham şehrindeki kahramanlıklarına ve klasik kılıç ve büyü destanlarından *Yıldız Savaşları*'na dek uzanan bir yelpazede– fantezi türüne besledikleri aşkları dostluklarını pekiştirdi. İki yazar Magisterium'da birlik olup kendi kahramanları ve kötü adamlarına, iyiliğe ve kötülüğe, hoşlarına gitse de gitmese de insanlara büyük güçler atfedilmesine dair kendi öykülerini yazmaya karar verdiler.

Holly çok satan *Spiderwick Günceleri* serisinin yazarı ve iki yaratıcısından biri olmasının yanında *Doll Bones* romanıyla da Newbery Onur Ödülü'nü kazanmıştır. Cassie aralarında çok satan *Ölümcül Oyuncaklar* ve *Cehennem Makineleri* serilerinin de olduğu çok satan genç erişkin serilerini kaleme almıştır. Bugün iki yazar da Batı Massachusetts'te, birbirilerine yaklaşık on dakikalık mesafede yaşıyor. Bu, onların ilk işbirliği ve beş kitaplık bir serinin başlangıcı.